UN SERIAL DE SUCCES — IN CURAND PE TELEVIZIUNE!
Micuțele mincinoase
Volumul 2
Impecabil
Terorile de fetele frumoase
cu secrete întunecate!
SARA SHEPARD

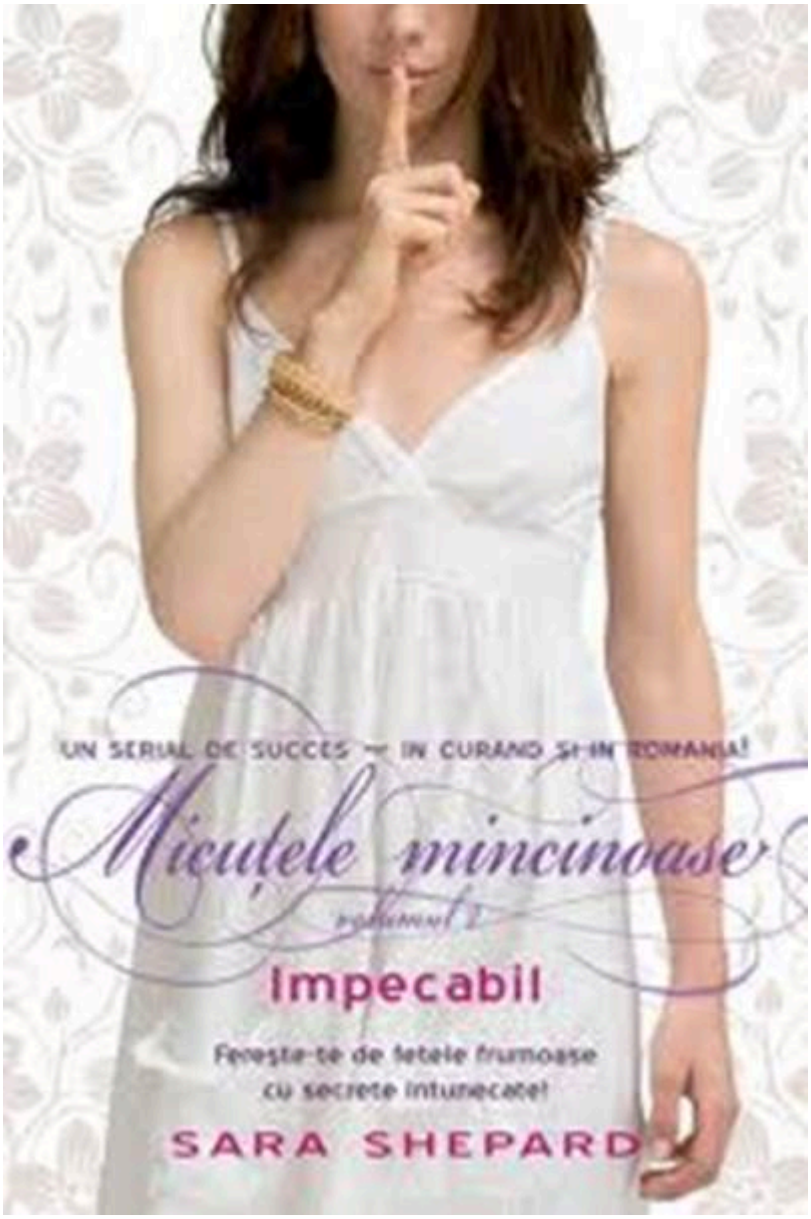

SARA SHEPARD

Impecabil

Micutele mincinoase
vol. 2
V1.0

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

Îl ştii pe băiatul ăla care stă la doar câteva case de tine şi e pur şi simplu cea mai sinistră persoană din câte există? Când eşti pe veranda din faţa casei şi tocmai te pregăteşti să-ţi săruţi iubitul de „noapte bună”, e posibil să-l zăreşti cu coada ochiului peste drum, *stând acolo pur şi simplu.* Mai apare întâmplător şi când stai la bârfe cu prietenele tale cele mai bune… numai că nu e chiar întâmplător. El e pisica neagră care pare să-ţi cunoască dinainte drumurile. Dacă-l vezi trecând pe lângă casa ta, îţi zici: *O să pic examenul la biologie.* Dacă te priveşte ciudat, e bine să-ţi păzeşti pielea.

În orice oraş există câte-un băiat pe post de pisică neagră. În Rosewood, numele lui e Toby Cavanaugh.

— Cred că-i mai trebuie puţin fard roşu, zise Spencer Hastings, lăsându-se puţin pe spate, ca s-o studieze pe Emily Fields, una dintre cele mai bune prietene. Încă i se văd pistruii.

— Am eu un corector Clinique, sări imediat Alison DiLaurentis, dând fuga să-şi ia gentuţa albastră din velur cu trusa pentru machiaj.

Emily se privi în oglinda rezemată de măsuţa pentru cafea, în livingul lui Alison. Înclinându-şi capul într-o parte, apoi în cealaltă, îşi ţuguie buzele trandafirii.

— Mă omoară mama dacă mă vede cu toate chestiile astea pe faţă.

— Mda, dar o să te omorâm noi dacă ţi le ştergi, o avertiză Aria Montgomery, care, din motive numai de ea ştiute, se plimba ţanţoşă prin încăpere într-un sutien din mohair roz, pe care şi-l tricotase de curând.

— Mda, Em, arăţi super, o aprobă Hanna Marin. Hanna stătea turceşte pe podea şi tot întorcea capul în spate, să vadă dacă nu cumva i se

vedea crăpătura dintre fese din blugii ei Blue Cult, cu talie joasă, un pic cam prea mici pentru ea.

Era o seară de vineri a lunii aprilie, şi Ali, Aria, Emily, Spencer şi Hanna erau în toiul uneia dintre obişnuitele lor reuniuni când peste noapte dormeau acasă la câte una dintre ele: în astfel de ocazii, se machiau reciproc în exces, ronţăiau chipsuri cu sare şi oţet şi se uitau cu un ochi la emisiunea *Cribs,* de pe MTV, la televizorul cu ecran plat al lui Ali. Astă-seară, la tipica debandadă se adăugau mormanele de veşminte ale fiecăreia, trântite alandala pe covor, fiindcă se hotărâseră să facă schimb de haine între ele pentru tot restul clasei a şasea.

Spencer puse un cardigan din caşmir limoniu în dreptul bustului ei zvelt.

— Ia-l, o îndemnă Ali. O să-ţi stea bine.

Hanna îşi trase peste şolduri o fustă oliv din velur şi se întoarse spre Ali, adoptând o postură de manechin.

— Ce zici? o să-i placă lui Sean?

Ali mormăi ceva şi o pocni pe Hanna cu o pernă. Încă de când se împrieteniseră, în septembrie, Hanna vorbea doar despre cât de mult îl *iuuubea* ea pe Sean Ackard, un băiat din clasa lor de la şcoala Rosewood Day, unde mergeau toate încă de când terminaseră grădiniţa. Într-a cincea, Sean nu era decât un băiat oarecare, scund şi pistruiat, dar peste vară mai crescuse cu câţiva centimetri buni şi nu mai era bucălat ca un băieţel. Acum, cam toate fetele îşi doreau să-l sărute.

Era uimitor cât de multe lucruri se puteau schimba într-un singur an.

Fetele – toate, cu excepţia lui Ali – ştiau *asta* mult prea bine. Cu un an în urmă, doar erau şi ele… *pe-acolo.* Spencer era fata super raţională care stătea în prima bancă şi ridica mâna la fiecare întrebare. Aria era fata puţin cam ciudată care inventa paşi de dans, în loc să joace fotbal, ca toată lumea. Emily era fata timidă, înotătoare de top a

statului, cu multe secrete ale ei… dacă ajungeai cumva s-o cunoşti. Iar Hanna, poate să fi fost ea cam tolomacă şi cu nasul pe sus, însă studiase *Vogue* şi *Teen Vogue,* şi din când în când mai trântea câte ceva la întâmplare despre modă, lucruri pe care nimeni altcineva nu le ştia.

Fiecare dintre ele avea ceva special, cu siguranţă, însă locuiau în Rosewood, Pennsylvania, o suburbie situată la treizeci şi ceva de kilometri distanţă de Philadelphia, şi în Rosewood *totul* era special. Florile aveau un miros mai dulce, apa avea un gust mai bun, iar casele erau pur şi simplu mai mari. Oamenii glumeau, zicând că veveriţele stăteau toată noaptea să adune gunoaiele şi să smulgă păpădiile crescute printre dalele trotuarelor, astfel încât Rosewood să arate perfect pentru pretenţioşii săi cetăţeni. Şi, într-un loc în care totul arăta atât de impecabil, era greu să ieşi în evidenţă.

Şi totuşi, Ali reuşea cumva. Cu părul ei lung şi blond, cu chipul în formă de inimă şi imenşii ochi albaştri, era cea mai uluitoare fată din zonă. După ce ea le unise în această prietenie – uneori părea că ea le *descoperise* –, fetele ajunseseră în mod cert să însemne mai mult decât doar să fie şi ele *pe-acolo.* Dintr-odată, căpătaseră un permis de liberă trecere pentru orice lucru pe care nu-l îndrăzniseră până atunci. De exemplu, să se schimbe în fuste scurte în toaleta fetelor de la Rosewood Day, după ce coborau dimineaţa din autobuz. Sau să le trimită băieţilor bileţele imprimate cu ruj Chapstick, în clasă. Sau să defileze pe coridoarele şcolii într-un şir intimidant, ignorându-i pe toţi fraierii.

Ali înşfăcă un tub de ruj purpuriu sclipitor şi se mânji cu el pe buze.

— Ghiciţi, cine sunt?

Celelalte oftară, exasperate: Ali o imita pe Imogen Smith, o fată din clasa lor, care se

îndrăgostise un pic cam peste măsură de rujul ei Nars.

— Nu, stai, zise Spencer, ţuguindu-şi buzele arcuite şi întinzându-i lui Ali o pernă. Bagă-ţi asta pe sub bluză.

— Frumos, o aprobă Ali, îndesându-şi perna pe sub tricoul polo roz, şi celelalte chicotiră mai abitir. Umbla zvonul că Imogen ar fi mers până la capăt cu Jeffrey Klein, un tip dintr-a zecea, şi că avea să-i facă un copil.

— Sunteţi îngrozitoare. Emily roşi. Ea era cea mai ruşinoasă din tot grupul, poate din cauza educaţiei extrem de stricte: părinţii ei considerau că tot ce era distractiv însemna un păcat.

— Ce-i, Em? replică Ali, strecurându-şi braţul pe după al lui Emily. Imogen e îngrozitor de grasă: ar trebui să *spere* că e gravidă.

Fetele râseră din nou, dar un pic cam stânjenite. Ali avea talentul de a descoperi punctul slab al fiecărei fete, şi chiar dacă avea dreptate în privinţa lui Imogen, toate se întrebau uneori dacă nu cumva Ali le bârfea şi pe ele, când nu erau de faţă. Uneori, era greu să ştii precis.

Reveniră apoi la scotocitul printre hainele celorlalte. Aria se înamoră de o ultra-elegantă rochie Fred Perry de-a lui Spencer. Emily îşi strecură pe picioarele slăbănoage o fustă mini din denim, întrebându-le pe fiecare dacă nu cumva era prea scurtă. Ali declară că o pereche de jeanşi Joe de-a Hannei aveau talia exagerat de joasă şi şi-i scoase de pe ea, rămânând în pantalonaşii scurţi băieţeşti din velur roz-bombon. Trecând pe lângă fereastră, îndreptându-se spre combina stereo, încremeni.

— O, Doamne! ţipă ea, fugind să se ascundă în spatele canapelei îmbrăcate în catifea de culoarea murei.

Fetele se întoarseră imediat. La fereastră era Toby Cavanaugh. Nu făcea altceva decât… *să stătea acolo.* Holbându-se la ele.

— Ptiu, ptiu, ptiu! exclamă Aria, acoperindu-şi pieptul: îşi scosese rochia lui Spencer şi rămăsese iar în sutienul ei tricotat. Spencer, care era îmbrăcată, se repezi la fereastră.

— Pleacă de-aici, perversule! îi strigă ea. Toby rânji, după care se întoarse şi o rupse la fugă.

În majoritatea cazurilor, când îl vedeai pe Toby, traversai pe trotuarul celălalt. Era cu un an mai mare decât fetele, palid, înalt şi slăbănog, şi bântuia singur mereu prin cartier, dând impresia că spionează pe toată lumea. Fetele auziseră zvonuri despre el: cum că fusese văzut pupându-şi franţuzeşte câinele. Că era un înotător atât de bun pentru că avea branhii în loc de plămâni. Că dormea, noapte de noapte, într-un sicriu, în căsuţa lui din copac, aflată în curtea din spatele casei.

Toby nu vorbea niciodată decât cu o singură persoană: cu sora lui vitregă, Jenna, din aceeaşi clasă cu fetele. Jenna era şi ea o gâsculiţă incurabilă, deşi cu mult mai puţin sinistră decât el; cel puţin, vorbea în propoziţii complete. Şi era drăguţă, într-un fel sâcâitor, cu părul ei închis la culoare şi des, cu ochii enormi, verzi şi sinceri, şi buzele roşii, ţuguiate.

— Mă simt, cum să zic, *violată,* declară Aria, scuturându-şi silueta subţire de la natură, de parcă ar fi fost plină toată de bacterii E.coli. Tocmai învăţaseră despre aşa ceva la ora de ştiinţe naturale. Cum îndrăzneşte să ne sperie în halul ăsta?

Chipul lui Ali era roşu de furie.

— Trebuie să i-o plătim.

— Cum? întrebă Hanna, căscându-şi ochii de un căprui-deschis.

Ali rămase pe gânduri un minut.

— Să-i plătim cu aceeaşi monedă.

Era vorba, după cum le explică ea, să-i tragă o sperietură lui Toby. Când nu bântuia prin cartier, spionând lumea, îl găseai garantat în căsuţa lui din copac. Îşi petrecea acolo restul timpului, jucându-

se pe Game Boy sau, cine ştie, construind un robot gigantic care să spulbere întreaga şcoală Rosewood Day. Dar, din moment ce căsuţa din copac era, evident, cocoţată într-un copac, şi din cauză că Toby îşi trăgea mereu după el scara din frânghie după ce se suia, astfel încât să nu-l poată urmări nimeni, n-aveau cum să-şi vâre capetele pe uşă şi să-i strige: *Bau!*

— Aşa că avem nevoie de artificii. Din fericire, ştim precis unde să le găsim, zise Ali, zâmbind cu gura până la urechi.

Toby era obsedat de artificii: îşi făcuse o provizie de rachete la baza copacului şi lansa frecvent câte una, prin luminatorul căsuţei.

— Ne furişăm până acolo, îi şterpelim una şi o punem să-i explodeze la fereastră, le explică Ali. O să moară de frică!

Fetele îşi îndreptară privirile spre casa Cavanaugh, de vizavi. Deşi aproape toate luminile erau deja stinse, încă nu era chiar atât de târziu: abia zece şi jumătate.

— Nu ştiu ce să zic, murmură Spencer.

— Mda, o susţinu Aria. Dacă iese ceva aiurea?

Ali oftă teatral.

— Haideţi, fetelor.

Tăcură toate o vreme. Apoi, Hanna îşi drese glasul.

— Mie îmi sună bine.

— În regulă, se dădu bătută Spencer. Emily şi Aria ridicând din umeri, exprimându-şi acordul.

Ali bătu din palme entuziastă şi le arătă spre canapeaua din dreptul ferestrei.

— Mă duc eu. Voi puteţi să priviţi de-aici.

Fetele se repeziră spre fereastra mare a încăperii, urmărind-o pe Ali cum se furişa peste drum. Casa lui Toby se afla în diagonală cu cea a familiei DiLaurentis şi era clădită în acelaşi impresionant stil victorian, dar niciuna dintre ele nu se compara ca mărime cu ferma în care locuia

Spencer, învecinată cu curtea din spate a lui Ali. Complexul familiei Hastings avea propria moară de vânt, opt dormitoare, un garaj separat de casă, cu cinci locuri, o piscină cu margine de piatră şi un apartament de sine-stătător, într-un hambar.

Ali ocoli în grabă curtea laterală a casei Cavanaugh, drept spre căsuţa din copac a lui Toby. Aceasta era parţial ascunsă de ulmii şi pinii înalţi, însă stâlpul de iluminat stradal o scotea la iveală îndeajuns cât să i se poată zări, nedesluşit, contururile. După aproximativ un minut, fetele avură impresia c-o văd pe Ali ţinând în mâini o rachetă de formă conică, retrăgându-se cu vreo douăzeci de paşi, suficient cât să aibă o imagine clară a luminii albastre pâlpâitoare din fereastra căsuţei din copac.

— Chiar credeţi că o s-o facă? şopti Emily.

Exact în acel moment trecu un automobil, care lumină casa lui Toby.

— Nuuu, îi răspunse Spencer, agitându-şi cerceii cu diamante cumpăraţi de părinţi după ce-i văzuseră carnetul plin de calificative maxime. Blufează!

— Pe bune, o susţinu Aria, vârându-şi în gură vârful uneia dintre codiţele ei negre.

— Şi de unde ştim că Toby e înăuntru? întrebă Hanna.

Aşteptară încordate, în tăcere. Participaseră la multe dintre poznele lui Ali, însă acelea fuseseră nevinovate: se strecuraseră în bazinul cu apă termală sărată al spa-ului Fermata, sau picuraseră vopsea neagră în şamponul surorii lui Spencer, sau trimiseseră scrisori false de admiraţie în numele directorului Appleton pe adresa Monei Vanderwaal, o gâsculiţă penibilă din clasa lor. Însă acum, ceva din tot ce se petrecea acolo le făcea să se simtă pur şi simplu un pic… stânjenite.

Buuum!

Emily şi Aria săriră ca arse. Spencer şi Hanna îşi lipiră feţele de geam. Încă era întuneric peste

drum. O lumină mai strălucitoare sclipea la fereastra căsuţei din copac, dar atât.

Hanna îşi miji ochii.

— Poate că n-a fost racheta.

— Dar ce altceva să fi fost? întrebă Spencer, sarcastic. O puşcă?

Atunci, ciobănescul german al familiei Cavanaugh începu să latre. Fetele se prinseră de braţ între ele. Lumina din curtea interioară a casei de peste drum se aprinse brusc. Se auziră strigăte, iar domnul Cavanaugh năvăli afară pe o uşa laterală. Deodată, micile panglici ale flăcărilor ţâşniră pe fereastra căsuţei din copac. Focul începu să se întindă. Parcă era în filmul de pe caseta video pe care părinţii lui Emily o obligau s-o urmărească an de an, de Crăciun. Şi apoi, sirenele.

Aria îşi întoarse privirea spre celelalte fete.

— Ce-o fi asta?

— Crezi că…? întrebă Spencer, în şoaptă.

— Dacă Ali…, începu Hanna.

— Fetelor, se auzi o voce din spatele lor. Ali îşi făcuse apariţia şi stătea în pragul vastului salon. Îşi ţinea braţele pe lângă corp şi era palidă la faţă: mai palidă decât o văzuseră ele vreodată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebară în cor.

Ali părea îngrijorată.

— Nu ştiu. Dar n-am fost eu de vină.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai aproape… până când o ambulanţă pătrunse ţiuind pe aleea casei Cavanaugh. Paramedicii se revărsară din ea, năpustindu-se spre căsuţa din copac. Scara de frânghie fusese coborâtă.

— Ce s-a întâmplat, Ali? se interesă Spencer, în timp ce se întorcea şi pornea în direcţia uşii. Trebuie să ne spui ce s-a întâmplat.

Ali se repezi după ea.

— Spence, nu!

Hanna şi Aria schimbară o privire; le era prea teamă ca să le urmeze. Ar fi putut să le vadă cineva.

Spencer se ghemui în spatele unui tufiş, privind ce se petrecea peste drum. În acel moment, observă gaura urâtă, neregulată, din geamul căsuţei din copac. Simţi apoi cum se strecoară cineva în spatele ei.

— Eu sunt, îi zise Ali.

— Ce… începu Spencer, dar până să-şi termine ea întrebarea, apăru un paramedic – cobora pe scara de frânghie şi purta pe braţe pe cineva. Oare Toby fusese *rănit*? Oare era…*mort?*

Toate fetele, de-afară şi dinăuntru, îşi lungiră gâturile să vadă mai bine. Inimile începură să le bată mai repede. Şi apoi, doar pentru o secundă, li se opriră în loc.

Nu era Toby. Era Jenna.

După câteva minute, Ali şi Spencer se întoarseră înăuntru. Cu un calm aproape sinistru, Ali le povesti ce se-ntâmplase: racheta intrase pe fereastră şi o nimerise pe Jenna. Nimeni n-o văzuse când o aprinsese, aşa că erau în siguranţă atâta timp cât păstrau toate tăcerea. Fusese, la urma urmei, racheta lui Toby. Dacă poliţiştii aveau să dea vina pe cineva, acela avea să fie el.

Toată noaptea, plânseră, se strânseră în braţe, aţipiră şi se tot treziră. Spencer era atât de şocată, încât stătu ore în şir ghemuită ca un arici, schimbând tăcută canalele, de pe E! pe Cartoon Network şi pe Animal Planet. A doua zi când se treziră, ştirea făcuse înconjurul cartierului: cineva mărturisise.

Toby.

Fetele crezuseră la început că era o glumă, însă ziarul local confirmase mărturisirea lui Toby, că se jucase cu o rachetă în căsuţa lui din copac, o aprinsese şi, accidental, îşi nimerise cu ea sora drept în faţă… iar racheta o *orbise.*

Ali le citi articolul cu glas tare, în timp ce stăteau strânse în jurul mesei din bucătăria ei, ţinându-se de mâini. Ştiau că ar fi trebuit să se simtă uşurate, numai că… ştiau care era adevărul.

În cele câteva zile petrecute la spital, Jenna fusese isterică şi… dezorientată. Toată lumea o întreba ce se petrecuse de fapt, însă ea părea să nu-şi amintească. Spusese că nu-şi aducea aminte nimic nici din ce se întâmplase în noaptea dinaintea accidentului. Doctorii spuneau că probabil era din cauza stresului post-traumatic.

La Rosewood Day se ţinu o conferinţă pe tema nu-vă-jucaţi-cu-artificiile, în onoarea Jennei, urmată de un bal dansant, la care se vândură prăjituri şi se strânseră fonduri. Fetele, mai ales Spencer, participară făcând exces de zel, cu toate că, firește, se prefăcură că nu ştiau nimic despre cele petrecute. Dacă le întreba cineva, spuneau că Jenna era o scumpete de fată şi una dintre cele mai apropiate prietene ale lor. Atâtea fete care nu vorbiseră în viaţa lor cu Jenna afirmaseră exact aceleaşi lucruri. Cât despre Jenna, ea nu se mai întorsese la Rosewood Day. Se dusese la o şcoală specială pentru nevăzători din Philadelphia, şi nimeni n-o mai văzuse din noaptea aceea.

Până la urmă, lucrurile rele din Rosewood fuseseră date deoparte cu toată delicateţea, nefăcând excepţie nici Toby. Părinţii lui hotărâră ca el să-şi încheie anul şcolar acasă, în particular. Trecu şi vara, iar din anul următor, Toby plecă la o şcoală de reeducare din Maine. Plecă fără vreo ceremonie, într-o zi senină din miezul lui august. Tatăl lui îl duse cu maşina până la gară, de unde luă singur trenul SEPTA spre aeroport. În după-amiaza aceleiaşi zile, fetele priviră cum părinţii lui doboară căsuţa din copac. De parcă ar fi vrut să şteargă, pe cât posibil, urmele existenţei lui Toby.

La două zile după plecarea lui Toby, părinţii lui Ali le luară pe fete într-o excursie cu corturile, în munţii Pocono. Toate cinci se plimbară cu pluta pe torentele muntoase, făcură escaladări şi se bronzară pe malul lacului. Seara, când conversaţia ajunse la subiectul Toby şi Jenna – aşa cum se întâmplase deseori în vara aceea –, Ali le aminti că

nu aveau voie niciodată, *în vecii vecilor,* să sufle o vorbă faţă de *nimeni, oricine ar fi fost.* Aveau să păstreze secretul pentru totdeauna… ceea ce urma să le pecetluiască prietenia pe vecie. Iar noaptea, după ce traseră fermoarul cortului lor de cinci persoane, cu gluga hanoracelor J. Crew, din caşmir, pe cap, Ali le dărui fiecăreia câte o brăţară împletită din şnururi colorate, ca simbol al acestei legături. Le legă brăţările chiar ea la încheieturile mâinilor şi le puse să repete după ea:

— Jur să nu spun, până la moarte.

Se strânseseră în cerc, rostind exact aceleaşi vorbe, Spencer, apoi Hanna, apoi Emily şi, în sfârşit, Aria. Ali îşi legă brăţara la urmă.

— …până la moarte, şopti, după ce făcuse nodul, împreunându-şi palmele în dreptul inimii. Apoi, fetele îşi strânseră mâinile reciproc. Cu toată groaza pe care le-o inspira situaţia, se simţeau norocoase că se aveau unele pe celelalte.

Fetele purtau brăţările şi la duş, şi în timpul excursiilor din vacanţele de primăvară, la Washington, D.C., şi la Colonial Williamsburg[1] – sau, în cazul lui Spencer, în Bermude –, prin murdăria antrenamentelor la hochei pe iarbă sau pe timpul supărătoarelor atacuri ale gripei. Ali izbutise să şi-o menţină cea mai curată dintre toate, ca şi cum, dac-ar fi murdărit-o, i-ar fi estompat semnificaţia. Câteodată, îşi atingeau brăţările cu degetele şi şopteau:

— …până la moarte, ca să-şi aducă aminte de cât erau de apropiate. Deveni un cod secret al lor; toate ştiau ce înseamnă. De fapt, Ali o spuse cu mai puţin de un an după aceea, atunci când fetele se strânseră să doarmă împreună, cu ocazia începerii vacanţei de vară. Nimeni nu ştia că, după doar câteva ore, Ali avea să dispară.

Sau că tocmai aceea avea să fie ziua morţii ei.

1
CREDEAM CĂ SUNTEM PRIETENE

Spencer Hastings stătea pe gazonul verde-măr al catedralei din Rosewood, împreună cu cele trei foste bune prietene, Hanna Marin, Aria Montgomery şi Emily Fields. Fetele încetaseră să mai vorbească între ele cu mai bine de trei ani în urmă, nu la mult timp după misterioasa dispariţie a lui Alison DiLaurentis, însă se reuniseră astăzi pentru slujba funerară oficiată în memoria lui Alison. Cu două zile în urmă, nişte muncitori în domeniul construcţiilor descoperiseră cadavrul lui Ali sub o placă de beton, în spatele clădirii care fusese cândva casa ei.

Spencer privi din nou mesajul pe care tocmai îl primise telefonul ei mobil Sidekick.

Tot aici sunt, afurisitelor. Şi ştiu totul. – A.

— Of, Doamne, şopti Hanna. Pe ecranul Blackberry-ului ei scria acelaşi lucru. La fel şi pe Treo-ul Ariei, şi pe telefonul Nokia al lui Emily. De-a lungul săptămânii care trecuse, toate primiseră e-mailuri, SMS-uri şi texte pe messenger din partea cuiva care semna cu iniţiala *A.* În majoritate, se refereau la întâmplări dintr-a şaptea, anul premergător dispariţiei lui Ali, însă unele dintre ele menţionaseră şi secrete mai noi… lucruri care se întâmplau *acum.*

Spencer crezuse că *A.* Putea să vină de la Alison – care s-ar fi întors, cumva –, numai că aşa ceva ieşea total din discuţie acum, nu? Trupul lui Ali se descompusese sub placa de beton. Ea era… moartă… de mult, mult timp.

— Crezi că se referă la… *Chestia cu Jenna*? întrebă în şoaptă Aria, trecându-şi mâna peste

maxilarul pătrăţos.

Spencer îşi strecură telefonul în geanta ei Kate Spade, din tweed.

— N-ar trebui să discutăm despre aşa ceva aici. Ar putea să ne-audă cineva, argumentă, aruncând o privire agitată spre treptele catedralei, unde cu doar câteva clipe mai devreme îi văzuseră pe Toby şi pe Jenna Cavanaugh. Spencer nu-l mai văzuse pe Toby dinainte de dispariţia lui Ali, iar ultima oară când o văzuse pe Jenna fusese chiar în seara accidentului, când zăcea inertă în braţele paramedicului care o coborâse din copac.

— La leagăne? şopti Aria, referindu-se la terenul de joacă al şcolii elementare Rosewood Day. Era vechiul lor loc special pentru întâlniri.

— Perfect, o aprobă Spencer, începând să-şi croiască drum prin mulţimea îndoliată. Ne vedem acolo, le mai zise.

Era o zi senină de toamnă, după-amiază, târziu. Mirosea a mere şi a fum de lemne. Pe cer plutea un balon cu aer cald. O zi cât se poate de potrivită pentru slujba funerară în memoria uneia dintre cele mai frumoase fete din Rosewood.

Ştiu totul.

Spencer fu străbătută de un fior. Nu, sigur era un bluf. Oricine-ar fi fost A., n-avea cum să ştie *totul.* Nu şi despre *Chestia cu Jenna…* şi categoric nu despre secretul ştiut numai de Ali şi de Spencer. În seara accidentului Jennei, Spencer fusese martoră la ceva neştiut de prietenele ei, însă ele o obligase să păstreze secretul, chiar şi faţă de Emily, de şi de Hanna. Spencer ar fi vrut să le spună şi lor, dar fiindcă nu putea, îşi alungase gândul din minte, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic.

Şi totuşi… se întâmplase.

În acea seară răcoroasă de primăvară dintr-a şasea, imediat după ce Ali lansase racheta prin fereastra căsuţei din copac, Spencer ieşise fuga din casă. În aer plutea un miros de păr ars. Îi văzuse pe

paramedici coborând-o pe Jenna pe scara de frânghie a căsuţei din copac.

Ali era lângă ea.

— Ai făcut-o dinadins? o întrebase Spencer, îngrozită.

— Nu! răspunsese Ali, strângând-o de braţ. A fost…

Ani de-a rândul, Spencer se străduise să-şi alunge din minte amintirea a ceea ce urmase: Toby Cavanaugh, venind drept spre ele. Părul i se lipise pe frunte de transpiraţie, iar faţa de regulă palidă, ca a adepţilor modei gotice, era roşie toată. Se îndreptase direct spre Ali.

— *Te-am văzut,* zisese el, tremurând de supărare şi aruncând o privire spre aleea din faţa casei sale, pe care tocmai intra o maşină a poliţiei. O să te spun, ameninţase el.

Lui Spencer i se tăiase respiraţia. Uşile ambulanţei se trântiseră, şi maşina începuse să se îndepărteze de casă, cu sirena ţiuind. Ali, în schimb, era calmă.

— Mda, dar şi eu te-am văzut pe *tine,* Toby, îi zisese. Şi dacă mă spui, te spun şi eu. *Părinţilor tăi.*

Toby făcuse un pas înapoi.

— Nu!

— *Ba da,* continuase Ali. Cu toate că avea de-abia un metru şi şaizeci, dintr-odată dădea impresia că era mai înaltă. *Tu* ai lansat racheta, continuase ea. Tu ţi-ai rănit sora.

Spencer o apucase de braţ. Ce făcea? Ali însă se smulsese.

— Sora vitregă, bombănise Toby, aproape neauzit. Aruncase o privire spre căsuţa din copac, după care se uitase spre capătul străzii. O altă maşină de poliţie se apropia încet de casa Cavanaugh. O să ţi-o plătesc eu, mârâise apoi spre Ali. Stai să vezi!

După care dispăruse.

Spencer o apucase din nou de braţ pe Ali.

— Ce-o să facem?

— Nimic, răspunsese Ali, pe un ton aproape nepăsător. N-avem nici o treabă.

— Alison… Spencer clipise mărunt, nevenindu-i să creadă. Ce, nu l-ai auzit? A zis c-a văzut ce-ai făcut. O să le spună poliţiştilor chiar acum.

— Nu prea cred, zâmbi Ali. Având în vedere ce ştiu despre el…

Şi atunci, se aplecase spre ea şi-i povestise în şoaptă ce-l văzuse făcând pe Toby. Fusese ceva atât de dezgustător, încât Ali uitase că ţinea în mână racheta aprinsă, până când aceasta ţâşnise drept spre fereastra căsuţei din copac.

Ali o obligase pe Spencer să jure că n-o să le spună celorlalte nimic din toate astea, avertizând-o că dacă *spunea,* găsea ea o metodă pentru ca Spencer – şi numai Spencer – să primească papara. Îngrozită de ce-ar fi putut Ali să-i facă, Spencer îşi ţinuse gura. Îşi făcuse griji ca nu cumva Jenna să spună ceva – Jenna sigur îşi amintea că nu Toby fusese vinovatul –, însă Jenna fusese tulburată şi delira… afirmase că tot ce se-ntâmplase în seara aceea îi dispăruse din minte.

Apoi, un an mai târziu, Ali dispăruse.

Poliţia interogase pe toată lumea, inclusiv pe Spencer, întrebând dacă exista cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Ali. *Toby,* se gândise imediat Spencer. Nu putea să uite momentul acela în care spusese: *O să ţi-o plătesc eu.* Numai dac-ar fi rostit numele lui Toby, asta însemna să le mărturisească poliţiştilor adevărul despre accidentul suferit de Jenna… şi că ea era parţial răspunzătoare. Că ştiuse adevărul în tot acest timp, fără să-l dezvăluie cuiva. Mai însemna să le destăinuiască şi prietenelor ei secretul pe care-l păstrase timp de mai bine de-un an. Aşa că Spencer nu suflase o vorbă.

Îşi mai aprinse o ţigară Parliament şi ieşi din parcarea catedralei Rosewood. *Ai văzut?* Era

imposibil ca A. să ştie totul, aşa cum susţinea în SMS. Numai dacă, în definitiv, A. era Toby Cavanaugh… Dar asta n-avea nici o logică. Mesajele lui A. către Spencer erau despre un secret pe care-l ştiuse numai Ali: că, pe când erau în clasa a şaptea, Spencer îl sărutase pe Ian, iubitul surorii ei, Melissa. Spencer mărturisise faţă de Ali ceea ce făcuse… dar faţă de nimeni altcineva. Şi A. mai ştia şi despre Wren, actualul fost al surorii ei, cu care Spencer, săptămâna trecută, mersese ceva mai departe decât o simplă sărutare.

Însă familia Cavanaugh locuia *într-adevăr* pe strada lui Spencer. Cu ajutorul unui binoclu, era posibil ca Toby să vadă prin fereastra ei. Iar Toby *era* acum în Rosewood, chiar dacă începuse luna septembrie. N-ar fi trebuit să fie la internat?

Spencer intră cu automobilul pe aleea pavată cu dale a şcolii Rosewood Day. Prietenele ei erau deja acolo, strânse ciorchine lângă terenul de joacă al şcolii elementare. Acesta cuprindea un frumos castel din lemn, cu turnuleţe, steguleţe şi un tobogan de forma unui dragon. Parcarea era pustie, aleile pavate cu dale erau goale, iar terenurile pentru antrenament, tăcute; toată şcoala avea zi liberă, în memoria lui Ali.

— Aşadar, toate am primit mesaje din partea acestei persoane care semnează A.? întrebă Hanna, în timp ce Spencer se apropia de ele. Toate îşi scoseseră telefoanele şi se holbau la mesajul: *Ştiu totul.*

— Eu am mai primit două, rosti, şovăielnică, Emily. Am crezut că sunt de la Ali.

— Şi eu! icni Hanna, plesnind cu palma bolta pentru căţărat. Aria şi Spencer făcură, la rândul lor, semne de încurajare. Se priviră pe rând, reciproc, cu ochi mari, agitaţi.

— Ce zicea în ale tale? o întrebă Spencer pe Emily.

Emily îşi îndepărtă de pe ochi o şuviţă de păr blond-roşcat.

— E ceva… personal.

Spencer fu într-atât de surprinsă, încât râse zgomotos.

— Dar tu nu ai secrete, Em!

Emily era cea mai dulce şi mai nevinovată fată de pe planetă. De data asta însă, făcu o figură ofensată.

— Mda, ei bine, să ştii că am.

— A! exclamă Spencer, trântindu-se pe una dintre treptele toboganului. Trase aer în piept, aşteptându-se să-i miroasă a frunze uscate şi a rumeguş. În schimb, simţi un iz de păr ars: exact ca în seara accidentului Jennei. Dar tu, Hanna?

Hanna strâmbă din năsucul ei obraznic.

— Dacă Emily nu vorbeşte despre ale ei, n-o să vorbesc nici eu despre ale mele. Oricum, era ceva ştiut numai de Ali.

— La fel şi la mine, se grăbi să intervină Aria, după care-şi lăsă privirea în jos. Scuze, zise ea.

Spencer simţi că i se strânge stomacul.

— Aşadar, toată lumea are secrete cunoscute numai de Ali?

Toate celelalte încuviinţară. Spencer pufni zgomotos.

— Credeam că suntem cele mai bune prietene.

Aria îşi întoarse faţa spre ea, încruntându-se.

— Şi-atunci, ce zicea în ale tale?

Lui Spencer nu i se părea că secretul ei, legat de Ian, era ceva chiar atât de picant. Nu era nimic în comparaţie cu ce mai ştia ea despre *Chestia cu*

Jenna. Însă acum, mândria o împiedica să le spună.

— E un secret pe care-l cunoştea numai Ali, la fel ca ale voastre, zise ea, dându-şi pe după urechi părul blond-cenuşiu. Numai că A. mi-a trimis şi un e-mail despre ceva întâmplat acum. Era de parcă m-ar fi *spionat* cineva.

Ochii de un albastru de gheaţă ai Ariei se făcură mari cât cepele.

— Şi mie mi-a trimis.

— Prin urmare, e cineva care ne urmăreşte pe toate, trase concluzia Emily. O buburuză îi ateriză cu delicateţe pe umăr, şi ea se scutură de parc-ar fi fost ceva cu mult mai înspăimântător.

Spencer se ridică.

— Voi credeţi c-ar putea să fie… Toby?

Toate celelalte o priviră surprinse.

— De ce? o întrebă Aria.

— A fost şi el implicat în *Chestia cu Jenna,* explică, prudentă, Spencer. Dacă ştie?

Aria făcu semn spre telefonul ei Treo.

— Tu chiar crezi că e vorba despre… *Chestia cu Jenna?*

Spencer îşi umezi buzele. *Spune-le.*

— Încă nu ştim de ce-o fi luat Toby vina asupra lui, încercă ea, aşteptând să vadă cum reacţionează celelalte.

Hanna stătu o clipă să se gândească.

— Singura posibilitate ca Toby să fi ştiut este să-i fi spus una dintre noi, declară ea, rotindu-şi privirea bănuitoare asupra prietenelor ei. *Eu* nu i-am spus, adăugă.

— Nici eu, săriră grăbite Aria şi Emily.

— Dar dacă Toby o fi aflat pe altă cale? mai întrebă Spencer.

— Adică, dac-o mai fi văzut-o şi altcineva pe Ali, în seara aia, şi i-o fi spus lui? întrebă Aria. Sau dac-o fi văzut-o el pe Ali?

— Nu… adică… nu ştiu, se retrase Spencer. Am aruncat şi eu o vorbă.

Spune-le, se îndemnă din nou în sinea ei. Şi totuşi, nu se simţi în stare. Toate păreau să se arate precaute faţă de celelalte, cam cum se întâmplase şi imediat după dispariţia lui Ali, când prietenia dintre ele începuse să se dezintegreze. Dacă le mărturisea adevărul despre Toby, ele aveau s-o urască pentru faptul că nu le spusese poliţiştilor, când dispăruse Ali. Poate chiar s-o învinuiască pentru moartea lui Ali. Poate că ar fi avut dreptate, la urma urmei. Dacă Toby chiar… o făcuse?

— N-a fost decât un gând de-al meu, se auzi spunând. Probabil că m-am înşelat.

— Ali zicea că nu ştie nimeni în afară de noi, rosti Emily, cu ochii umezi. Ne-a *jurat.* V-aduceţi aminte?

— În plus, adăugă Hanna, cum ar fi putut să ştie Toby atâtea despre noi? Aş crede mai degrabă dac-ar fi una dintre fostele ei colege de hochei, sau fratele ei, sau cineva cu care chiar vorbea. În schimb, pe Toby nu putea să-l înghită. Ca noi toate, de altfel.

Spencer ridică din umeri.

— Probabil că ai dreptate.

Şi, de îndată ce-o zise, se relaxă. În definitiv, era obsedată de un nimic.

Totul era tăcut. Poate prea tăcut. Creanga unui copac din imediata lor apropiere se frânse deodată, şi Spencer se răsuci brusc în direcţia ei. Leagănele se balansau înainte şi înapoi, ca şi cum tocmai ar fi sărit cineva jos din ele. O pasăre brună, cocoţată în vârful acoperişului şcolii elementare Rosewood Day, le privi mânioasă, de parc-ar fi ştiut şi ea anumite lucruri.

— Am impresia că e cineva care doar încearcă să-şi facă de cap cu noi, şopti Aria.

— Mda, o aprobă Emily, dar după voce, era la fel de neconvinsă.

— Şi dacă mai primim mesaje? întrebă Hanna, trăgându-şi rochia neagră scurtă peste

coapsele ei suple. Ar trebui măcar să ne dăm seama cine-o fi.

— Ce-aţi zice ca, dacă mai primim mesaje, să ne anunţăm reciproc? propuse Spencer. Aşa am putea încerca să punem lucrurile cap la cap. Totuşi, nu cred că ar fi cazul să facem ceva, cum să zic, nebunesc. Trebuie să încercăm să nu ne lăsăm îngrijorate.

— Eu nu sunt îngrijorată, se repezi Hanna.

— Nici eu, rostiră, la unison, Aria şi Emily. Dar, în clipa în care se auzi un claxon dinspre stradă, săriră toate ca arse.

— Hanna!

Mona Vanderwaal, cea mai bună prietenă a Hannei, îşi scoase capul blond-deschis pe fereastra unui Hummer H3 galben. Purta ochelari de soare cu lentile mari, roz, de aviator.

— Hanna le privi pe celelalte, fără vreo intenţie de scuză.

— Trebuie să plec, murmură, şi urcă în fugă dealul.

În ultimii câţiva ani, Hanna se reinventase, devenind una dintre cele mai populare fete din Rosewood Day. Pierduse în greutate, îşi vopsise părul într-un castaniu-închis foarte sexi, îşi alcătuise o garderobă cu totul nouă, numai cu haine de firmă, iar acum, ea şi Mona Vanderwaal – şi ea, o gâsculiţă penibilă – se plimbau ca la paradă prin şcoală, prea grozave pentru toate celelalte. Spencer chiar se întreba care putea să fie marele secret al Hannei.

— Şi eu trebuie să plec, anunţă Aria, împingându-şi mai sus pe umăr geanta fără formă, purpurie. Aşa că… vă mai sun eu, mai zise, pornind spre locul în care-şi parcase automobilul Subaru.

Spencer mai zăbovi pe lângă leagăne. La fel şi Emily, a cărei faţă, în mod normal veselă, părea acum trasă şi istovită. Spencer îşi puse o mână pe braţul ei presărat cu pistrui.

— Te simţi bine? o întrebă.

Emily scutură din cap.

— Ali. Ea e…

— Ştiu.

Se îmbrăţişară cu stângăcie, după care Emily se desprinse şi plecă în direcţia pădurii, spunând că se duce acasă pe scurtătură. Ani de-a rândul, Spencer, Emily, Aria şi Hanna nu vorbiseră între ele, nici măcar când stăteau una în spatele alteia la ora de istorie sau se întâlneau în toaleta fetelor. Şi totuşi, Spencer ştia câte ceva despre fiecare dintre ele: faţete mai complicate ale personalităţilor lor, pe care numai o prietenă apropiată le-ar fi putut cunoaşte. Ca, de exemplu, că era normal ca Emily să suporte cel mai greu dintre toate moartea lui Ali. Obişnuiau s-o strige pe Emily „Killer", fiindcă o apăra pe Ali la fel ca un rottweiler posesiv.

Ajungând înapoi în maşina ei, Spencer se afundă în tapiţeria moale din piele a scaunului şi porni aparatul de radio. Răsucind butonul de acord, nimeri peste 61O AM, postul specializat în sport din Philly. Vocile supraîncărcate de testosteron ale tipilor, lătrând despre rezultatele celor de la Phillies şi de la Sixers, o mai calmară. Sperase că, dacă discuta cu fostele ei prietene, ar fi putut să-şi limpezească anumite lucruri, însă acum, ele doar deveniseră şi mai… *naşpa.* Până şi cu bogatul ei vocabular academic, nu putea să-i treacă prin minte un termen cu care să le descrie mai bine de-atât.

Când telefonul mobil începu să-i zbârnâie în buzunar, îl scoase gândindu-se că probabil era fie Emily, fie Aria. Poate chiar Hanna. Încruntându-se, îşi deschise căsuţa de mail.

Spence, nu te învinuiesc pentru faptul că nu le-ai spus micul nostru secret legat de Toby. Adevărul poate să fie periculos… şi tu nu vrei s-o păţeşti, nu-i aşa? – A.

2
HANNA 2.O

Mona Vanderwaal intră cu Hummer-ul părinţilor ei în parcare, însă lăsă motorul pornit. Îşi aruncă telefonul mobil în geanta ei uriaşă Lauren Merkin, de culoarea coniacului, şi-i zâmbi celei mai bune prietene a ei, Hanna.

— Am tot încercat să te sun.

Hanna rămase pe caldarâm, prudentă.

— Ce cauţi aici?

— Ce tot spui?

— Păi, nu te-am chemat să mă duci cu maşina, replică Hanna, tremurând şi arătând spre automobilul ei Toyota Pirus, parcat ceva mai încolo. A mea e chiar aici, adăugă ea. Ţi-a zis cineva că sunt aici sau…?

Mona îşi răsuci pe deget o şuviţă de păr lung, blond-deschis.

— Mă întorceam acasă de la biserică, tembelo. Te-am, văzut, m-am oprit, îi explică, lăsând să-i scape un mic hohot de râs. Vrei un Valium, din care ia mama? Pari cam cu fundul în sus.

Hanna îşi scoase pachetul de Camel Ultra Light din geanta hobo[2] neagră, de la Prada, şi-şi aprinse o ţigară. Normal că era întoarsă pe dos. Cea care fusese cândva cea mai bună prietenă a ei fusese asasinată, iar ea primise toată săptămâna mesaje îngrozitoare de la cineva care semna A. În fiecare moment al zilei – cât timp se pregătise pentru slujba de înmormântare a lui Ali, când îşi cumpărase Diet Coke de la Wawa, când intrase pe şoseaua care ducea spre catedrala Rosewood – avusese senzaţia clară că era urmărită de cineva.

— Dar nu te-am văzut la biserică, murmură ea.

Mona îşi scoase ochelarii de soare, lăsând să i se vadă ochii albaştri, rotunzi.

— Te-ai uitat chiar la mine. Ţi-am făcut semn cu mâna. Nu-ţi sună cunoscut nimic din toate astea?

Hanna ridică din umeri.

— Păi… nu-mi aduc aminte.

— Ei, bănuiesc că erai ocupată cu vechile tale prietene, îi replică Mona.

Hanna se zbârli. Vechile ei prietene reprezentau un subiect spinos pentru ele două: cu un milion de ani în urmă, Mona se numărase printre fetele pe care Ali, Hanna şi celelalte le batjocoreau. Ea devenise calul lor de bătaie după accidentul suferit de Jenna.

— Scuze. Era aglomeraţie.

— Dar eu nu mă ascundeam, replică Mona, pe un ton ofensat. Stăteam lângă Sean.

Hanna inspiră scurt. *Sean.*

Sean Ackard era, de-acum, fostul ei iubit; de relaţia dintre ei doi se alesese praful la petrecerea de început de an şcolar organizată de Noel Kahn în vinerea care trecuse. Hanna luase hotărârea ca vinerea aceea să însemne seara în care să-şi piardă virginitatea, însă când începuse să-i facă avansuri lui Sean, el o respinsese, oferindu-i în schimb o predică despre cum trebuia să-şi respecte ea trupul. Ca să se răzbune, Hanna luase BMW-ul familiei Ackard pentru o plimbare cu Mona şi până la urmă ajunsese să-l turtească de un stâlp telefonic, în faţa unui depou feroviar.

Mona apăsă cu talpa pantofului ei decupat pe ambreiajul Hummer-ului, turând motorul de un miliard de cilindri.

— Atunci, ascultă. E stare de urgenţă: încă n-avem parteneri.

— Pentru ce? întrebă Hanna, clipind mirată.

Mona înălţă dintr-o sprânceană, blondă, perfect pensată.

— Alo, Hanna? Pentru Foxy! E în weekendul ăsta. Acum, dacă tot i-ai dat papucii lui Sean, poţi să inviţi un tip mişto.

Hanna se uită fix la micile păpădii crescute prin crăpăturile trotuarului. Foxy era balul anual caritabil pentru „tinerii membri ai societăţii din Rosewood", sponsorizat de Asociaţia Vânătorilor de Vulpi din Rosewood, de unde şi numele[3]. O donaţie de două sute cincizeci de dolari în fondul caritabil al asociaţiei îţi asigura cina, dansul şi şansa de a-ţi vedea fotografia în *Philadelphia Inquirer* şi pe glam-R5.com – blogul filialei zonale a asociaţiei – şi reprezenta un bun pretext ca să te îmbraci de gală, să bei zdravăn şi să agăţi iubitul altei fete. Hanna îşi cumpărase biletul încă din iulie, gândindu-se că va merge cu Sean.

— Nici nu ştiu dacă mă duc, bombăni ea, posomorâtă.

— Ba sigur că mergi, insistă Mona, dându-şi ochii albaştri peste cap şi oftând adânc. Ştii ce? Sună-mă după ce scapi de lobotomia asta.

După care porni din nou maşina şi dispăru în viteză.

Hanna se îndreptă încet spre Prius. Prietenele ei plecaseră, iar automobilul argintiu părea singur în parcarea pustie. O senzaţie de stânjeneală o tot sâcâia. Mona îi era cea mai bună prietenă, dar în prezent Hanna îi ascundea mii de lucruri. Ca de exemplu, mesajele de la A. Sau că fusese arestată sâmbătă dimineaţă din cauză că furase maşina domnului Ackard. Sau că *Sean* îi dăduse papucii, şi nu invers. Sean dăduse dovadă de multă diplomaţie, spunându-le prietenilor lui că doar „se hotărâseră amândoi să se vadă cu altcineva". Hanna îşi închipuise că putea astfel să întoarcă toată povestea în favoarea ei, astfel încât nimeni să nu afle vreodată adevărul.

Dar dacă-i destăinuia Monei ceva din toate acestea, însemna să-i demonstreze că viaţa ei începea să-i scape de sub control. Hanna şi Mona

se reinventaseră împreună, iar regula de bază era ca, fiind divele şcolii, să apară mereu impecabile. Asta însemna să rămână slabe-băţ, să-şi cumpere înaintea tuturor blugi Paige strâmţi, şi niciodată să nu-şi piardă controlul. Orice fisură în blindajul oricăreia dintre ele putea să le expedieze înapoi în neeleganta penibilitate, iar ele nu-şi doreau să mai ajungă vreodată acolo. În vecii vecilor. Aşa că Hanna se prefăcea, de nevoie, că niciuna dintre ororile săptămânii care trecuse nu existase în realitate, chiar dacă, fără discuţie, ele existaseră.

Hanna nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să fi murit, cu atât mai puţin pe cineva care să fie asasinat. Iar faptul că era vorba despre *Ali* – în combinaţie cu mesajele de la A. – făcea ca totul să devină şi mai înspăimântător. În cazul în care cineva ştia, într-adevăr, despre *Chestia cu Jenna…* şi era posibil să spună ceva… şi dacă respectiva persoană avea vreo legătură cu moartea lui Ali, atunci viaţa îi scăpase categoric de sub control.

Hanna opri în faţa casei ei, o clădire masivă de cărămidă, în stil georgian, cu vedere spre muntele Kale. Când se privi, în oglinda retrovizoare a automobilului, constată oripilată că faţa îi era plină de pete, şi unsuroasă, şi porii păreau *enormi.* Se aplecă mai aproape de oglindă şi, dintr-odată… îşi zări tenul curat. Hanna mai inspiră de câteva ori prelung, hârâit, după care coborî din maşină. Avusese o mulţime de astfel de halucinaţii în ultima vreme.

Tremurând, se strecură în casă şi se îndreptă spre bucătărie. În clipa în care trecu de uşile glisante, încremeni.

Mama ei stătea la masa din bucătărie, având în faţă o farfurie cu biscuiţi şi brânză. Părul castaniu-închis şi-l prinsese în coc, iar ceasul Chopard, incrustat cu diamante, îi scânteia în lumina soarelui după-amiezii. Dispozitivul wireless Motorola îi atârna la ureche.

Iar lângă ea… era tatăl Hannei.

— Te aşteptam, îi zise tatăl ei.

Hanna făcu un pas înapoi. Avea mai multe fire albe de păr şi purta o pereche nouă de ochelari cu ramă metalică, însă altminteri arăta neschimbat: înalt, riduri la colţurile ochilor, cu o bluză polo albastră pe el. Şi vocea îi suna la fel: profundă şi liniştită, ca a unui comentator al postului naţional de radio. Hanna nu-l mai văzuse, şi nici nu mai vorbise cu el de aproape patru ani.

— Ce *cauţi* aici? l-a întrebat, fără să se poată stăpâni.

— Am avut ceva de lucru în Philly, îi răspunse domnul Marin, însă vocea îi deveni uşor piţigăiată de nervozitate la cuvântul *lucru.* Îşi ridică la gură cana Doberman de cafea. Era cea pe care tatăl ei o folosea întotdeauna pe când locuia cu ele; Hanna chiar se întreba dacă scotocise mult prin dulap până s-o găsească. Mama ta m-a sunat să-mi spună despre Alison, îi explică el. Îmi pare foarte rău, Hanna.

— Mda, izbuti să spună Hanna. Era ameţită.

— Simţi nevoia să discutăm despre ceva?

Mama ei ciugulea dintr-o bucată de cheddar.

Hanna îşi înclină capul într-o parte, dezorientată. Relaţia dintre doamna Marin şi ea era mai degrabă una de patron/angajat decât de mamă/fiică. Ashley Marin se căţărase cu ghearele şi cu dinţii pe scara ierarhică a filialei din Philly a firmei de publicitate McManus & Tate, şi-i trata pe toţi cei cu care intra în contact ca pe subalternii ei. Hanna nu-şi mai amintea când îi pusese mama ei ultima oară vreo întrebare mai delicată. Poate că niciodată.

— Hm, nu-s probleme. Oricum, mersi, adăugă ea, pe un ton uşor smiorcăit.

Oare puteau să-i ia în nume de rău faptul că arăta o urmă de amărăciune? După divorţul părinţilor, tatăl ei se mutase la Annapolis, începuse să umble cu o femeie pe nume Isabel şi moştenise o superbă fată vitregă, pe Kate. Tatăl ei făcuse ca

noua lui viaţă să fie atât de puţin îmbietoare, încât Hanna îl vizitase o singură dată. El nici măcar nu încercase să-i telefoneze, sau să-i scrie pe mail, sau să ia legătura cu ea oricum altfel, de ani de zile. Nu-i mai trimitea nici cadouri de ziua ei: doar cecuri.

Tatăl Hannei oftă.

— Probabil că nu e tocmai ziua cea mai potrivită ca să discutăm unele probleme.

Hanna îl examină din ochi.

— Ce să discutăm?

Domnul Marin îşi drese glasul.

— Ei bine, mama ta m-a sunat şi din alt motiv, preciză el. Cu maşina.

Hanna se încruntă. Maşina? Care maşină? *A!*

— Era şi-aşa destul de rău că i-ai furat maşina domnului Ackard, continuă tatăl ei. Dar să şi fugi de la locul accidentului?

Hanna îşi întoarse privirea spre mama ei.

— Am crezut că asta s-a rezolvat.

— Nu s-a rezolvat nimic, replică doamna Marin, privind-o chiorâş.

Era cât pe-aci să mă păcăleşti, ar fi vrut să-i spună Hanna. Atunci când poliţiştii o lăsaseră pe Hanna să plece, în sâmbăta care trecuse, mama ei o informase, cu un aer misterios, că „aranjase" ea să nu aibă necazuri. Misterul fusese dezlegat când în seara următoare Hanna îşi prinsese mama cu unul dintre tinerii ofiţeri de poliţie din Rosewood, Darren Wilden, practic făcând-o în bucătărie.

— Vorbesc serios, insistă doamna Marin, iar Hannei îi pieri zâmbetul. Da, poliţia a fost de acord să închidă cazul, dar asta nu schimbă ceea ce se petrece cu *tine,* Hanna. Întâi, furi de la Tiffany's, după care, asta. Nu mai ştiam ce să fac. Aşa că l-am sunat pe tatăl tău.

Hanna se holba la farfuria cu brânză, prea derutată să-l poată privi în ochi pe vreunul dintre ei. Mama îi spusese tatălui ei şi că fusese prinsă furând din Tiffany's?

Domnul Marin îşi drese glasul.

— Deşi poliţia a închis cazul, domnul Ackard vrea să punem lucrurile la punct în particular, fără judecată la tribunal.

Hanna îşi muşcă buza pe dinăuntru.

— Chestiile-astea nu le plăteşte firma de asigurări?

— Nu la aşa ceva mă referem, îi răspunse domnul Marin. Domnul Ackard i-a făcut mamei tale o ofertă.

— Tatăl lui Sean e specialist în chirurgie plastică, îi explică mama ei, însă proiectul lui favorit e o clinică pentru recuperarea pacienţilor care au suferit arsuri. Vrea să te prezinţi acolo mâine, la trei şi jumătate.

Hanna strâmbă din nas.

— Dar de ce nu putem să-i dăm banii, şi gata?

Telefon LG miniatural al doamnei Marin începu să sune.

— Cred că ar fi o lecţie bună pentru tine. Să faci un bine comunităţii. Să conştientizezi ce-ai făcut.

— Dar eu *chiar* conştientizez!

Hanna Marin nu-şi dorea să-şi irosească timpul liber într-o clinică pentru arşi. Dacă *trebuia* să muncească voluntar, atunci de ce nu putea s-o facă în altă parte, de ce nu se putea să fie ceva şic? Ca, de exemplu, la ONU, cu Nicole şi Angelina?

— S-a aranjat deja, replică doamna Marin, cu bruscheţe. După care strigă în telefon: Carson? Ai terminat modelele?

Hanna se aşeză, înfigându-şi unghiile în palmă. Sincer vorbind, şi-ar fi dorit să urce în camera ei, să-şi schimbe rochia de doliu – nu cumva îi făcea coapsele să arate enorme, sau era de vină doar imaginea reflectată în uşile de la patio? –, să-şi refacă machiajul, să scape de două kilograme şi jumătate şi să dea pe gât un păhărel

de vodcă. După care putea să se întoarcă jos şi să se prezinte din nou în faţa lor.

Când îşi privi tatăl, el îi zâmbi vag. Inima Hannei tresăltă. Buzele lui se întredeschiseră, ca şi cum ar fi avut de gând să spună ceva, dar tocmai atunci îi sună şi lui telefonul mobil. Ridică un deget spre Hanna, cerându-i să aştepte puţin.

— Kate? răspunse el.

Inima Hannei se prăbuşi. *Kate.* Superba, perfecta fiică vitregă.

Tatăl ei îşi îndesă telefonul sub bărbie.

— Salut! Cum a fost întrecerea de cros?

Aşteptă puţin, după care se lumină Ia faţă.

— Sub optsprezece minute? E *formidabil!* Hanna înşfăcă o bucată de cheddar din farfurie. Când fusese în vizită în Annapolis, Kate nu se uitase la ea. Între ea şi Ali, care venise cu Hanna ca să-i ofere sprijin moral, se formase instantaneu o legătură, ca între două fete frumoase, excluzând-o cu desăvârşire pe Hanna. Ceea ce o făcuse pe ea să înfulece toate gustările de pe o rază de doi kilometri; asta, pe când era bondoacă şi urâtă, şi mânca, şi iar mânca. Iar când se prinsese cu mâinile de burtă, suferind de prea multă mâncare, tatăl ei o strânsese de degetul mic de la picior şi zisese:

— Purcica nu se simte prea bine?

În faţa *tuturor.* Şi atunci, Hanna fugise la baie şi-şi vârâse pe gât o periuţă de dinţi.

Bucata de cheddar pluti prin faţa gurii ei. Inspirând adânc, o înfăşură într-un şerveţel şi-o aruncă la gunoi. Toate chestiile alea se petrecuseră demult… pe când ea era o cu totul altă Hanna. Una despre existenţa căreia ştia numai Ali şi una pe care Hanna o îngropase.

3
EXISTĂ PE AICI VREUN FORMULAR DE ÎNSCRIERE ÎN AMISH?

Emily Fields stătea în faţa hanului Gray Horse, o clădire dărăpănată din piatră care odinioară fusese spital, pe timpul revoluţiei. Actualul hangiu îi transformase etajele superioare, într-un han pentru oaspeţii bogaţi sosiţi în oraş, iar în salonul de la parter ţinea o cafenea. Emily privi prin ferestrele cafenelei şi-şi zări câţiva dintre colegii de şcoală, împreună cu familiile lor, mâncând scovergi cu somon afumat, sandvişuri italieneşti presate şi enorme porţii de salată Cobb. Probabil că erau afectaţi cu toţii de aceeaşi foame în urma slujbei funerare.

— Ai ajuns.

Emily se întoarse şi-o văzu pe Maya St. Germain, aplecată asupra unui ghiveci din teracotă plin cu bujori. Maya o sunase exact când Emily pleca de la leagănele şcolii Rosewood Day, cerându-i să vină acolo. La fel ca şi Emily, Maya încă avea pe ea veşmintele de doliu: o fustă scurtă, plisată, din velur negru, cizme negre şi un sveter negru, fără mâneci, cu o bordură delicată din dantelă în jurul gâtului. Şi, la fel ca şi Emily, Maya dădea impresia că scotocise prin fundul şifonierului ca să-şi găsească hainele negre, potrivite pentru o slujbă funerară.

Emily îi zâmbi, tristă. Familia St. Germain se mutase în fosta casă a lui Ali. Când o echipă de muncitori începuse să demoleze foişorul pe jumătate terminat al familiei DiLaurentis, ca să facă loc pentru terenul de tenis al familiei St. Germain, descoperise cadavrul descompus al lui Ali sub placa de beton. Încă de-atunci, dubele televiziunilor, maşinile poliţiei şi curioşii se

strânseseră pe proprietate zi şi noapte. Familia Mayei se refugiase acolo, la han, aşteptând să se termine harababura.

— Salut, zise Emily. Ai tăi îşi iau gustarea?

Maya îşi scuturǎ cârlionţii deşi, şaten spre negru.

— S-au dus în Lancaster. Întoarcerea la natură, sau cam aşa ceva. Sinceră să fiu, cred că au suferit un şoc, aşa că, poate, o viaţă simplă le-ar face cât de cât bine.

Emily zâmbi, gândindu-se la părinţii Mayei şi la cum încercau ei să trăiască în comun cu membrii sectei Amish, în micul orăşel situat la vest de Rosewood.

— Vrei să urci în camera mea? o întrebă Maya, înălţându-şi o sprânceană.

Emily îşi trase poalele fustei în jos – picioarele i se vedeau prea musculoase, de la înot – şi ezită. Dacă familia Mayei nu era acolo, însemna că aveau să fie singure. Într-o cameră. Cu un pat.

Când o cunoscuse pe Maya, fusese fascinată. Tot tânjise după o prietenă care să-i poată lua locul lui Ali. Ali şi Maya semănau cu adevărat în multe privinţe: ambele erau neînfricate şi amuzante şi păreau să fie singurele două persoane din lume capabile s-o înţeleagă pe Emily cea adevărată. Şi mai aveau în comun şi altceva. Emily simţea ceva *diferit* în preajma lor.

— Haide, o îndemnă Maya, întorcându-se să intre în han. Emily, neştiind ce altceva ar fi putut să facă, porni în urma ei.

Se târî după Maya pe treptele scârţâitoare şi şerpuitoare, spre camera ei, cu tematică din 1776. Mirosea a lână udă. Avea parchetul din lemn de pin, cam ondulat, un pat regal cu baldachin, destul de şubred, cu o cuvertură enormă pe el, iar într-un colţ, o derutantă născocire, semănând cu un putinei pentru unt.

— Ai mei ne-au luat camere separate, mie şi fratelui meu, îi explică Maya, aşezându-se pe patul

care scârţâi uşor.

— Drăguţ, răspunse Emily, cocoţându-se pe marginea unui scaun şubred care, probabil, îi aparţinuse odinioară lui George Washington.

— Şi… ce mai *faci*? se interesă Maya, aplecându-se spre ea. Doamne, te-am văzut la înmormântare. Arătai… distrusă.

Ochii căprui ai lui Emily se umplură de lacrimi. *Era* distrusă de ceea ce se întâmplase cu Ali. Îşi petrecuse ultimii trei ani şi jumătate sperând că, într-o bună zi, Ali îşi va face apariţia pe veranda ei, la fel de sănătoasă şi de strălucitoare ca totdeauna. Iar când începuse să primească mesajele de la A, fusese convinsă că Ali se întorsese. Cine altcineva ar fi putut să ştie atâtea? Acum însă, Emily ştia sigur că Ali dispăruse cu adevărat. Şi pentru totdeauna. Mai mult decât atât, cineva îi cunoştea cel mai stânjenitor secret: acela că fusese îndrăgostită de Ali… *şi* că simţea acelaşi lucru faţă de Maya. Şi poate aceeaşi persoană ştia şi adevărul despre ceea ce-i făcuseră Jennei.

Emily se simţea rău pentru faptul că refuzase să le spună fostelor ei prietene ce scria în mesajele de la A. Numai că, pur şi simplu… nu *putea.* Unul dintre biletele primite de la A. fusese scris pe un vechi bilet de dragoste pe care i-l trimisese ea lui Ali. Ironia era că faţă de Maya *putea* să vorbească despre ce conţineau mesajele, însă se temea să-i spună despre A.

— Cred că sunt încă destul de zguduită, răspunse în sfârşit, simţind că începe s-o încerce o durere de cap. Dar şi… obosită.

Maya îşi azvârli cizmele din picioare.

— De ce nu tragi un pui de somn? N-o să te simţi mai bine dacă rămâi pe instrumentul ăla de tortură în chip de scaun.

Emily se prinse de braţele scaunului.

— Păi…

Maya bătu cu palma patul.

— Pari să ai mare nevoie de o îmbrăţişare.

O îmbrăţişare *chiar* i-ar fi prins bine. Emily îşi îndepărtă părul blond-roşcat de pe faţă şi se aşeză pe pat lângă Maya. Trupurile li se contopiră. Emily îi simţea coastele prin materialul bluzei. Era atât de mignonă, încât probabil că Emily ar fi putut s-o ridice şi s-o învârtească.

Se desprinseră, oprindu-se cu feţele la câţiva centimetri una de alta. Maya avea genele negre ca tăciunele, iar pe irisuri se vedeau mici pete aurii. Cu o mişcare lentă, Maya îi ridică bărbia lui Emily. O sărută, la început cu blândeţe. Apoi, mai apăsat.

Emily simţi familiarul vâjâit al excitaţiei în clipa în care Maya îşi strecură mâna spre fusta ei. Apoi, pe sub ea. Mâna i se părea rece şi surprinzătoare. Emily deschise ochii brusc şi se trase înapoi.

Perdelele albe, cu volănaşe, din camera Mayei, erau larg desfăcute, şi Emily zări automobilele Escalade şi Lexus Hybrid, ca şi break-urile Mercedes, din parcarea hanului. Sarah Isling şi Taryn Orr, două fete din clasa lui Emily, ţopăiau spre ieşirea din restaurant, urmate de părinţii lor. Emily se ghemui în grabă.

Maya se lăsă pe spate.

— Ce-ai păţit?

— Ce *faci? o* întrebă Emily, ducându-şi mâna la fusta descheiată.

— Tu ce crezi că fac? zâmbi Maya.

Emily privi din nou spre fereastră. Sarah şi Taiyn dispăruseră.

Maya începu să ţopăie pe salteaua scârţâitoare a patului.

— Ştiai că sâmbăta asta e o petrecere caritabilă numită Foxy?

— Mda, răspunse Emily, simţind cum îi zvâcneşte tot timpul.

— Cred că ar trebui să mergem şi noi, continuă Maya. Pare distractiv.

Emily se încruntă.

— Biletul costă două sute cincizeci de dolari. Nu poţi să mergi decât invitat.

— Fratele meu a făcut rost de bilete. Suficiente pentru amândouă, îi destăinui Maya, apropiindu-se încetişor. Vrei să fii partenera mea?

Emily ţâşni în picioare.

— Eu…

Făcu un pas înapoi, împiedicându-se de covorul strâmb şi alunecos. Aproape toată lumea de la Rosewood Day se ducea la Foxy. Toţi elevii populari, toţi sportivii… toată lumea.

— Trebuie să merg la baie.

Maya păru derutată.

— E-acolo.

Emily închise după ea uşa strâmbă a băii. Se aşeză pe vasul de toaletă şi privi fix la afişul de pe perete, care înfăţişa o femeie Amish, purtând bonetă şi o rochie lungă până la glezne. Poate că era un semn. Emily căuta mereu semne care s-o ajute în luarea hotărârilor: în horoscop, în plăcintele cu răvaş, în tot felul de lucruri aleatorii, cum era şi acesta. Poate că imaginea voia să-i spună: *Fii ca o Amish.* Nu-şi păstrau ei castitatea toată viaţa? Nu duceau vieţi înnebunitor de simple? Nu le ardeau pe rug pe fetele cărora le plăcea de alte fete?

Şi atunci, îi sună telefonul.

Şi-l scoase din buzunar, întrebându-se dacă n-o fi cumva mama ei, dornică să ştie pe unde umbla. Doamna Fields nu era câtuşi de puţin încântată de faptul că Emily se împrietenise cu Maya… din motive incomode, posibil rasiste. Dar dacă mama ei ar fi ştiut ce se întâmpla acum între ele?

Pe ecranul telefonului Nokia clipi: *Mesaj nou.* Apăsă pe *Citeşte.*

Em! Din câte văd, savurezi acelaşi soi de „activităţi” cu cele mai bune prietene ale tale. Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total, e

plăcut să văd că tu ai rămas aceeaşi! O să le spui tuturor despre noua ta iubire? Sau trebuie s-o fac eu? –A.

— Nu, şopti Emily.

Deodată, se auzi un şuierat în spatele ei. Sări ca arsă, lovindu-se cu şoldul de chiuvetă. Nu era decât cineva care trăsese apa în baia camerei de oaspeţi alăturate. Apoi, se auziră şuşoteli şi chicote. Parcă veneau din conducta de canalizare.

— Emily? o strigă Maya. E totul bine?

— Ăăă… perfect, răspunse, răguşită, Emily. Se holbă la imaginea ei din oglindă. Avea ochii mari şi înfundaţi în orbite, iar părul blond-roşcat îi stătea răvăşit. Când, în sfârşit, ieşi din baie, constată că lumina din cameră fusese stinsă, iar storurile, trase.

— P*ssst,* o chemă Maya, din pat, întinzându-se pe o parte, seducătoare.

Emily privi în jur. Era destul de convinsă că Maya nici măcar nu încuiase uşa. Şi cu toţi tinerii aceia de la Rosewood, care-şi luau gustarea dedesubt…

— Nu pot să fac aşa ceva, exclamă ea, pe negândite.

Ce?

Dantura orbitor de albă a Mayei străluci în penumbră.

— Suntem prietene, zise Emily, lipindu-se de perete. Îmi place de tine.

— Şi mie-mi place de tine, răspunse Maya, plimbându-şi degetele pe braţul dezgolit.

— Dar asta-i tot ce pot, deocamdată, o lămuri Emily. Sa fim prietene.

Zâmbetul Mayei dispăru în întuneric.

— Îmi pare rău, mai zise Emily, grăbindu-se să se încalţe, dar nimerind cu piciorul stâng în pantoful drept.

— Asta nu înseamnă că trebuie să şi pleci, rosti încetişor Maya.

Emily o privi, în timp ce-şi întindea mâna spre clanţa uşii. Ochii i se mai adaptaseră la lipsa de lumină şi putea să vadă că Maya era dezamăgită şi derutată şi… şi frumoasă.

— Trebuie să plec, bălmăji ea. E târziu.

— Târziu pentru ce?

Emily nu-i răspunse. Se întoarse spre uşă. Aşa cum bănuise, Maya nu se sinchisise s-o încuie.

4
ADEVĂRUL ESTE ÎN VIN… SAU, ÎN CAZUL ARIEI, ÎN AMSTEL

Când se strecură în casa pătrăţoasă, avangardistă – care sărea în ochi pe strada lor, tipică pentru Rosewood, cu clădiri victoriene neoclasice – a familiei sale, Aria Montgomery îşi auzi părinţii discutând încet în bucătărie.

— Dar nu înţeleg, spunea mama ei, Ella. Părinţilor ei le plăcea ca Aria să le spună pe numele mic. Mi-ai zis săptămâna trecută că poţi să vii şi tu la dineul artiştilor. E ceva important. Cred că Jason ar putea să-mi cumpere câteva dintre tablourile pe care le-am pictat în Reykjavik.

— Problema e că deja sunt în urmă cu lucrările, îi răspunse Byron, tatăl Ariei. N-am reuşit încă să-mi intru în ritm cu notarea.

Ella oftă.

— Cum se face că ai deja lucrări de corectat, când n-au trecut decât două zile de şcoală?

— Le-am dat temele înainte de începerea semestrului, îi explică Byron, care, după voce, părea distrat. Mă revanşez eu faţă de tine, îţi promit. Ce-ai zice să mergem la Otto? Sâmbătă seară?

Pe hol, Aria îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Familia Montgomery tocmai se întorsese după doi ani petrecuţi în capitala Islandei, Reykjavik, unde tatăl Ariei fusese detaşat, de la catedra pe care o deţinea, la Hollis, colegiul umanist din Rosewood. Fusese un răgaz binevenit pentru ei toţi: Aria avea nevoie să evadeze, după dispariţia lui Aii; fratele ei, Mike, avea nevoie să mai înveţe şi să se mai disciplineze; iar Ella şi Byron, care începuseră să-şi petreacă zile în şir fără să schimbe o vorbă între ei, dădeau impresia că s-ar fi îndrăgostit din nou unul de celălalt, în

Islanda. Dar acum, că se întorseseră acasă, totul părea să revină la vechea disfuncţionalitate.

Aria intră în bucătărie. Tatăl ei plecase, iar Ella stătea rezemată de blatul de marmură din mijlocul încăperii, ţinându-şi capul între mâini. Când o văzu pe Aria, se lumină la faţă.

— Ce faci, dovlecel? o întrebă ea, cu prudenţă, răsucind între degete cartonaşul memorial primit la slujba pentru Ali.

— Foarte bine, bodogăni Aria.

— Vrei să stăm de vorbă?

Aria scutură din cap.

— Poate mai târziu. Şi o şterse grăbită, simţindu-se agitată şi distrată, ca şi cum ar fi băut cinci cutii de Red Bull. Şi nu doar din cauza înmormântării lui Ali.

Cu o săptămână în urmă, A. o sâcâise pe Aria în legătură cu unul dintre cele mai întunecate secrete ale ei: pe când era într-a şaptea, Aria îşi prinsese tatăl sărutând-o pe una dintre studentele lui, o fată pe nume Meredith. Byron o rugase pe Aria să nu-i spună mamei ei, şi Aria nu-i spusese niciodată, cu toate că mereu se simţea vinovată din cauza asta. Când A. o ameninţase că o să-i dezvăluie Ellei adevărul oribil, Aria presupusese că A. era Alison. Ali fusese cu Aria când îl prinsese pe Byron cu Meredith, şi Aria nu-i mai spusese nimănui despre asta.

Acum însă, Aria ştia că A. n-avea cum să fie Alison; cu toate acestea, ameninţarea lui A. persista încă, prevestindu-i distrugerea familiei. Ştia că trebuia să-i spună totul Ellei înainte să ajungă A. la ea… dar nu se putea hotărî s-o facă.

Aria ieşi să se plimbe pe veranda din spatele casei, trecându-şi degetele prin părul lung şi negru. Un fulger alb vâjâi pe alături. Era fratele ei, Mike, care gonea prin curte cu racheta lui de lacrosse.

— Hei, îl strigă ea, fiindcă tocmai îi venise o idee. Văzând că Mike nu-i răspunde, coborî pe

gazon şi i se puse în drum. Mă duc în oraş, îl anunţă. Vii şi tu?

Mike se strâmbă.

— În oraş e plin de hippies murdari. Şi, în plus, mă antrenez.

Aria îşi dădu ochii peste cap. Mike era atât de obsedat să ajungă în echipa de juniori de lacrosse de la Rosewood Day, încât nici nu se sinchisise să-şi schimbe costumul gri-cărbune purtat la biserică, înainte de a-şi începe antrenamentul. Fratele ei era un exemplar tipic pentru Rosewood: şapcă de baseball de un alb murdar, obsedat de PlayStation, economisea însă ca să-şi cumpere un jeep Cherokee verde-închis imediat cum va împlini şaisprezece ani. Din nefericire, faptul că aveau aceeaşi zestre genetică era incontestabil: atât Aria, cât şi fratele ei erau înalţi, cu părul negru-albăstrui şi chipuri colţuroase, cu neputinţă de uitat.

— Ei bine, eu mă duc să mă fac criţă, îi zise Aria. Eşti *sigur* că vrei să te antrenezi?

Mike îşi miji spre ea ochii de un albastru-cenuşiu, analizând informaţia.

— Doar nu ai de gând să mă târăşti după tine la vreun cenaclu literar, nu?

Ea scutură din cap.

— Mergem în cel mai afurisit bar studenţesc pe care-l găsim.

Mike ridică din umeri şi lăsă să-i cadă racheta de lacrosse.

— Hai, zise.

Mike se lăsă să cadă pe un scaun dintr-un separeu.

— E super tare aici!

Se aflau în berăria Victory: într-adevăr, cel mai afurisit local din câte puteau găsi. Era încadrat de un salon pentru piercing şi de un magazin numit Hippie Gipsy, care vindea „seminţe hidroponice”: haida-de! Pe trotuar, în faţă, era o pată de vomă, şi o namilă de paznic pe jumătate orb, de vreo sută

cincizeci de kilograme, le făcuse imediat semn să intre, prea cufundat în lectura revistei *Dubs* ca să-i mai legitimeze.

Înăuntru, berăria era întunecoasă şi jegoasă, cu o masă murdară de ping-pong în spate. Localul semăna destul de mult cu Snooker's, celălalt bar studenţesc soios din campusul Hollis, însă Aria jurase că n-o să mai calce în viaţa ei prin Snooker's. Acolo, cu două săptămâni în urmă, cunoscuse un tip sexy pe nume Ezra, însă până la urmă se dovedise că el nu era un tip oarecare, ci era chiar profesorul de engleză pentru avansaţi: profesorul ei de engleză pentru avansaţi. A. îi trimisese Ariei mesaje batjocoritoare referitoare la Ezra, iar atunci când Ezra văzuse – întâmplător – un SMS trimis de A, presupusese că Aria le spusese tuturor prin şcoală despre ei doi. Şi aşa se sfârşise potenţiala idilă a Ariei în Rosewood.

O chelneriţă cu pieptul enorm şi codiţe gen Heidi veni în separeul lor şi-i aruncă o privire bănuitoare lui Mike.

— Ai douăzeci şi unu de ani?

— O, daaa, răspunse Mike, împreunându-şi mâinile pe masă. De fapt, am douăzeci şi cinci.

— O halbă de Amstel, interveni Aria, trăgându-i un şut pe sub masă.

— Şi, adăugă Mike, pentru mine, o cinzeacă. De Jaeger.

Heidi făcu o mutră îndurerată, dar se întoarse cu halba şi cu păhărelul de tărie. Mike îl dădu pe gât şi se strâmbă, făcând o figură ca de fetiţă. Trânti paharul pe masa din lemn crăpat şi-o examină pe Aria.

— Cred că m-am prins de ce te-ai ţăcănit aşa, îi zise. Mike îi transmisese Ariei în săptămâna care trecuse impresia lui, cum că se comporta chiar mai ciudat decât în mod obişnuit, şi jurase că va deduce el motivul.

— Mor de curiozitate să aflu, replică sec Aria.

Mike îşi împleti degetele într-un gest absorbit, profesoral, văzut frecvent la tatăl lor.

— Cred că tu, în secret, dansezi la Turbulence.

Aria izbucni într-un râs atât de puternic, încât îi ţâşni berea pe nări. Turbulence era un bar de striptease, la doua oraşe mai încolo, lângă un aeroport cu o singură pistă.

— Mi-au zis doi băieţi că au văzut intrând acolo o fată care arăta *exact* ca tine, îi explică Mike. Dar nu trebuie să ţii secret faţă de mine. N-am nici o treabă.

Aria îşi aşeză cu discreţie sutienul din mohair. Tricotase câte unul pentru ea, pentru Ali şi pentru toate celelalte foste prietene ale lor dintr-a şasea, şi-l îmbrăcase la slujba funerară a lui Ali în semn de omagiu. Din nefericire, în clasa a şasea purta o măsură mai mică la cupă, iar mohairul îi producea o mâncărime cumplită.

— Adică tu nu crezi că mă port ciudat din cauză că: a) ne-am întors în Rosewood, pe care nu pot să-l sufăr şi b) fosta mea cea mai bună prietenă a fost găsită moartă?

Mike ridică din umeri.

— Credeam că nu-ţi prea plăcea de fata aia, de fapt.

Aria îşi întoarse faţa de la el. Într-adevăr, existaseră momente în care chiar nu-i plăcea de Ali. Mai ales când Ah n-o prea lua foarte în serios, sau când o sâcâia cerându-i amănunte despre Byron şi Meredith.

— Nu-i adevărat, minţi ea.

Mike îşi mai turnă bere în pahar.

— Nu-i aiurea că au găsit-o, să zic aşa, aruncată în pământ? Şi că, să zic aşa, au turnat beton peste ea?

Aria tresări şi închise ochii. Fratele ei n-avea nici pic de tact.

— Aşadar, crezi c-a omorât-o cineva? se interesă Mike.

Aria ridică din umeri. Era o întrebare care o tot bântuia… o întrebare pe care n-o mai auzise pusă de altcineva. La slujba pentru Ali, nimeni nu ieşise în faţă să spună că Ali fusese *asasinată,* ci numai că fusese *găsită.* Dar ce altceva putea să fi fost, decât o crimă? La un moment dat, Ali era împreună cu ele. În clipa următoare, dispăruse. Trei ani mai târziu, apăruse cadavrul ei, într-o groapă, în curtea din spatele casei.

Aria se întrebă dacă exista vreo legătură între A. şi persoana care-o asasinase pe Ali… şi dacă toată afacerea nu cumva derivase din *Chestia cu Jenna.* Când se petrecuse accidentul Jennei, Aria avusese impresia că vede pe cineva *în sfera* lui Ali la picioarele copacului în care se afla căsuţa lui Toby. Mai târziu, în noaptea aceea, imaginea o trezise brusc pe Aria, care ajunsese la concluzia că trebuie s-o întrebe pe Ali despre asta. O găsise şuşotind cu Spencer în spatele uşii închise a sălii de baie, dar când ceruse să intre şi ea. Ali o trimisese să se culce la loc. Iar până dimineaţă, Toby mărturisise deja.

— Pun pariu că asasinul e, să zic aşa, un outsider, continuă Mike. Adică… unul pe care nu l-ai ghici nici într-un milion de ani, adăugă, luminându-se la faţă. Ce zici de doamna Craycroft?

Doamna Craycroft era vecina vârstnică din dreapta. Odată, încercase să schimbe la un Coinstar[4] din apropiere monede în valoare de 5.000 de dolari, pe care le strânsese în ulcele Poland Spring. Fusese şi un reportaj despre ea la ştirile postului local.

— Mda, ai rezolvat cazul, replică impasibilă Aria.

— În fine, cineva ca ea, zise Mike, bătând darabana pe masă cu degetele lui noduroase. Acum, că ştiu care-i treaba cu *tine,* pot să-mi concentrez atenţia pe subiectul Ali D.

— Dă-i drumul!

În definitiv, dacă poliţiştii nu fuseseră îndeajuns de competenţi încât s-o găsească pe Ali în curtea din spatele propriei case, putea foarte bine şi Mike să-şi încerce norocul.

— Aşa, mă gândeam să jucăm un ping-pong cu berea, propuse Mike. Şi, până ca Aria să-i poată răspunde, scosese deja câteva mingi de ping-pong şi luase o halbă goală. Jocul preferat al lui Noel Kahn, explică el.

Aria îi adresă un zâmbet de cunoscător. Noel Kahn era unul dintre cei mai bogaţi copii din şcoală şi băiatul care reprezenta chintesenţa Rosewood-ului, ceea ce, practic, făcea din el idolul lui Mike. Şi, ironia ironiilor, părea să-i fi picat cu tronc Aria, sentiment pe care ea se străduia din răsputeri să i-l înăbuşe.

— Ţine-mi pumnii, zise Mike, pregătindu-şi mingea de ping-pong. Nu reuşi să nimerească paharul, iar mingea se rostogoli jos de pe masă, pe podea.

— Până la fund, fredonă Aria, iar fratele ei îşi cuprinse paharul cu bere în ambele mâini, şi-şi turnă pe gât tot conţinutul.

Mike încercă pentru a doua oară să arunce mingea de ping-pong în paharul Ariei, dar ratã iar.

— Fraiere! îl necăji Aria, pe care berea o făcea deja să simtă un pic de efervescenţă.

— De parc-ai fi tu în stare de mai mult, ripostă Mike.

— Pui pariu?

Mike pufni.

— Dacă nu nimereşti, mă duci la Turbulence. Pe mine *şi* pe Noel. Dar nu când lucrezi tu, se grăbi să adauge.

— Dacă nimeresc, eşti sclavul meu timp de o săptămână Şi asta înseamnă şi *în timpul* şcolii.

— Batem palma, acceptă Mike. Oricum nu nimereşti, aşa că nu contează.

Aria mută paharul pe partea dinspre Mike a mesei şi ţinti. Mingea lunecă în jurul uneia dintre

numeroasele crestături ale mesei şi ateriză frumuşel în pahar, fără ca măcar să-i atingă pereţii.

— Ha! strigă ea. Ai încurcat-o *rău!*

Mike părea năucit.

— N-a fost decât o lovitură norocoasă.

— Zi-i cum vrei! necheză, voioasă, Aria. Aşa că mă întreb… să te pun să te târăşti în patru labe în faţa mea, la şcoală? Sau să-ţi pui pe cap *faldur*-ul mamei? adăugă, chicotind.

Faldur-ul Ellei era o pălărie ascuţită, tradiţională în Islanda, care-l făcea pe purtător să arate ca un elf dereglat.

— Du-te-ncolo! o repezi Mike, în timp ce scotea mingea de ping-pong din pahar, însă aceasta îi alunecă din mânii şi căzu, ţopăind.

— O iau eu, se oferi Aria. Se ridică, simţind o plăcută ameţeală. Mingea se rostogolise tocmai până în faţa barului, aşa că se aplecă s-o ia de pe podea. Un cuplu trecu pe-alături, strecurându-se spre scaunele din colţ, parţial ascunse privirilor. Aria observă că fata avea părul lung, închis la culoare, şi un tatuaj roz, reprezentând o pânză de păianjen, la încheietura mâinii.

Tatuajul acela îi era familiar. *Foarte* familiar. Iar când fata aceea îi şopti ceva tipului cu care venise, pe el îl apuca o tuse dementă. Aria îşi îndreptă spinarea.

Era tatăl ei. Cu Meredith.

Se repezi înapoi spre Mike.

— Trebuie să plecăm.

Mike îşi dădu ochii peste cap.

— Dar tocmai am mai comandat un Jaeger.

— Ghinionul tău, replică Aria, înhăţându-şi geaca. Plecăm. Imediat.

Azvârli pe masă patruzeci de dolari şi-l trase de mână pe Mike până când îl făcu să se ridice. Fratele ei era un pic nesigur pe picioare, dar ea tot reuşi să-l împingă spre ieşire.

Din nefericire, Byron îşi alese tocmai acel moment ca să scape unul dintre hohotele lui de râs

atât de distincte, despre care Aria spunea mereu că sună ca urletele unei balene în agonie. Mike încremeni, recunoscându-l la rândul lui. Tatăl lor era cu faţa întoarsă într-o parte şi-o ţinea de mână pe Meredith, peste masă.

Aria văzu că Mike îl recunoaşte pe Byron. Îi văzu fruntea încreţindu-se.

— Stai, chiţăi el, privind-o dezorientat pe Aria. Ea se forţă să arboreze o expresie nepăsătoare, dar în loc de aşa ceva, simţi cum colţurile gurii i se trag în jos. Ştia că face aceeaşi figură ca Ella când încerca să-i protejeze, pe ea sau pe Mike, de lucrurile care puteau să-i necăjească.

Mike miji ochii spre ea, după care-şi întoarse din nou privirea spre tatăl lor şi spre Meredith. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc, făcând un pas spre ei. Aria întinse mâna după el, încercând să-l oprească: nu dorea să se întâmple aşa ceva, tocmai acum. Nu dorea să se-ntâmple *vreodată.* Dar deodată Mike îşi încleştă maxilarele, îi întoarse spatele tatălui lor şi se năpusti afară din Victory, ciocnindu-se în drum de chelneriţă.

Ana se repezi după el. Îşi miji ochii în contact cu lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază, căutându-l cu privirea pe Mike prin toată parcarea. Însă fratele ei dispăruse.

5
O FAMILIE DEZBINATĂ

Spencer se trezi pe podeaua camerei sale de la etaj, fără să aibă habar cum de ajunsese acolo. Pe afişajul ceasului cu radio apărea ora 6:45 P.M., iar afară, pe fereastră, vedea cum soarele împrăştie umbre lungi peste curtea din spatele casei. Era încă luni, ziua înmormântării lui Ali. Probabil că adormise… şi o apucase somnambulismul. Suferea de somnambulism cronic: se agravase în asemenea hal când era în clasa a şaptea, încât fusese nevoită să-şi petreacă o noapte în Clinica pentru analiza somnului a Universităţii Pennsylvania, cu creierul conectat la tot felul de electrozi. Doctorii afirmaseră că era numai din cauza stresului.

Se ridică şi se duse să se spele pe faţă cu apă rece, privindu-se în oglindă: păr lung şi blond, ochi verde-smarald, bărbie ascuţită. Tenul îi arăta impecabil, iar dantura era de un alb strălucitor. Părea absurd să nu arate la fel de dărâmată pe cât se simţea.

Întoarse ecuaţia în minte pe toate feţele: A. ştia despre Toby şi despre *Chestia cu Jenna.* Toby se întorsese. În consecinţa, Toby *trebuia* să fie egal eu A. Şi el îi cerea lui Spencer să-şi ţină gura. Era aceeaşi tortură dintr-a şasea, reluată.

Se întoarse în camera ei şi-şi lipi fruntea de geam. În stânga, se vedea moara de vânt particulară a familiei sale: încetase să funcţioneze de multă vreme, însă părinţilor ei le plăcea la nebunie amprenta de rustic, de autentic, pe care şi-o punea asupra proprietăţii lor. În dreapta, banda cu *Trecerea interzisă* înconjura încă peluza fostei case DiLaurentis. Altarul în memoria lui Ali, cu florile, lumânările, fotografiile şi celelalte mărunţişuri, se mărise, înghiţind întreaga fundătură.

Peste drum era casa Cavanaugh. Două automobile pe aleea din faţă, o minge de baschet în curte, steguleţul roşu pe cutia poştală. Pe dinafară, totul părea atât de normal. Dar pe *dinăuntru…*

Spencer închise ochii, amintindu-şi o zi de mai din clasa a şaptea, la un an după *Chestia cu Jenna.* Se urcase în trenul SEPTA cu destinaţia Philadelphia, urmând să se întâlnească în oraş cu Ali, ca să meargă la cumpărături. Fusese atât de preocupată să-i trimită SMS-uri lui Ali de pe nou-nouţul şi sclipitorul ei telefon Sidekick, încât doar cu vreo cinci sau şase staţii înainte de coborâre observase că stătea cineva de partea cealaltă a culoarului. Era *Toby.* Privind-o fix.

Mâinile începuseră să-i tremure. Toby fusese la internat tot anul, aşa că Spencer nu-l mai văzuse de mult. Ca de obicei părul îi atârna în ochi şi avea pe urechi o pereche de căşti enorme, însă ceva, la el, i se părea în ziua aceea… mai puternic. Mai *înfricoşător.*

Toate sentimentele de vinovăţie, de nelinişte, legate *Chestia eu Jenna,* pe care Spencer se străduise să şi le-ngroape, o potopiră din nou. *O să ţi-o plătesc eu.* Nu voia să meargă în acelaşi vagon de tren cu el. Îşi strecură un picior pe culoar, apoi pe celălalt, însă conductorul îi ieşi brusc în cale.

— Cobori la Thirtieth Street sau la Market East? o întrebă, cu o voce tunătoare.

Spencer se ghemuise la loc.

— La Thirtieth, şoptise. După ce conductorul trecuse mai departe, riscase să se uite din nou spre Toby. Pe chipul lui înflorise un zâmbet imens, sinistru. O fracţiune de secundă mai apoi, buzele lui redeveniră impasibile, însă ochii grăiau. *Stai. Să. Vezi.*

Spencer ţâşnise în picioare şi se mutase în alt vagon. Ali o aştepta pe peron, în staţia Thirtieth Street, iar în clipa în care-şi întorseseră privirea spre tren, Toby privea drept spre ele.

— Observ că a scăpat cineva din mica lui închisoare, zisese Ali, cu un zâmbet de superioritate.

— Mda, răspunsese Spencer, încercând s-o dea pe râs. Şi tot un Fraier – cu majusculă! – a rămas.

Numai că, după câteva săptămâni, Ali dispăruse. Iar asta nu mai fusese la fel de amuzant.

Un fluierat dinspre computerul ei o făcu să tresară. Era noul ei semnal sonor pentru primirea unui nou e-mail. Se îndreptă nervoasă spre computer şi făcu dublu-clic pe noul mesaj.

Bună, iubire. N-am mai vorbit cu tine de două zile şi înnebunesc de dorul tău.

— Wren

Spencer oftă, străbătută de o senzaţie de neastâmpăr. În momentul în care-i căzuse privirea pe Wren – sora ei îl adusese să-i cunoască părinţii, la o cină în familie –, ceva se întâmplase cu ea. Parcă… parcă ar fi aruncat asupra ei un farmec încă din clipa în care se aşezase pe scaun, în restaurantul Moshulu, luând o gură de vin roşu şi întâlnindu-i privirea. Era britanic, exotic, spiritual şi inteligent, şi-i plăceau aceleaşi formaţii indie ca şi lui Spencer. Era, pur şi simplu, atât de nepotrivit pentru Melissa, sora ei aşezată, mofturoasă şi perfectă. În schimb, era atât de potrivit pentru Spencer. *Ea* o ştia… şi, după toate aparenţele, o ştia şi el.

Până ca Melissa să-i prindă giugiulindu-se, vinerea care trecuse, ea şi cu Wren cunoscuseră douăzeci de minute incredibile de pasiune. Dar, din cauză că Melissa trăncănise şi din cauză că părinţii lui Spencer îi luau *mereu* partea fetei lor mai mari, îi interziseseră lui Spencer să-l mai vadă vreodată pe Wren. Şi ea simţea că înnebuneşte de dorul lui, dar ce-ar fi trebuit să facă?

Simţindu-se ameţită şi tulburată, coborî scara şi trecu prin coridorul lung şi îngust unde mama ei expusese peisajele de Thomas Cole moştenite de la bunicul ei. Intră apoi în spaţioasa bucătărie a familiei. Părinţii ei o restauraseră, făcând-o să arate exact ca în secolul al XIX-lea, excepţie făcând blaturile actualizate şi aparatura ultimul răcnet. Familia ei se strânsese în jurul mesei din bucătărie, în jurul mai multor recipiente cu mâncare thailandeză livrată la domiciliu.

Spencer se opri în prag, ezitând. Nu mai vorbise cu vreunul dintre ei după înmormântarea lui Ali: se dusese singură cu maşina până acolo, iar după slujbă, abia dacă-i zărise pe peluza din faţa bisericii. De fapt, nu mai vorbise cu nimeni din familia ei, de două zile de când îşi primise papara din cauza lui Wren, iar acum o evitaseră încă o dată, începându-şi cina fără ea. Şi mai aveau şi oaspeţi: Ian Thomas, fostul iubit al Melissei – şi cel dintâi dintre foştii Melissei cu care se sărutase Spencer – stătea pe scaunul care ar fi trebuit să fie al lui Spencer.

— O! exclamă ea, cu glasul piţigăiat.

Doar Ian îşi ridică privirea.

— Bună, Spence! Ce mai faci? o întrebă el, de parcă ar fi mâncat zilnic în bucătăria familiei Hastings. Era şi-aşa destul de greu pentru Spencer ca Ian să fie antrenorul echipei ei de hochei pe iarbă de la Rosewood; asta însă era o situaţie de-a dreptul bizară.

— Ăăă… bine, răspunse ea, privind nehotărâtă spre cei din familia ei, însă nici unul nu-şi ridicase ochii spre ea… cu atât mai puţin să-i explice de ce înfuleca Ian mâncare thailandeză în bucătăria lor. Spencer îşi trase un scaun într-un colţ al mesei şi începu să-şi pună în farfurie nişte carne de pui cu iarbă-de-lămâie. Aşa, zise ea. Ăăă… Ian… Iei cina cu noi?

— Ne-am întâlnit întâmplător la… ăăă… înmormântare, îi explică Ian. Urletul unei sirene îl

întrerupse, făcându-l să scape furculiţa din mână. Zgomotul venea, cel mai probabil, dinspre casa DiLaurentis. Maşinile de poliţie erau nonstop pe-acolo. O nebunie, hm? zise Ian, trecându-şi prin părul blond şi creţ. N-am ştiut c-o să mai fie pe aici atâtea maşini de poliţie.

Melissa îl înghionti uşor.

— Ţi-ai făcut un cazier bogat cât ai stat acolo, în periculoasa Californie?

Melissa şi Ian se despărţiseră fiindcă el traversase ţara şi se dusese să facă facultatea la Berkeley.

— Nuuu, răspunse Ian.

Dar, până să poată continua, Melissa, în stilul ei caracteristic, trecu la alt subiect: propria ei persoană.

— Să ştii, mamă, zise ea, întorcându-se spre doamna Hastings, că florile de la biserică erau exact de culoarea în care să vrea să-mi vopsesc eu pereţii livingului.

Întinse mâna spre revista *Martha Stewart Living* şi deschise la o pagină unde pusese semn. Vorbea întruna despre promovarea casei: se ocupa să redecoreze casa din Philadelphia pe care i-o cumpăraseră părinţii ca recompensă pentru admiterea ei la Wharton School of Business, aparţinând de Universitatea din Pennsylvania. Pentru Spencer, ei n-ar fi niciodată una ca asta.

Doamna Hastings se aplecă să vadă mai bine.

— Încântător! remarcă ea.

— Frumos, într-adevăr! o aprobă Ian.

Un hohot de râs îi scăpă lui Spencer, căreia nu-i venea să creadă ce se petrecea acolo. *Slujba de înmormântare* a lui Alison DiLaurentis se oficiase chiar în acea zi, iar ei nu-şi găseau altceva de discutat decât despre culorile în care sa vopsească pereţii?

Melissa se întoarse spre Spencer.

— Asta ce-a mai fost?

— Păi… adică… se bâlbâi Spencer. Melissa părea jignită, ca şi cum Spencer ar fi făcut o remarcă de-a dreptul neobrăzată. Spencer îşi răsuci, nervoasă, furculiţa. Nimic, zise.

Din nou, tăcere. Până şi Ian părea acum să se ferească de ea. Tatăl ei luă o gură zdravănă de vin.

— Veronica, ai văzut-o pe Liz pe-acolo?

— Da, am vorbit ceva timp cu ea, răspunse mama lui Spencer. Mi s-a părut că arăta fantastic… având în vedere împrejurările.

Prin Liz, Spencer presupunea că se refereau la Elizabeth DiLaurentis, tânăra mătuşă a lui Ali, care locuia prin zonă.

— Trebuie să fie groaznic pentru ea, rosti solemn Melissa. Nici nu pot să-mi imaginez.

Ian scoase un *mmm* compătimitor. Spencer simţi că buza de jos începe să-i tremure. *Alo, dar cu mine cum rămâne?* Ar fi vrut să strige. *Voi chiar nu vă amintiţi? Ali îmi era cea mai bună prietenă!*

Cu fiecare minut de tăcere care trecea, Spencer se simţea tot mai indezirabilă. Şi-ar fi dorit s-o întrebe cineva cum se simte, să-i ofere o bucată de *tempura*[5] sau măcar să-i ureze *sănătate* când strănutase. Însă ei o pedepseau în continuare pentru că se sărutase cu Wren. Chiar dacă azi era… *azi.*

I se puse un nod în gât. Se obişnuise să fie preferata tuturor: a profesorilor ei, a antrenorilor echipei de hochei, a editorului anuarului şcolii. Până şi Uri, cel care-i vopsea părul, îi spunea că era clienta lui preferată, fiindcă părul ei prindea atât de frumos culoarea! Câştigase tone de premii la şcoală şi avea 370 de prieteni pe MySpace, fără să mai pună la socoteală şi formaţiile. Şi, chiar dacă nu era şi preferata părinţilor ei – imposibil s-o eclipseze pe Melissa –, nu putea suporta ea ei s-o urască. Mai ales acum, când tot restul vieţii ei era atât de neclar.

După ce Ian se ridică, scuzându-se că trebuie să dea un telefon, Spencer trase aer adânc în piept.

— Melissa? rosti, cu o voce întretăiată.

Melissa îşi ridică privirea, după care continuă să-şi plimbe pacheţelul cu legume prin farfurie.

Spencer îşi drese glasul.

— Vrei, te rog, să vorbeşti cu mine?

Melissa abia catadicsi să ridice din umeri.

— Adică, nu pot… Nu pot îndura ca tu să mă urăşti. Ai avut întru totul dreptate. În legătură cu… ştii tu.

Mâinile îi tremurau atât de rău, încât şi le ţinea băgate sub coapse. Era mereu agitată când trebuia să-şi ceară scuze.

Melissa îşi împreună mâinile peste revistele ei.

— Îmi pare rău, zise. Cred că nici nu se pune problema.

Şi se ridică, ducându-şi farfuria la chiuvetă.

— Dar… Spencer era de-a dreptul şocată. Îşi întoarse privirea spre părinţii ei. Zău că-mi pare rău…

Simţea cum lacrimile încep să i se adune în ochi.

Pe chipul tatălui ei întrezări un licăr de compasiune, însă el îşi abătu degrabă privirea. Mama ei răsturnă restul de pui cu iarbă-de-lămâie într-un recipient Tupperware şi ridică din umeri.

— Cum ţi-ai aşternut, aşa dormi, Spencer, zise ea, ridicându-se şi ducând resturile spre masivul frigider din inox.

— Dar…

— Spencer, rosti domnul Hastings, pe tonul lui de *am încheiat discuţia.*

Spencer închise gura. Ian reveni fuga la locul lui, cu un zâmbet enorm, prostesc, pe faţă. Simţind însă tensiunea, zâmbetul i se ofili.

— Haide, îi zise Melissa, ridicându-se şi apucându-l de braţ. Să ieşim pentru desert.

— Sigur, răspunse Ian, punându-i o mână pe umăr lui Spencer. Spence? Vii şi tu?

Spencer nu prea voia… şi, după cum îl înghionti Melissa pe Ian, se pare că nici ea nu-i dorea compania, însă nu mai avu ocazia să-i răspundă, pentru că doamna Hastings se grăbi să intervină:

— Nu, Ian, Spencer *nu* primeşte desert.

Şi tonul ei era exact acelaşi pe care-l folosea când îşi certa câinii.

— Mersi oricum, zise Spencer, înghiţindu-şi lacrimile. Şi, ca să prindă puteri, îşi îndesă în gură o bucată enormă de mango cu curry. Numai că-i alunecă pe gât înainte să poată înghiţi cum trebuia, şi sosul gros îi arse beregata. În cele din urmă, după ce scoase o serie de zgomote oribile, Spencer o scuipă în şerveţel. Numai că, după ce ochii i se limpeziră de lacrimi constată că nici unul dintre părinţii ei nu se apropiase să vadă dacă nu cumva se înecase. Pur şi simplu, plecaseră din bucătărie.

Spencer se şterse la ochi şi privi fix urâciosul morman de mango mestecat şi scuipat în şerveţelul ei. Arăta exact cum se simţea ea pe dinăuntru.

6
MILOSTENIA NU E CHIAR ATÂT DE DULCE

Marţi după-amiază, după ce-şi potrivi camizolul crem şi cardiganul din caşmir cu umerii căzuţi, în care se schimbase după şcoală, Hanna sui, cu paşi apăsaţi, treptele Clinicii William Atlantic de chirurgie plastică şi recuperare a pacienţilor cu arsuri. Dacă aveai nevoie de tratament pentru arsuri corporale, o numeai William Atlantic. Dacă voiai să ţi faci o liposculptură, îi ziceai Bill Beach.

Clădirea era amplasată departe, în adâncul pădurii, şi doar un petic minuscul de cer albastru se întrezărea prin bolta maiestuoşilor, copleşitorilor copaci. Întregul univers mirosea a flori de câmp. Era o după-amiază ideală de toamnă, dacă voiai să zaci pe marginea bazinului de la club şi să-i priveşti pe băieţi cum joacă tenis. Era după-amiaza perfectă pentru o alergare de zece kilometri, ca să-şi ardă caloriile din cutia de Cheez-Its al cărei conţinut îl înfulecase cu o seară în urmă, surescitată ca urmare a surprinzătoarei vizite a tatălui ei. Putea să fie o după-amiază perfectă în care să priveşti un muşuroi de furnici, sau să faci pe dădaca pentru răzgâiaţii gemeni de şase ani ai vecinilor de alături. Orice ar fi fost de preferat faţă de ceea ce avea de făcut ea astăzi: să muncească voluntar la o clinică pentru arşi.

Voluntar era, pentru Hanna, un cuvânt injurios. Ultima ei tentativă fusese la parada de modă în scopuri caritabile a şcolii Rosewood Day, în clasa a şaptea. Fetele de la Rosewood Day se îmbrăcaseră în veşminte de firmă şi defilaseră pe scenă; spectatorii le licitaseră toaletele, iar banii se viraseră într-un cont destinat caritătii. Ali purtase o năucitoare rochie Calvin Klein, şi o văduvă

oarecare, cu talia zero, ridicase licitaţia până la o mie de dolari. Hanna, pe de altă parte, se păcălise cu o monstruozitate plisată, fosforescentă, de la Johnson, care o făcuse să pară mai grasă decât era. Singura persoană care-i licitase toaleta fusese tatăl ei. După o săptămână, părinţii ei anunţau că aveau să divorţeze.

Iar acum, tatăl ei se întorsese. Într-un fel.

Ori de câte ori se gândea la vizita tatălui ei, Hanna se simţea buimacă, neliniştită şi furioasă, toate în acelaşi timp. Încă de la transformarea ei, tot visase la momentul în care avea să-l revadă. Avea să fie slabă, populară şi echilibrată. În visele ei, el se întorcea mereu împreună cu Kate, care se grasă şi se umpluse de coşuri, aşa că Hanna, prin comparaţie, arăta chiar şi mai frumoasă.

— Au! ţipă ea. Cineva ieşi pe uşă exact în timp ce intra ea.

— Ai grijă, bombăni persoana respectivă. Atunci, Hanna îşi ridică privirea. Era în faţa uşilor din sticlă dublă, lângă o scrumieră din piatră şi o primulă mare, într-un ghiveci. Iar cea care ieşea pe uşă era… Mona.

Hanna rămase cu gura căscată. Aceeaşi expresie de surprindere apăru şi pe chipul Monei. Se studiară reciproc.

— Ce cauţi aici? o întrebă Hanna.

— Am vizitat-o pe-o prietenă de-a mamei. Şi-a făcui sânii, îi explică Mona, azvârlindu-şi părul blond spălăcit peste umărul ei pistruiat. Tu?

— Hm, la fel, răspunse Hanna, examinând-o precaută. Radarul ei anti-baliverne o informa că era posibil ca Mona să mintă. Dar, în definitiv, poate că şi Mona era în măsura să simtă acelaşi lucru în cazul ei.

— Ei, eu am şters-o, anunţă Mona, ridicându-şi geanta de un roşu-burgund. Te sun mai târziu.

— OK, răspunse Hanna, răguşită. Porniră în direcţii opuse. Hanna întoarse capul să arunce o

privire după Mona, dar constată că şi Mona se zgâia la ea peste umăr.

— Acum, fii atentă, îi zise Ingrid, corpolenta, stoica soră-şefă nemţoaică. Erau într-un cabinet pentru consultaţii, iar Ingrid o instruia pe Hanna cum să schimbe coşurile de gunoi. De parc-ar fi fost greu.

Toate cabinetele pentru consultaţii aveau pereţii vopsiţi într-un verde-guacamole, singurele afişe de pe ei fiind sinistre imagini cu diferite afecţiuni ale pielii. Ingrid îi repartizase Hannei saloanele în care erau consultaţi pacienţii ambulatorii, promiţându-i că, într-o bună zi, dacă avea să se descurce, poate îi va permite să cureţe şi prin saloanele pacienţilor internaţi: cele în care se aflau victimele cu arsuri grave. Norocul ei!

Ingrid scoase sacul de plastic în care era gunoi.

— Acesta merge în tomberonul albastru din spate. Şi trebuie să goleşti şi coşurile cu reziduuri infecţioase, adăugă, făcându-i semn spre un alt recipient cu un aspect identic. Ele trebuie să fie ţinute în permanenţă separat faţă de gunoiul obişnuit. Şi trebuie să porţi aşa ceva, mai zise, întinzându-i Hannei o pereche de mănuşi din latex. Hanna le privi de parcă *ele* ar fi fost pline de reziduuri infecţioase.

În continuare, Ingrid îi arătă de-a lungul culoarului.

— Mai sunt alte zece saloane aici, îi explică ea. Iei gunoiul şi ştergi mesele din fiecare, după care vii la mine.

Străduindu-se să-şi ţină respiraţia – nu putea să sufere mirosul antiseptic, de boală, al spitalelor –, Hanna îşi târşâi picioarele spre dulapul cu materiale, să mai ia câţiva saci pentru gunoi. Privi de-a lungul culoarului, întrebându-se unde puteau să fie saloanele pentru pacienţii internaţi. Jenna fusese internată acolo. În ultima zi, multe lucruri o

făcuseră se gândească la *Chestia cu Jenna,* chiar dacă încercase să şi le alunge din minte. Ideea că ştia cineva – şi era posibil să spună – era ceva care chiar îi depăşea puterea de înţelegere.

Deşi *Chestia cu Jenna* fusese un accident, Hanna simţea uneori că nu era *chiar* aşa. Ali îi găsise Jennei o poreclă: Zăpadă, de la Albă-ca-Zăpada, fiindcă Jenna semăna enervant de mult cu personajul lui Disney. Şi Hanna era de părere că Jenna semăna cu Albă-ca-Zăpada… dar în bine. Jenna nu era la fel de stilată ca Ali, însă avea ceva neobişnuit de frumos în ea. La un moment dat, Hannei îi trecuse prin minte că singurul personaj cu care semăna ea, din *Albă-ca-Zăpada,* era Piticul Somnoros.

Totuşi, Jenna rămânea una dintre ţintele preferate de Ali, aşa că, pe când erau în clasa a şasea, Hanna mâzgălise un zvon despre Jenna imediat sub sulul de prosoape din hârtie, în toaleta fetelor. Vărsase apă pe scaunul Jennei la ora de algebră, astfel încât Jenna să se ude pe pantaloni şi să dea impresia că ar fi făcut pe ea. Îşi bătuse joc de falsul accent franţuzesc al Jennei la ora de franceză… Aşa că, atunci când paramedicii o coborâseră pe braţe pe Jenna din căsuţa din copac, Hannei i se făcuse rău. Ea fusese prima de acord să i se joace festa lui Toby. Şi, în mintea ei, se gândise: *Poate că*, *dacă i-o facem lui Toby, i-o facem şi Jennei.* Fusese de parcă fi ar fi provocat întâmplarea prin forţa gândului ei.

Uşile automate se deschiseră şuierând în capătul culoarului, trezind-o din meditaţia ei. Hanna încremeni, şi inima începu să-i bată mai tare, dorindu-şi ca noul sosit să fie Sean, însă nu era aşa. Dezamăgită, îşi scoase telefonul Blackberry din buzunarul cardiganului şi formă numărul lui. Îi răspunse căsuţa vocală, şi Hanna închise. Formă încă o dată, gândindu-se că poate el bâjbâise după telefon şi nu reuşise să-l găsească la timp, însă din nou îi răspunse mesageria.

— Bună, Sean, ciripi ea, după semnalul sonor, încercând să pară degajată. Tot eu sunt, Hanna. Aş vrea să vorbim, aşa că, hm, ştii unde mă găseşti!

Îi lăsase trei mesaje în cursul zilei, spunându-i că o să fie acolo după-amiază, însă Sean nu-i răspunsese. Chiar se întreba dacă nu cumva era la vreo întrunire la Clubul V; el semnase recent un jurământ de castitate, legându-se să nu facă sex, probabil, *niciodată.* Poate c-o s-o sune după ce termină. Sau… poate că nu. Hanna înghiţi în sec, încercând să-şi alunge din minte această ultimă posibilitate.

Oftând, se duse spre dulapul cu materiale din vestiarul personalului. Ingrid îi agăţase geanta hobo Ferragamo metalizată într-un cuier, alături de o chestie vărgată din vinilin cumpărată de la Gap, şi Hanna îşi reprimă un frison. Îşi aruncă telefonul în geantă, înhăţă un sul de prosoape din hârtie şi o sticluţă cu pulverizator şi găsi un salon pentru consultaţii gol. Poate că dacă-şi făcea treaba cu adevărat, asta i-ar fi alungat din minte stresul provocat de Sean şi de A.

Când sfârşi de şters chiuveta cu buretele, se ciocni întâmplător de un dulap metalic aflat chiar lângă ea. Înăuntru erau cutii de carton, aşezate pe rafturi şi inscripţionate cu denumiri familiare: Tylenol 3, Vicodin, Percocet. Hanna privi mai cu atenţie înăuntru. Erau droguri cu miile. Doar… doar aşteptând acolo. Fără să fie încuiate.

Bingo!

Îşi îndesă la repezeală câteva mâini de Percocet în buzunarele surprinzător de adânci ale cardiganului. Cel puţin, putea să scoată din povestea asta un weekend distractiv împreună cu Mona.

Alunei, cineva îi puse o mână pe umăr. Hanna sări înapoi şi se răsuci, dărâmând pe podea prosoapele umede Fantastic şi un borcănel plin de beţişoare cu vată.

— De ce eşti doar la salonul doi? o întrebă Ingrid, încruntată. Avea o mutră de mops îmbufnat.

— Am… am vrut doar să fiu meticuloasă, se justifică Hanna aruncând la repezeală prosoapele din hârtie la gunoi şi sperând că foliile de Percocet nu i se iţesc din buzunar. Îşi simţea ceafa că-i arde în locul în care o atinsese Ingrid.

— Bun, atunci vino cu mine, îi zise Ingrid. Ai în geantă ceva care face zgomot. Îi deranjează pe pacienţi.

— Sunteţi sigură că e geanta *mea*? Se miră Hanna. Tocmai am căutat ceva în ea şi…

Ingrid o conduse pe Hanna spre vestiar. Într-adevăr, auzea un sunet ca de clopoţel din buzunarul interior al genţii ei.

— A, e telefonul, zise Hanna, simţind cum îi revine brusc buna dispoziţie. Poate că o *sunase* Sean!

— Ei bine, te rog să-l faci să tacă, replică Ingrid, oftând după care să te întorci la treabă.

Hanna îşi scoase telefonul Blackberry, ca să vadă cine sunase. Văzu că avea un mesaj nou.

Hanna scumpo: frecatul podelelor la Bill Beach n-o să te ajute să-ţi îmbunătăţeşti viaţa. Nici măcar tu nu poţi să cureţi o asemenea mizerie. Şi, în plus, eu ştiu ceva despre tine care garantat n-o să te mai facă în vecii vecilor fata model de la Rosewood Day. – A.

Hanna îşi roti privirea prin vestiar, dezorientată. Reciti mesajul, simţindu-şi gâtul uscat şi cleios. Ce putea să ştie A., ca să garanteze una ca *asta?*

Despre Jenna.

Dacă A. Ştia asta…

Hanna bătu repede un răspuns pe tastatura telefonului ei: *Tu nu ştii nimic.* Apăsă pe TRIMITE. În câteva secunde, A. Îi răspunse:

Ba ştiu tot. Aş putea să TE DISTRUG.

7

O, CĂPITANE, CĂPITANUL MEU

Marţi după-amiază, Emily se învârtea pe la uşa biroului antrenoarei lor, Lauren.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

— Păi, n-am decât vreo două minute până trebuie să le duc asta oficialilor, îi răspunse Lauren, arătându-i foaia de concurs.

Azi era programat Trofeul Rosewood pe echipe, cel dintâi concurs de natație al sezonului. Era vorba să fie o competiţie amicală, demonstrativă – toate şcolile particulare din zonă fuseseră invitate, şi palmaresul nu era oficial –, dar Emily tot obişnuia să se epileze şi tot avea neastâmpărul acela premergător concursurilor. Nu şi de această dată.

— Care-i treaba, Fieldsy? se interesă Lauren.

Lauren Kincaid era puţin trecută de treizeci de ani, avea părul blonziu făcut permanent şi deteriorat de la clor, şi umbla mereu îmbrăcată în tricouri inscripţionate cu sloganuri motivaţionale pentru înotători, de genul MÂNCAŢI-NE BULELE sau EU AM STIL ÎN STILUL LIBER. Era antrenoarea lui Emily de şase ani. Mai întâi, în Liga Debutanţilor, apoi în gimnaziu, şi acum, la Rosewood Day. Nu erau mulţi oamenii care s-o cunoască atât de bine pe Emily: oricum, nu într-atât încât să-i spună „Fieldsy”, să ştie că mâncarea ei preferată înainte de concursuri era friptura cu ardei de la China Rose, sau că, dacă timpii lui Emily la stilul fluture erau cu trei zecimi de secundă mai buni, însemna că era pe ciclu. Iar toate astea făceau ca lui Emily să-i vină mult mai greu să spună ce avea de spus.

— Vreau să mă retrag, zise ea la repezeală.

Lauren clipi, nedumerită. Părea uluită, ca şi cum i-ar fi spus cineva că bazinul era plin cu ţipari electrici.

— De… de ce?

Emily fixă cu privirea linoleumul ca o tablă de şah al podelei.

— Nu mai e distractiv.

Lauren îşi dezumflă cu zgomot obrajii.

— Ei bine, nu totdeauna e distracţie. Uneori mai e şi muncă.

— Ştiu. Doar că… pur şi simplu, nu mai vreau.

— Eşti *sigură?*

Emily suspină. Credea că e sigură. În săptămâna care trecuse, fusese sigură. Înota de atâţia ani, fără să se întrebe dacă-i plăcea sau nu. Cu ajutorul Mayei, îşi adunase curajul de a recunoaşte faţă de ea însăşi – şi faţă de părinţii ei – că-şi dorea să renunţe.

Sigur, asta fusese înainte de… toate. Acum, se simţea mai mult ca oricând precum un yoyo. Cu un minut în urmă, îşi dorise să renunţe. Acum, nu-şi mai dorea decât să se întoarcă la viaţa ei normală de fată cumsecade, viaţa aceea în care se ducea la înot, îşi petrecea timpul în weekend cu sora ei, Carolyn, şi stătea ore întregi să se prostească în autobuz cu colegii ei de echipă şi să citească din horoscop. Şi, în definitiv, îşi dorea libertatea de a-şi putea urmări propriile interese, din nou. Numai că… de fapt, care-i erau interesele, în afară de înot?

— Mă simt de-a dreptul epuizată, reuşi în sfârşit să îngaime o explicaţie.

Lauren îşi propti capul în palmă.

— Eu tocmai voiam să te numesc căpitan.

Emily rămase cu gura căscată.

— Căpitan?

— Păi, mda, confirmă Lauren, tot ţăcănindu-şi pixul. M-am gândit că o meriţi. Eşti un veritabil om de echipă, ştii? Dar dacă nu mai vrei să înoţi, atunci…

Nici măcar fraţii ei mai mari, Jake şi Beth, care înotaseră cei patru ani de liceu şi obţinuseră

burse pentru facultate, nu fuseseră căpitani.

Lauren îşi răsuci şnurul fluierului în jurul degetului.

— Ce ai zice să te iau mai uşor, o vreme? propuse ea, luând-o de mână. Ştiu că ţi-a fost greu. Cu prietena ta…

— Mda, răspunse Emily, privind fix posterul cu Michael Phelps lipit de Lauren şi sperând să nu izbucnească iar în plâns. Tot timpul se găsea câte cineva care să pomenească de Ali; şi asta, cam la fiecare zece minute, şi de fiecare dată ei începeau să i se irite ochii şi nasul.

— Ce spui? insistă cu blândeţe Lauren.

Emily îşi plimbă limba pe spatele dinţilor. Căpitan. Sigur, ea era campioana statului la o sută de metri fluture, însă Rosewood Day avea un lot înfricoşător de bun la natație: Lanie Her ieşise a cincea la cinci sute liber, la Naţionalele pentru juniori, iar Universitatea Stanford îi promisese deja lui Jenny Kestler o bursă pentru anul viitor. Faptul că Lauren o alesese pe Emily înaintea lui Lanie sau a lui Jenny însemna ceva. Poate că era un semn că viaţa ei, acum ca un yoyo, avea să revină la normal.

— Foarte bine, se auzi spunând.

— Formidabil, exclamă Lauren, mângâind-o pe mână. Căută printr-una dintre numeroasele ei cutii de carton cu tricouri imprimate şi-i întinse unul lui Emily. E pentru tine, îi zise. Un cadou de început de sezon.

Emily îl desfăcu. Scria LESBIENE: ALUNECOASE CÂND SUNT UDE. Îşi întoarse privirea spre Lauren, simţindu-şi gâtul uscat iască. Lauren *ştia?*

Lauren îşi înclină capul într-o parte.

— Aluzie la mişcarea de înot, rosti ea, încetişor. Ştii, la fluture?

Emily privi din nou tricoul. Nu scria LESBIENE. Scria AERIENE.

— Aha, rosti ea, cu glasul răguşit, împăturind la loc tricoul. Mersi.

Ieşi din biroul lui Lauren şi traversă holul sălii pentru nataţie cu picioarele tremurându-i. Încăperea era ticsită de înotători, toţi veniţi pentru competiţie. La un moment dat, se opri, devenind deodată conştientă că o privea cineva. De partea cealaltă a sălii, îl văzu pe Ben, fostul ei iubit, rezemat de vitrina cu trofee. Privirea lui era într-atât de concentrată, încât tipul nici nu clipea. Emily simţi cum o mănâncă pielea şi o dogoare i se înalţă în obraji. Ben îi zâmbi cu superioritate şi se întoarse să-i spună ceva în şoaptă celui mai bun prieten al lui Seth Cardiff. Seth râse, privi din nou spre Emily şi-i şopti şi el ceva lui Ben. După care începură amândoi să chicotească.

Emily se ascunse după un grup de elevi de la St. Anthony's.

Acesta era un alt motiv pentru care-şi dorise să renunţe la înot: ca să nu mai trebuiască să-şi petreacă fiecare după-amiază, după şcoală, cu fostul ei iubit, care *ştia.* Le prinsese pe Maya şi pe Emily într-o postură mai mult decât amicală, la petrecerea de vineri a lui Noel.

Intră pe culoarul pustiu care ducea spre vestiarele fetelor şi băieţilor, gândindu-se din nou la ultimul mesaj de la A.

Ciudat lucru, dar când îl citise, în baia camerei de hotel a Mayei, aproape că-i *auzise* vocea lui Ali. Numai că aşa ceva era cu neputinţă, nu? Şi, în plus, Ben era singura persoană care ştia despre Maya. Poate că el aflase, cumva, că Emily încercase s-o sărute pe Ali. Se putea… se putea oare ca Ben să fie A.?

— Unde te duci?

Emily se răsuci pe călcâie. Ben o urmărise pe coridor.

— Salut, îi răspunse Emily, încercând să schiţeze un zâmbet. Ce faci?

Ben purta vechiul lui echipament Champion: credea că-i poartă noroc, aşa că-l îmbrăca la fiecare concurs. Îşi tunsese cu maşina părul în weekend, ceea ce făcea ca faţa lui, oricum colţuroasă, să pară severă.

— Nu *fac* nimic, răspunse, răutăcios, vocea ricoşându-i la pereţi. Credeam că te-ai lăsat.

Emily ridică din umeri.

— Mda, păi, cred că m-am răzgândi.

— Zău? Vineri erai foarte convinsă. Iubiţica ta părea foarte mândră de tine.

Emily îşi întoarse privirea de la el.

— Ne îmbătaserăm.

— Da, sigur, bombăni el, apropiindu-se cu un pas.

— Crezi ce vrei, zise Emily, îndreptându-se spre vestiarul ei. Şi să ştii că nu mă sperii cu mesajele tale.

Ben îşi încreţi fruntea.

— Care mesaje?

Ea se opri din mers.

— Cu mesajul în care mă ameninţai c-o să le spui tuturor, zise, încercându-l.

— Eu nu ţi-am scris niciun mesaj, protestă Ben, scoţându-şi bărbia în afară. Totuşi… e *posibil* să le spun tuturor. Faptul că tu eşti femeia-bărbat ar fi o ştire destul de picantă.

— Nu sunt gay, scrâşni printre dinţi Emily.

— A, da? Ben mai făcu un pas spre ea. Nările începură să-i freamăte. Dovedeşte, îi ceru el.

Emily hohoti sec. Da, acesta era *Ben.* Numai că apoi el se avântă, o cuprinse cu un braţ de mijloc şi-o trase spre ţâşnitoare. Ea icni. Simţea pe gâtul ei răsuflarea lui fierbinte şi mirosind a Gatorade de struguri.

— Termină, şopti, încercând să se elibereze.

Numai că Ben nu avea nevoie decât de un braţ viguros ca s-o ţină pe loc. Îşi îndesă trupul într-al ei.

— Am zis, *dovedeşte.*

— Ben, termină.

Lacrimi de spaimă îi răsăriră în ochi. Încercă să-l lovească, însă strânsoarea lui deveni şi mai viguroasă. Începu să-şi plimbe o mână pe pieptul ei. Din gâtul lui Emily izbucni un uşor chiţăit.

— E vreo problemă?

Ben se retrase brusc. În spatele lor, de cealaltă parte a holului, era un băiat purtând bluza uniformei pentru încălzire a şcolii particulare Tate. Emily îşi încordă privirea. Să fie oare …?

— Nu-i treaba ta, frate, rosti apăsat Ben.

— Ce anume nu e treaba mea? replică băiatul, apropiindu-se. El era.

Toby Cavanaugh.

— Băi frate! exclamă Ben, răsucindu-se spre el.

Privirea lui Toby coborî spre mâna lui Ben, încleştată pe încheietura lui Emily.

— Care-i treaba?

Ben o privi chiorâş pe Emily, apoi îi dădu drumul. Ea fugi ca din puşcă, iar Ben deschise cu umărul uşa de la vestiarul băieţilor. Apoi, tăcere.

— Eşti bine? o întrebă Toby.

Emily făcu un semn de încuviinţare, ţinând capul în jos.

— Cred că da, zise.

— Eşti sigură?

Emily îl privi pe furiş. Toby era acum chiar înalt şi nu mai avea o faţă de şobolan şi o expresie ascunsă, ci, în fine, era frumoasă, cu pomeţii înalţi şi ochii de culoare închisă. Asta o ducea cu gândul la cealaltă parte a mesajului lui A. *Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total…*

Genunchii i se înmuiară. Era imposibil să… *să fi fost posibil?*

— Trebuie să plec, bolborosi ea, şi se repezi, cu braţele larg întinse, în vestiarul fetelor.

8
PÂNĂ ŞI BĂIEŢII TIPICI PENTRU ROSEWOOD SE AUTOANALIZEAZĂ

Marţi după-amiază, în timp ce Aria se întorcea cu maşina acasă de la şcoală, trecu pe lângă terenul de lacrosse şi recunoscu silueta solitară care sprinta în jurul buturilor, cu racheta în faţa ochilor. Îşi schimba mereu direcţia şi aluneca pe iarba udă, noroioasă. Ameninţători nori cenuşii se adunaseră deasupra şi începuse deja să picure.

Aria opri maşina.

— Mike, strigă ea. Nu-şi mai văzuse fratele de ieri, de când ieşise ca o furtună din Victory. La câteva ore după aceea, sunase acasă, spunând că ia cina acasă la prietenul lui, Theo. Apoi, mai târziu, sunase iar, anunţând că rămâne să doarmă acolo.

Acum, fratele ei îşi ridică privirea şi se încruntă.

— Ce-i?

— Vino încoace!

Mike îşi târşâi picioarele pe gazonul tuns scurt şi fără urmă de buruiană.

— Urcă, îi ordonă Aria.

— Mă antrenez.

— Nu poţi să fugi la infinit. Trebuie să discutăm despre asta.

— Să discutăm despre ce?

Aria îşi înălţă o sprânceană perfect arcuită.

— Hm, nu cumva despre ce-am văzut ieri? În bar?

Mike începu să tragă de una dintre cureluşele de piele ale rachetei lui de lacrosse. Picăturile de ploaie ricoşau din pânza şepcii sale Brine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ce? se miră Aria, mijind ochii spre el. Mike evita însă să privească măcar. Perfect, zise

ea, dând în marşarier. N-ai decât să fii pămpălău, dacă asta vrei.

Atunci, Mike îşi încleştă degetele de cadrul ferestrei.

— Eu… nu ştiu ce-o să mă fac, rosti el, încet.

Aria apăsă pe frână.

— Ce?

— Dac-o să divorţeze, nu ştiu ce-o să mă fac, repetă Mike. Expresia de vulnerabilitate, de stânjeneală de pe faţa lui îl făcea să pară cu zece ani mai în vârstă. Să-mi zbor creierii,poate.

În ochii ei apărură lacrimi.

— Asta n-o să se-ntâmple, rosti, cu glasul tremurat. Îţi garantez.

Mike se smiorcăi. Ea întinse mâna, însă el se smuci şi fugi mai departe, pe teren.

Aria se hotărî să plece, rulând cu încetineală pe drumul şerpuit şi umed. Ploaia era vremea ei preferată. Îi amintea de zilele ploioase de pe când avea nouă ani. Se strecura pe ambarcaţiunea cu vele a vecinului, ancorată, şi se furişa pe sub prelată într-o cabină, ascultând sunetul picăturilor de ploaie izbind pânzele şi scriind în jurnalul ei Hello Kitty.

Simţea că poate să gândească mai bine în zilele ploioase, iar acum, categoric avea nevoie să gândească. S-ar fi împăcat cu ideea că A. îi spusese Ellei despre Meredith, dac-ar fi fost ceva de domeniul trecutului. Părinţii ei puteau să discute problema, Byron putea să promită că n-o să mai facă în viaţa lui, bla, bla, bla. Dar acum, că Meredith revenise în actualitate, ei bine, asta schimba totul. Aseară, tatăl ei nu mai venise acasă la cină – din cauza, hm, a lucrărilor pe care trebuia să le corecteze –, aşa că Aria şi mama ei stătuseră pe canapea, urmărind *Jeopardy!* la televizor, ţinându-şi castroanele de supă în poală. Amândouă rămăsesem cu desăvârşire tăcute. Treaba era că nici ea nu ştia ce s-ar fi făcut dacă părinţii ei divorţau.

Urcând o pantă mai abruptă decât altele, Aria ambală motorul: automobilul Subaru avea mereu nevoie de câte un impuls suplimentar la urcuşuri. Numai că, în loc ca motorul să tureze înainte, luminile din interior pâlpâiră. Maşina începu să coboare la vale.

— Rahat, şopti Aria, smucind frâna de urgenţă. Când încercă din nou să pornească motorul, acesta refuză cu desăvârşire să răspundă.

Privi drumul pustiu, de ţară, cu două benzi. Tunetul pocni undeva deasupra, iar ploaia începu să se reverse din cer. Aria se scotoci prin geantă, gândindu-se să cheme o camionetă care s-o remorcheze, sau să-şi sune părinţii, ca să vină după ea, dar după ce scormoni pe fund, îşi dădu seama că-şi uitase telefonul Treo acasă. Ploaia cădea cu o asemenea violenţă, încât parbrizul şi geamurile se înceţoşaseră.

— O, Doamne! şopti Aria, simţindu-se cuprinsă de claustrofobie. În faţa ochilor începură să i se formeze o sumedenie de pete.

Aria cunoştea senzaţia aceasta de anxietate: era un atac de panică. Mai avusese aşa ceva de câteva ori. O dată, după *Chestia cu Jenna,* apoi, după dispariţia lui Ali, iar altă dată, în timp ce mergea pe strada Laugavegur, din Reykjavik, când văzuse pe un panou chipul unei fete care semăna leit cu Meredith.

Calmează-te, se îndemnă singură. E doar o ploaie. Respiră de două ori adânc, ca să se limpezească, îşi înfundă degetele în urechi şi începu să cânte „Frère Jacques”; din cine ştie care motiv, varianta franceză dădea rezultate. După ce-o cântă de trei ori, petele începură să dispară. Ploaia se mai domolise, trecând de la forţa uraganului la o simplă aversă. Ceea ce trebuia să facă era să se întoarcă pe jos până la ferma pe lângă care trecuse mai devreme şi să-i roage pe proprietari s-o lase să dea un telefon. Împinse energic portiera, îşi acoperi capul cu sacoul de uniformă de la Rosewood Day şi porni în fugă. O pală de vânt îi ridică fusta mini, iar ea călcă într-o enormă băltoacă noroioasă.

Apa i se strecură prin cureluşele delicate ale sandalelor ei cu tocuri înalte şi groase.

— Fir-ar să fie! bombăni ea.

Nu mai avea decât cam o sută de paşi până la fermă, când trecu pe lângă ea un Audi bleumarin. Împroşcă spre ea un val dintr-o băltoacă, iar apoi

se opri lângă inertul Subaru. Porni încet în marşarier, până când ajunse chiar lângă ea. Geamul din dreptul şoferului lunecă în jos.

— Ai păţit ceva?

Aria miji ochii, în timp ce picăturile de ploaie i se scurgeau pe vârful nasului. Pe scaunul şoferului era Sean Ackard, un băiat de la ea din clasă. Era unul dintre băieţii tipici pentru Rosewood: bluză polo apretată, tenul bine hidratat, trăsături de american get-beget, automobil scump. Numai că juca fotbal, nu lacrosse. *Nu* era genul de persoană cu care şi-ar fi dorit să dea ochii într-un astfel de moment.

— N-am nimic! urlă ea.

— La drept vorbind, eşti leoarcă. Vrei să te duc undeva?

Aria era atât de plouată, încât avea impresia că i se zbârcise faţa. Maşina lui Sean părea uscată şi comodă. Aşa că se strecură pe scaunul din dreapta şi închise portiera.

Sean îi zise să-şi arunce sacoul îmbibat de apă pe bancheta din spate. Apoi, întinse mâna şi porni încălzirea.

— Unde te duc?

Aria îşi îndepărtă bretonul, care i se lipise pe frunte.

— De fapt, aş dori doar să mă laşi să dau un telefon, după care nu-ţi mai stau în cale.

— Foarte bine, încuviinţă Sean, scotocindu-se prin ghiozdan.

Aria se lăsă pe spate şi privi înjur. Sean nu-şi tapetase maşina cu autocolante înfăţişând diverse formaţii, aşa cum procedau unii, iar înăuntru nu duhnea a transpiraţie. În schimb, mirosea a pâine şi căţel proaspăt spălat cu şampon. Pe jos, în dreptul scaunului ei, zăceau două cărţi: *Zen şi Arta întreţinerii motocicletelor şi Taoismul lui Pooh.*

— Îţi place filosofia? îl întrebă, mutându-şi picioarele ca să nu ude cărţile.

Sean ridică din umeri.

— Păi, mda.

Părea jenat.

— Le-am citit şi eu, îl linişti Aria. Astă-vară, când eram în Islanda, m-am apucat serios de filosofii francezi.

Se întrerupse. Până acum, nu mai vorbise niciodată cu adevărat cu Sean. Înainte de plecarea în Islanda, băieţii din Rosewood o îngrozeau; ceea ce probabil reprezenta şi unul dintre motivele pentru care îi detesta.

— Am fost… hm… am fost în Islanda o vreme. Tata a avut o detaşare acolo.

— Ştiu, zise Sean, adresându-i un zâmbet crispat.

Aria îşi privi fix mâinile.

— Aha, murmură. Urmă o tăcere incomodă. Singurele sunete care se mai auzeau erau răpăitul ploii şi zgomotul ritmic al ştergătoarelor.

— Aşadar, ai citit probabil Camus şi altele asemenea? O întrebă Sean. Când Aria încuviinţă, Sean zâmbi cunoscător. Am citit şi eu *Străinul* astă-vară.

— Chiar? se miră Aria, ridicându-şi bărbia, convinsă că el nu înţelesese nimic. În definitiv, ce treabă putea să aibă un băiat tipic pentru Rosewood cu profunzimea scrierilor filosofice? Dacă ar fi fost să facă o analogie ca pentru testul de aptitudini, ar fi sunat astfel: „băiat tipic pentru Rosewood, citind filosofi francezi = turist american în Islanda, mâncând oriunde, numai la McDonald’s, nu”. Aşa ceva nu exista.

Văzând că Sean nu-i răspunde, formă numărul ei de-acasă pe telefonul lui mobil. Sună şi iar sună, fără să intre mesageria vocală: încă nu-şi instalaseră robotul. Pe urmă, formă numărul tatălui ei, de la şcoală: era aproape cinci, şi el îşi lipise pe uşa frigiderului un bileţel pe care scrisese că are program la catedră între 3:3O — 5:3O. Nici aici nu-i răspunse nimeni.

Petele începură din nou să-i fulgere prin faţa ochilor, în timp ce-şi imagina unde ar fi putut să fie… sau cu cine ar fi putut să fie. Se aplecă în faţă, deasupra picioarelor ei goale, încercând să respire mai adânc. *Frère Jacques,* fredonă în sinea ei.

— Hopa, exclamă Sean, cu o voce care părea foarte îndepărtată.

— N-am nimic, replică Aria, cu o voce înfundată. Doar că trebuie să…

Îl auzi pe Sean bâjbâind. Apoi, îi strecură în mâini o pungă de la Burger King.

— Respiră în asta. Cred c-au fost cartofi prăjiţi în ea. Scuze.

Aria îşi duse punga la gură şi începu s-o umfle şi s-o dezumfle încet. Simţi mâna caldă a lui Sean pe mijlocul spinării. Încetul cu încetul, ameţeala începu să i se risipească. În clipa în care-şi ridică ochii, Sean o privea îngrijorat.

— Atacuri de panică? o întrebă. Mama mea vitregă are mereu aşa ceva. Faza cu punga dă mereu rezultate.

Aria mototoli punga în poală.

— Mersi.

— E ceva care te sâcâie?

Aria scutură repede din cap.

— Nu, n-am nimic.

— Ei, hai acum, replică Sean. Nu de-asta, cum să zic, ajung oamenii să aibă atacuri de panică?

Aria îşi strânse buzele.

— E complicat, zise. *Şi, la urma urmei,* ar fi vrut să adauge, *de când sunt interesaţi băieţii tipici pentru Rosewood de problemele fetelor ciudate?*

Sean ridică din umeri.

— Ai fost prietenă cu Alison DiLaurentis, nu?

Aria încuviinţă.

— Ciudat, nu?

— Mda, răspunse ea, dregându-şi glasul. Cu toate că, hm, nu e ciudat în sensul în care ai putea

crede. Adică, e ciudat şi de-aia, dar e ciudat şi din alte puncte de vedere.

— Cum ar fi?

Aria se foi, stânjenită; lenjeria ei umedă începea să-i producă mâncărimi. Astăzi, la şcoală, avusese impresia că toată lumea vorbeşte cu ea în acel gen de şoaptă în care i te adresezi unui bebeluş. Ce, îşi închipuiau cumva că, dacă vorbesc pe un ton şi la un volum normal, Aria ar fi putut să facă instantaneu o criză de nervi?

— Nu-mi doresc decât ca toată lumea să mă lase în pace, izbuti ea să spună. Ca săptămâna trecută.

Sean dădu un bobârnac odorizantului cu aromă de pin care atârna de oglinda retrovizoare, făcându-l să se învârtească.

— Ştiu ce vrei să spui. Când a murit mama, toată lumea avea impresia că, dacă-mi lasă o secundă de libertate, atunci ar fi una pierdută.

Aria îşi îndreptă spinarea.

— Mama ta a murit?]

Sean îşi întoarse privirea spre ea.

— Mda. Demult. Eram în clasa a patra.

— A! exclamă Aria, străduindu-se să şi-l amintească pe Sean cel din clasa a patra. Fusese unul dintre cei mai scunzi copii din clasă, şi de vreo câteva ori se nimeriseră în aceeaşi echipă de kickball, dar atât. Se simţea vinovată pentru nepăsarea ei. Îmi pare rău, zise.

Urmă o scurtă tăcere. Aria îşi încrucişă şi-şi descrucişa picioarele. În maşină începuse să miroasă a lâna udă, de la fusta ei.

— A fost greu, a zis Sean. Tata a tot trecut de la o prietenă la alta. La început, nu mi-a plăcut de maică-mea vitregă. Totuşi, am ajuns să mă obişnuiesc cu ea.

Aria simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Ea nu voia să se obişnuiască vreodată cu schimbări în familia *ei.* Fără să vrea, se smiorcăi zgomotos.

Sean se aplecă în faţă.

— Eşti sigură că nu vrei să vorbeşti?

Aria ridică din umeri.

— Ar trebui să fie secret.

— Hai să facem aşa: ce zici? Dacă-mi spui secretul tău, ţi-l spun şi eu pe-al meu!

— Foarte bine, acceptă repede Aria. Adevărul este că murea de nerăbdare să discute cu cineva despre problema ei. Ar fi recunoscut-o faţă de vechile ei prietene, însă ele se îndârjeau într-atât să-şi păstreze propriile secrete, încât Aria s-ar fi simţit chiar şi mai ciudat dacă şi l-ar fi dezvăluit pe-al ei. Dar nu trebuie să sufli o vorbă, îl avertiză ea.

— Absolut!

Şi atunci, Aria îi povesti despre Byron şi Elle, despre Meredith şi despre ce văzuseră ea şi cu Mike, în bar. Toate detaliile se revărsară ca de la sine.

— Nu ştiu ce să fac, încheie ea. Mă simt de parc-aş fi cea care trebuie să-i ţină pe toţi laolaltă.

Sean tăcea, ceea ce o făcu pe Aria să se teamă că n-o mai asculta. Dar tocmai atunci, el îşi ridică privirea.

— Tatăl tău n-ar fi trebuit să te pună într-o astfel de situaţie.

— Mda, sigur, răspunse Aria, aruncând o privire spre Sean.

Dacă treceai peste bluza lui vârâtă în pantalonii scurţi kaki, puteai să-ţi dai seama că era, de fapt, destul de atrăgător. Avea buze de-a dreptul trandafirii şi degete noduroase, imperfecte. După cât de strâmtă îi stătea bluza polo pe piept, presupuse că era într-o formă excelentă. Dintr-odată, se simţi incredibil de jenată.

— Eşti un bun ascultător, remarcă ea, cu timiditate, privindu-şi fix genunchii goi. Îi scăpaseră vreo câteva firişoare când se epilase. De obicei, nu avea importanţă, însă acum, cam avea. Aşa că, hm, mersi, îi mai zise.

— N-ai pentru ce, răspunse Sean. Şi, când îi zâmbi, ochii îi deveniră calzi, cu mici încreţituri la colţuri.

— Categoric, nu aşa mi-aş fi imaginat c-o să-mi petrec după-amiaza, adăugă Aria.

Ploaia continua să răpăie în parbriz, însă înăuntru se făcuse chiar cald în timp ce vorbise ea.

— Nici eu, recunoscu Sean, privind afară. Ploaia începuse să se domolească. Dar… nu ştiu. E destul de mişto, nu?

Aria ridică din umeri. Şi atunci îşi aminti.

— Hei, mi-ai promis şi tu un secret! Ai face bine să fie unul tare.

— Păi, nu ştiu dacă e *tare,* zise Sean, aplecându-se spre Aria, în timp ce ea se foia, apropiindu-se. Pentru o clipă, îi trecu prin minte gândul nebunesc că el o s-o sărute. Aşa, continuă el în şoaptă, eu sunt în chestia aia, numită Club V. Ştii ce e? o întrebă. Răsuflarea îi mirosea a pastile mentolate Altoids.

— Cred că da, răspunse Aria, silindu-şi colţurile gurii să nu se ridice într-un zâmbet ironic. E o chestie de-aia eu fără-sex-înainte-de-nuntă, corect?

— Corect, zise Sean, lăsându-se pe spate. Aşa că… sunt virgin. Numai că… Nu ştiu dacă mai vreau să fiu.

9
ALOCAŢIA CUIVA TOCMAI A SCĂZUT CONSIDERABIL

Miercuri după-amiază, domnul McAdam, profesorul lui Spencer de economie pentru avansaţi, patrula pe intervalele dintre bănci, extrăgând lucrări dintr-un teanc şi aşezându-le cu faţa în jos pe pupitrul fiecăruia dintre elevi. Era un bărbat înalt. cu ochii bulbucaţi, nasul cocoşat şi obrajii rumeni. Cu câţiva ani în urmă, unul dintre elevii lui fruntaşi remarcase că seamănă cu Squidward, din *SpongeBob Square-Ponts*[6], şi porecla prinsese.

— Foarte multe dintre teste au fost foarte bune, murmură el.

Spencer îşi îndreptă spinarea. Proceda ca de fiecare dată când nu ştia sigur cât de bine se descurcase la test: se gândise care ar fi fost calificativul minim pe care l-ar fi putut obţine, un calificativ care tot i-ar fi asigurat un A la media generală. De regulă, calificativul pe care-l avea ea în minte era atât de scăzut – cu toate că „scăzut”, în opinia lui Spencer, însemna un B plus sau, în cel mai rău caz, un B – astfel încât ajungea să se aleagă cu o plăcută surpriză. *B plus,* îşi spuse în sinea ei acum, în timp ce Squidward îi aşeza lucrarea pe bancă. *Ăsta ar fi minimul.* Apoi, întoarse foaia cu faţa în sus.

B *minus.*

Spencer lăsă să-i cadă testul pe bancă, de parcă foaia ar fi fost cuprinsă de flăcări. Căută în cuprinsul lui răspunsurile pe care Squidward le considerase greşite, dar fără să şi dea seama ce ar fi trebuit să facă la întrebările lângă care era trecut câte un X mare cu roşu.

OK, înseamnă că poate nu învăţase suficient.

Cu o zi în urmă, când dăduseră testul, tot ceea ce mai putuse să gândească în timp ce bifa răspunsurile la întrebările cu variante multiple se referea la: a) Wren, şi cum ai putea face ca să nu-l mai vadă vreodată, b) părinţii ei şi Melissa, şi cum le-ar putea recâştiga dragostea, c) Ali, şi d), e), fi şi g), înăbuşitorul ei secret legat de Toby.

Chinul provocat de povestea cu Toby era demenţial. Dar ce putea ea să facă… să se ducă la poliţie? Şi să spună… ce? *Un băiat mi-a zis acum patru ani:* o să ţi-o plătesc, *şi eu cred că el a omorât-o pe Ali, şi mai cred c-o să mă omoare şi pe mine? Am primit un mesaj care zicea că eu şi prietenele mele suntem în pericol?* Poliţiştii ar râde de ea şi i-ar spune că a tras pe nas prea mult Ritalin[7]. Se temea să le spună şi prietenelor ei ce se întâmpla de fapt. Dacă A. se lua în serios şi lor li s-ar întâmpla ceva, în cazul în care ea le-ar spune?

— Ce-ai făcut? Auzi o voce şoptită.

Spencer tresări. Andrew Campbell se aşezase alături de ea. Era un elev la fel de eminent ca şi ea. El şi cu Spencer erau consideraţi numărul unu şi numărul doi din clasă, şi mereu făceau schimb de locuri în clasament. Foaia cu testul lui trona, cu mândrie, cu faţa în sus pe bancă. În partea de sus zâmbea un A plus, mare şi roşu.

Spencer îşi strânse propria foaie la piept.

— Bine.

— Bravo, zise Andrew, în timp ce o şuviţă din coama lui lungă şi leonină de păr blond îi cădea pe faţă.

Spencer scrâşni din dinţi. Andrew era un băgăreţ notoriu. Ea mereu crezuse că nu era vorba decât despre un simptom al spiritului lui exacerbat de concurenţă, dar săptămâna trecută începuse să se întrebe dacă nu cumva el o fi A. Totuşi, chiar dacă sincerul interes manifestat de Andrew faţă de amănuntele cele mai neimportante din viaţa lui Spencer rămânea suspect, ea tot nu-l credea în

stare de aşa ceva. Andrew o ajutase pe Spencer în ziua în care muncitorii descoperiseră cadavrul lui Ali, înfăşurând-o într-o pătură în timp ce fusese sub efectul şocului. A. N-ar fi făcut una ca asta.

În timp ce Squidward le dădea tema pentru acasă, Spencer îşi privi notiţele. Caligrafia ei, în mod normal înghesuită îngrijit între liniile caietului, tremura pe toată pagina. Începu să şi le retranscrie la repezeală, dar soneria o întrerupse, şi ea se ridică, ruşinată, să plece. B *minus.*

— Domnişoară Hastings?

Îşi ridică privirea. Squidward îi făcea semne spre catedra lui. Se apropie, aranjându-şi sacoul bleumarin al uniformei de la Rosewood Day şi având mare grijă ca nu cumva să se împiedice cu cizmele ei de călărie din piele de ied, în nuanţa caramelului.

— Dumneata eşti soră cu Melissa Hastings, da?

Spencer îşi simţi măruntaiele chircindu-se.

— Mda.

Era evident ce avea să urmeze.

— Atunci, este un real privilegiu pentru mine, rosti profesorul, ciocănind în catedră cu creionul lui mecanic. A fost o mare plăcere s-o am pe Melissa în clasa mea.

Sunt convinsă, mormăi Spencer în sinea ei.

— Acum unde este Melissa?

Spencer scrâşni din dinţi. *Acasă, acaparând toată dragostea şi atenţia părinţilor mei.*

— La Wharton. Face un master în economie.

Squidward zâmbi.

— Am ştiut totdeauna c-o să meargă la Wharton, comentă, privind-o lung pe Spencer. Prima serie de lucrări de verificare este programată pentru lunea viitoare, o atenţiona el. Şi îţi ofer un indiciu: lecturile suplimentare pe care vi le-am indicat ca bibliografie vor fi de mare ajutor.

— Aha, rosti Spencer, simţindu-se jenată. Oare el îi vindea pontul din cauză că-i dăduse un B

minus şi-i părea rău pentru ea; sau fiindcă era sora Melissei? Îşi îndreptă umerii. Oricum aveam de gând să le procur, îi răspunse.

Squidward o privi imparţial.

— Atunci, bine.

Spencer ieşi pe coridor, târşâindu-şi picioarele. În mod normal, era capabilă să se bată pe burtă cu cei mai tari dintre ei, însă Squidward o făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost în coada clasei.

Era ultima oră a zilei de şcoală. Elevii de la Rosewood se înghesuiau pe lângă dulăpioarele lor, umplându-şi ghiozdanele de cărţi, făcându-şi planificarea pe telefoanele lor mobile sau luându-şi echipamentul pentru antrenamentele sportive. Spencer avea hochei pe iarbă la ora trei, dar voia să treacă mai întâi pe la Wordsmith, să ia cărţile cerute de Squidward. Pe urmă, trebuia să treacă pe la echipa de redactare a anuarului, să vadă ce era cu lista de voluntari la acţiunea „Mediul pentru omenire", după care să se ducă să-l salute pe îndrumătorul cercului de teatru. Era posibil să întârzie câteva minute la hochei, dar ce să facă?

În clipa în care pătrunse pe uşa librăriei Wordsmith, se simţi instantaneu mai calmă. Magazinul era mereu liniştit, fără vânzători zeloşi care să te poftească afară. După ce dispăruse Ali, Spencer îşi făcuse obicei să meargă acolo şi să citească din cărţile de benzi desenate cu *Calvin şi Hobbes,* doar ca să fie singură. Personalul nu se ofusca nici dacă se întâmpla să-ţi sune telefonul mobil, adică exact ceea ce i se întâmpla lui Spencer în clipa aceea. Inima începu să-i bată cu putere… după care bătăile rămaseră la fel de energice, dar dintr-un alt motiv, fiindcă văzuse cine era.

— Wren, şopti ea la telefon, pitindu-se după raftul pe care se aflau cărţile de călătorie.

— Ai primit e-mailul de la mine? o întrebă el, cu accentul lui britanic atât de sexy.

— Hm… mda, răspunse Spencer. Dar… Nu cred c-ar fi bine să mă mai suni.

— Şi-atunci, vrei să-nchid?

Spencer privi în jur pe furiş, examinând din ochi doua gâsculiţe din anul întâi, care chicoteau prin preajma cărţilor de iniţiere în viaţa sexuală, şi o bătrână care frunzărea harta străzilor din Philadelphia.

— Nu, şopti ea.

— Ei bine, află că mor să te văd, Spence. Am putea să ne întâlnim undeva?

Spencer ezită. Atât de mult îşi dorea să spună da, încât simţea un junghi de durere.

— Nu sunt convinsă că ar fi o idee bună, în clipa de faţă.

— Cum adică, nu eşti convinsă? replică Wren, râzând. Hai, Spence. Şi-aşa mi-a fost greu să aştept atâta timp până să te sun.

Spencer scutură din cap.

— Nu… nu pot, se hotărî până la urmă. Îmi pare rău. Ai mei… nici măcar nu se uită la mine. Adică, poate c-ar fi mai bine să încercăm… peste câteva luni?

Câteva clipe, Wren tăcu.

— Tu vorbeşti serios.

În replică, Spencer se smiorcăi, neconvinsă.

— Doar mă gândeam că… nu ştiu, zise Wren, şi vocea îi suna încordată. Eşti sigură?

Spencer îşi trecu mâna prin păr şi privi afară, prin vitrina largă a librăriei. Mason Byers şi Penelope Waites, doi dintre colegii ei de clasă, se sărutau în faţă la Ferra's, localul cu cheesesteak[8] de vizavi. Nu putea să-i sufere.

— Sunt sigură, îi răspunse lui Wren, cuvintele înecându-i-se în gât. Îmi pare rău.

Şi închise.

Oftă adânc. Dintr-odată, i se păru că era prea multă linişte în librărie. CD-ul cu piese clasice se oprise. Simţi cum i se zbârleşte părul de la ceafă. A. putea să-i fi auzit conversaţia.

Tremurând, se îndreptă spre zona cărţilor de economie, cercetându-l cu o privire bănuitoare pe un tip care se oprise lângă raftul cu materiale despre cel de-al Doilea Război Mondial şi o femeie care frunzărea un calendar cu buldogul lunii. Putea vreunul dintre ei să fie A.? Şi cum era posibil ca A, să ştie *totul?*

Găsi repede cărţile de pe lista lui Squidward, se duse la tejghea şi-i întinse vânzătoarei cardul de credit, jucându-se agitată cu nasturii argintii ai sacoului bleumarin de uniformă. Nu voia să mai meargă la hochei şi la celelalte activităţi planificate, după toate astea. Nu voia decât să se ducă la ea acasă şi să se ascundă.

— Hmm, mormăi fata de la casă, cu trei inele în sprânceană, ridicând la nivelul ochilor cardul Visa al lui Spencer. E ceva în neregulă cu acest card.

— Imposibil, se răsti Spencer.

— Totuşi, îşi scoase MasterCard-ul.

Fata îl trecu prin aparat, însă acesta scoase acelaşi piuit dezaprobator.

— Şi cu acesta se întâmplă la fel, remarcă fata.

Formă repede un număr pe telefon, ascultă, clătinând afirmativ din cap de câteva ori, după care închise.

— Cardurile acestea au fost anulate, rosti ea încet, căscând ochii abundent conturaţi. Eu ar trebui să le tai, dar…

Ridică spăşită din umeri şi i le întinse înapoi lui Spencer, care i le smulse din mână.

— Aparatul vostru e defect. Cardurile astea sunt…

Era pe cale să spună *sunt legate de contul bancar al părinţilor mei.*

Şi atunci, înţelese. Chiar părinţii ei le anulaseră.

— Vreţi să plătiţi cash? o întrebă vânzătoarea.

Părinţii ei îi *anulaseră* cârdurile de credit. Ce avea să urmeze? Să-i pună lacăt la frigider? Să-i taie curentul din cameră? Să-i limiteze consumul de oxigen?

Spencer ieşi ca o furtună din librărie. În drum spre casă, de la înmormântarea lui Ali, îşi folosise cardul Visa ca să şi cumpere o felie de pizza cu brânză de soia. Atunci, fusese valabil. Ieri dimineaţă, îşi ceruse scuze faţă de părinţii şi de sora ei, iar acum, cardurile bancare nu mai erau bune de nimic. Primise o palmă peste faţă.

Furia o invadă din creştet până-n tălpi. Aşadar, asta simţeau ei faţă de ea.

Spencer îşi privi cu tristeţe cele două carduri de credit. Le folosise într-atât, încât fâşia cu semnătura era aproape ştearsă. Strângând din dinţi, îşi închise portofelul şi cu un gest la fel de brusc îşi deschise Sidekick-ul, căutând prin lista cu apeluri primite numărul lui Wren. El îi răspunse de la prima sonerie.

— Zi-mi adresa, îi ceru ea. M-am răzgândit.

10
ABSTINENŢA ÎNCĂLZEŞTE SUFLETUL

În aceeaşi după-amiază de miercuri, Hanna era la intrarea sediului YMCA[9] din Rosewood, un conac renovat, în stil colonial. Avea faţada din cărămidă roşie, coloane albe cât două etaje, iar mulurile din jurul streşinilor şi ale ferestrelor păreau să fie ale unei căsuţe din turtă dulce. O legendară şi excentrică familie de bogătaşi, pe nume Briggs, construise clădirea în anul 1886, populând-o cu zece membri, trei slujitori interni, doi papagali şi doisprezece pudeli standard. Cele mai multe dintre caracteristicile istorice ale clădirii fuseseră demolate, făcând loc pentru bazinul de înot cu şase culoare, centrul de fitness şi sălile de „întrunire". Hanna chiar se întreba ce părere ar fi avut familia Briggs despre unele dintre grupurile care-şi ţineau acum întrunirile în conacul ei. Ca de exemplu, Clubul Virginilor.

Scoţându-şi pieptul în faţă, Hanna porni pe coridorul cu lambriuri oblice spre camera 204, unde-şi desfăşura întrunirile Clubul V. Sean încă nu-i răspunsese la apeluri. Şi tot ce voia ea să-i spună era că-i părea rău pentru ce se întâmplase, *pentru numele lui Dumnezeu.* Cum mai puteau să fie din nou împreună, când ea nici măcar nu ajungea să-i ceară scuze? Singurul loc în care ştia că se duce Sean – şi unde Sean credea că ea n-ar călca *în ruptul capului* - era Clubul Virginilor.

Aşa că, şi să fi fost o violare a intimităţii lui Sean, oricum era pentru o cauză lăudabilă. Îi era dor de Sean, mai ales după tot ce se întâmplase cu A.

— Hanna?

Se răsuci pe călcâie. Era Naomi Zeigler, pe banda de alergare din sala pentru exerciţii. Purta o

pereche de pantaloni scurţi-scurţi Adidas de un roşu-închis, o bustieră strâmtă, roz, şi jambiere roz asortate. O panglică din aceeaşi nuanţă de roşu îi ţinea părul blond într-o coadă perfectă.

Hanna îi adresă un zâmbet prefăcut, tresărind însă pe dinăuntru. Naomi şi prietena ei cea mai bună, Riley Wolfe, le urau pe Hanna şi pe Mona. Primăvara trecută, Naomi i-l furase Monei pe Jason Ryder, febleţea ei, dându-i papucii după doar două săptămâni. La balul bobocilor de anul trecut, Riley aflase că Hanna urma să poarte o rochie Calvin Klein verde spuma-mării… şi-şi cumpărase un model perfect identic, doar că de un roşu electric.

— Ce faci aici? urlă Naomi, încă alergând.

Hanna observă afişajul electronic al aparatului indicând că Naomi arsese 876 de calorii. Javra!

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, bolborosi. Se sprijini cu mâna de uşa camerei 204, încercând să pară indiferentă, dar fără să observe că era întredeschisă. Uşa se deschise, iar Hanna îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă pe jumătate. Toţi cei de dinăuntru întoarseră capetele spre ea.

— Iu-hu? Strigă o femeie într-o hidoasă imitaţie de jachetă Burberry ecosez. Scoţând capul pe uşă, o observă pe Hanna. Ai venit pentru întrunire? o întrebă.

— Îhî, bâigui Hanna.

Aruncând o privire spre aparatele pentru exerciţii, văzu că Naomi nu mai era acolo.

— Nu-ţi fie teamă, o îndemnă femeia.

Hanna nu ştia ce altceva ar fi putut să facă, aşa c-o urmă înăuntru şi se aşeză pe un scaun.

Camera avea lambriuri pe pereţi, era întunecoasă şi neaerisită. Tinerii stăteau pe scaune cu spătare înalte. Cei mai mulţi păreau normali, chiar dacă un pic făţarnici. Băieţii erau ori prea dolofani, ori prea sfrijiţi. Nu mai recunoscu pe altcineva de la Rosewood Day, cu excepţia lui

Sean. El stătea de cealaltă parte a încăperii, lângă două blonde bine hrănite, şi-o privea alarmat. Hanna îi făcu un semn cu mâna aproape imperceptibil, însă el nu reacţionă.

— Eu sunt Candace, se prezentă femeia care o luase de la uşă. Iar tu eşti…

— Hanna. Hanna Marin.

— Ei! Bine ai venit, Hanna, strigă Candace. Era pe la vreo patruzeci şi cinci de ani, avea părul blond tuns scurt şi se scăldase în parfum Chloe Narcisse… ironia sorţii, din moment ce Hanna se stropise cu Narcisse vinerea trecută, în seara în care ar fi vrut să-şi piardă virginitatea cu Sean. Ce te aduce aici? o întrebă.

Hanna şovăi puţin.

— Cred c-am venit să… să aflu mai multe.

— Ei bine, primul lucru pe care vreau să-l afli ar fi că este un loc sigur, zise Candace, cuprinzând cu braţele spătarul scaunului unei fete blonde. Orice ne spui rămâne strict secret, aşa că te rog, simte-te liberă să ne spui orice. Dar trebuie să promiţi că nici tu n-o să repeţi faţă de altcineva nimic din ce o să auzi aici.

— O, promit, zise repede Hanna. Nici prin gând nu-i trecea să repete ceea ce spuneau ceilalţi. Asta ar fi însemnat în primul rând, să recunoască faptul că fusese acolo.

— Mai e ceva din ce-ai vrea să afli? o întrebă Candace.

— Păi, hm, nu ştiu sigur, bolborosi Hanna.

— Atunci, vrei să ne spui ceva?

Hanna îl privi pe furiş pe Sean. El îi răspunse cu o căutătură care părea să semnifice: *Dar… cam* ce *ai vrea tu să spui?*

Hanna îşi îndreptă spinarea.

— M-am gândit mult la sex. Hm, adică, am fost chiar curioasă în privinţa asta. Dar acum… nu ştiu.

Inspiră adânc, gândindu-se ce-ar fi vrut Sean să audă.

— Cred c-ar trebui să fie cu persoana potrivită.

— Cu persoana potrivită pe care o *iubeşti, o* corectă Candace. Şi cu care te căsătoreşti.

— Da, aprobă în grabă Hanna.

— E dificil, totuşi, zise Candace, începând să se plimbe agale prin sală. Are cineva vreo părere pentru Hanna? Vreo experienţă pe care ar vrea să i-o împărtăşească?

Un băiat blond, în pantaloni bufanţi de camuflaj, care părea să fie aproape drăguţ – dacă vedeai saşiu – ridică mâna, dar apoi se răzgândi şi-o lăsă jos. O şatenă într-un tricou roz Dubble Bubble ridică două degete ezitante şi zise:

— Şi eu m-am gândit mult la sex. Iubitul meu m-a ameninţat c-o să se despartă de mine dacă n-o fac. O vreme, m-am gândit dacă să cedez, dar mă bucur că am rezistat.

Hanna încuviinţă, străduindu-se să pară dusă pe gânduri. Oamenii ăştia glumeau, sau ce? Se întrebă dacă nu cumva, în secret, mureau de curiozitate să guste din plăcerile sexului.

— Sean, tu ce spui? întrebă Candace. Spuneai săptămâna trecută că aveai păreri diferite faţă de prietena ta, cu privire la sex. Cum merge?

Hanna simţi cum i se încing obrajii. Aşa. Ceva. *Nu.*. Putea. Să. Creadă.

— Foarte bine, bălmăji Sean.

— Eşti sigur? Ai avut o discuţie cu ea, aşa cum am vorbit?

— Da, răspunse sec Sean.

Urmă o tăcere prelungită. Hanna se întrebă dacă ştia cineva că „ea” era… ea.

Candace dădu roată încăperii, cerându-le celorlalţi să vorbească despre propriile ispite: ajunsese cineva la orizontală cu iubitul sau cu iubita? Experimentase cineva jocuri erotice? Urmărise cineva Skinamax[10]? *Da, da, da!* bifă Hanna răspunsurile, în mintea ei… chiar dacă ştia că, pentru Clubul V, era *nu, nu, nu.*

Câţiva alţi tineri puseră întrebări despre sex: în principal, încercau să-şi dea seama ce anume trecea drept „experienţa sexuală” şi să afle de ce trebuiau să se ferească.

— Totul, decretă, impasibilă, Candace. Hanna rămase paf, îşi închipuise că în Clubul V era interzis sexul în sine, nu tot ritualul care avea legătură cu el. În cele din urmă, întrunirea se suspendă, iar tinerii din Clubul V se ridicară de pe scaunele lor, întinzându-se. Pe o masă dintr-o parte erau cutii cu băuturi carbogazoase, pahare de plastic, un platou cu fursecuri Oreo şi o pungă de chipsuri Terra Yukon Golds. Hanna se ridică, îşi strecură la loc în jurul gleznelor cureluşele sandalelor cu talpa-platformă şi-şi întinse braţele deasupra capului. Nu se putu abţine să nu remarce că Sean se holba la abdomenul ei, rămas dezgolit. Îi adresă un zâmbet cochet, după care se apropie de el.

— Salut, îi zise.

— Hanna… Sean îşi trecu mâna prin părul tuns scurt, arătând stânjenit. Când şi-l tunsese primăvara trecută Hanna îi zisese că-l făcea să arate un pic ca Justin Timberlake, doar că mai puţin dezgustător. În replică, Sean se lansase într-o îngrozitoare, dar simpatică, variantă după „Cry Me A River”. Asta pe când se mai distrau împreună. Ce iei? o întrebă el acum.

Ea îşi duse mâna la gât.

— Cum adică?

— Păi… nu ştiu dacă ar trebui să fii aici.

— De ce? se stropşi ea. Am tot dreptul să fiu aici, exact ca oricine altcineva. N-am vrut decât să-mi cer scuze, bine? Am tot încercat să dau de tine la şcoală, dar tu fugi întruna de mine.

— Ei, e complicat, Hanna, zise Sean.

Hanna tocmai se pregătea să-l întrebe ce era atât de complicat, când Candace îi cuprinse pe amândoi de umeri.

— Văd că voi doi vă cunoaşteţi!

— Exact, ciripi Hanna, alungându-şi pentru moment iritarea.

— Suntem foarte fericiţi să te avem printre noi, Hanna, zise Candace, strălucind de bucurie. Vei fi un model extrem de pozitiv pentru noi.

— Mulţumesc, răspunse Hanna, simţindu-se străbătută de un mic fior. Chiar dacă era vorba de Clubul V, nu se-ntâmpla mereu să fie adoptată atât de călduros. Nici de antrenorul ei de tenis dintr-a treia, nici de prietenele ei, nici de profesori şi cu siguranţă, nici de părinţii ei. Poate Clubul V reprezenta chemarea ei. Se imagină în chip de purtătoare de cuvânt a Clubului. Poate că era ca şi cum ar fi fost un soi de Miss America, însă în loc de coroană, ar fi primit un fabulos inel Inscripţionat Club V. Sau poate o geantă inscripţionată Club V. O poşetă Louis Vuitton cu monogramă de culoarea cireşei şi un *V* desenat de mână.

— Aşadar, crezi că o să ni te alături şi săptămâna viitoare? se interesă Candace.

Hanna îi aruncă o privire lui Sean.

— Probabil, răspunse ea.

— Minunat! strigă Candace.

Îi lăsă din nou singuri. Hanna îşi supse burta, dorindu-şi să nu fi înfulecat un întreg ecler cu ciocolată Good Humor, pe care şi-l cumpărase, pradă unui impuls de moment, de la toneta cu îngheţată a YMCA, înainte de a intra la întrunire.

— Prin urmare, ai vorbit pe-aici despre mine, hm?

Sean închise ochii.

— Îmi pare rău c-a adus vorba despre asta.

— Nu, stai, nu-i nimic, îl întrerupse Hanna. Eu chiar nu mi-am dat seama cât de mult… înseamnă toate astea pentru tine. Şi chiar mi-au plăcut unele dintre lucrurile pe care le au spus ei. Cum ar fi, hm, ca persoana să fie cea pe care-o iubeşti. Sunt întru totul de acord. Şi toţi par într-adevăr simpatici.

Era surprinsă că-i ieşeau de pe buze astfel de cuvinte. De fapt, cam şi credea în ele.

Sean ridică din umeri.

— Mda, sunt OK.

Hanna îşi încreţi fruntea, mirată de apatia lui. Apoi, suspină şi-şi ridică ochii spre el.

— Sean, zău că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Cu… cu maşina. Pur şi simplu… nu ştiu cum să-mi cer scuze. Mă simt atât de prost! Dar nu pot să suport ca tu să mă urăşti.

Sean rămase la fel de liniştit.

— Nu te urăsc. Lucrurile au ieşit cam anapoda vineri. Cred că am fost amândoi în situaţii ciudate. Adică, nu sunt de părere c-ar fi trebuit să faci ce-ai făcut, dar…

Ridică din umeri.

— Te-ai dus să lucrezi voluntar la clinică, nu? schimbă apoi vorba.

— Mda, răspunse ea, sperând că nu i se strâmbase nasul de dezgust.

El clătină aprobator din cap de câteva ori.

— Cred că e foarte bine. Sunt convins c-o să le înseninezi zilele pacienţilor.

Hanna îşi simţi obrajii îmbujorându-se de recunoştinţă, însă delicateţea lui n-o surprindea. Sean era un băiat bun, cum scrie la carte, milos: le dădea bani cerşetorilor fără casă din Philly, îşi recicla vechile telefoane mobile şi niciodată nu vorbea de rău pe cineva, nici măcar despre celebrităţile care existau doar ca să-ţi baţi joc de ele. Fusese unul dintre motivele pentru care ajunsese de la bun început să se îndrăgostească de Sean, în clasa a şasea, când el încă era un fraier dolofan.

Şi totuşi, nu mai departe de săptămâna trecută, Sean *fusese* al ei. Ea parcursese cale lungă de la fraiera care se ocupa de treburile murdare în locul lui Ali, şi nu putea permite ca o mică eroare de judecată la beţie, cu ocazia unei petreceri în aer liber, să distrugă relaţia dintre ei doi. Cu toate că

exista ceva – sau *cineva* – care putea într-adevăr să le distrugă relaţia.

Aş *putea să TE DISTRUG.*

— Sean? întrebă ea, cu inima bătându-i cu putere. Ai primit cumva vreun SMS ciudat despre mine?

— SMS? repetă Sean, înclinându-şi capul într-o parte. Nu…

Hanna îşi muşcă unghiile.

— Dacă se-ntâmplă să primeşti, îi zise, să nu crezi.

— Foarte bine, răspunse Sean, zâmbindu-i. Hanna se simţi electrizată.

— Aşa, reluă ea, după o scurtă tăcere. Şi, ce faci, te mai duci la Foxy?

Sean îşi abătu privirea.

— Cred că da. Probabil, cu vreo gaşcă de băieţi, sau cam aşa ceva.

— Păstrează-mi şi mie un dans, ceru ea, torcând ca o pisică şi strângându-i mâna. Adora senzaţia pe care i-o dădeau mâinile lui: puternice, calde, masculine. Atingerea lui o făcea într-atât de fericită, încât poate c-ar fi fost *capabilă s*ă renunţe la sex până la căsătorie. Ea şi cu Sean aveau să rămână în permanenţă la verticală, să-şi acopere ochii la secvenţele de sex şi să evite să treacă pe lângă Victoria's Secret, în mall. Dacă de asta era nevoie ca să fie împreuna cu singurul băiat pe care îl cam… în fine, pe care îl *iubise* vreodată, atunci poate că Hanna ar fi fost capabilă să facă un astfel de sacrificiu.

Sau poate că dacă felul în care Sean îi examina din nou abdomenul constituia vreun indiciu, ar fi fost capabilă să-l convingă cu vorba bună să renunţe la toate astea.

11
PE EMILY N-O FI ÎNVĂŢAT-O MAMA EI SĂ NU SE URCE ÎN MAŞINILE NECUNOSCUŢILOR?

Emily răsuci butonul automatului cu gumă de mestecat din Fresh Fields. Era miercuri, după antrenamentul de înot, şi făcea cumpărături pentru cină, cum îi ceruse mama ei. Trecea pe la automatul cu gumă de mestecat de fiecare dată când intra în Fresh Fields şi inventase un joc: dacă nimerea o biluţă galbenă, avea să i se-ntâmple ceva bun. Privi biluţa de gumă din palma ei. Verde.

— Salut, rosti cineva de deasupra ei. Emily îşi ridică privirea.

— Aria. Salut.

Ca de obicei, era clar că Aria nu se sfia să iasă în evidenţă cu vestimentaţia ei. Purta o vestă pufoasă de un albastru electric, care-i accentua ochii fascinanţi, albaştri, de gheaţă. Şi cu toate că avea pe ea fusta de uniformă a şcolii, şi-o scurtase bine deasupra genunchilor, completând-o cu jambiere negre şi balerini albaştri. Părul negru şi-l legase sus, în creştet într-o coadă în stilul majoretelor. Îi ieşise perfect, determinând majoritatea bărbaţilor aflaţi în parcarea de la Fresh Fields şi cu vârste sub şaptezeci şi cinci de ani să se holbeze după ea.

Aria se aplecă mai aproape.

— Te descurci?

— Mda. Tu?

Aria ridică din umeri. Îşi roti pe furiş privirea prin parcare, care era plină de tineri angajaţi, nerăbdători să împingă de căruţurile abandonate în ţarcurile lor.

— N-ai mai primit vreun…

— Nţ, răspunse Emily, evitându-i privirea. Ştersese mesajul primit luni de la A. – cel despre noua ei iubire – aşa că era *aproape* de parcă nici n-ar fi existat. Tu? se interesă, la rândul ei.

— *Nada*[III], răspunse Aria, ridicând din umeri. Poate c-am scăpat.

N-am scăpat, ar fi vrut să-i spună Emily. Îşi muşcă obrazul pe dinăuntru.

— Ei bine, poţi să mă suni oricând, încheie Aria, făcând un pas spre raionul cu băuturi carbogazoase.

Emily ieşi din magazin, o sudoare rece acoperindu-i întreg trupul. La urma urmei, de ce fusese ea singura de care se ocupase A.? Oare A. o trata separat?

Îşi puse punga de cumpărături în ghiozdan, îşi descuie bicicleta şi părăsi, pedalând, parcarea complexului. În timp ce cotea pe o stradă lăturalnică, pe care nu vedeai altceva decât kilometri întregi de garduri rustice, din uluci albe, simţi în aer o vagă prevestire a toamnei. Toamna din Rosewood îi amintea mereu lui Emily că venea sezonul de înot. De obicei, asta însemna o veste bună, numai că, anul acesta, Emily se simţea incomodată. Lauren, antrenoarea ei, anunţase ieri că o numise căpitan, imediat după terminarea concursului demonstrativ. Toate fetele săriseră pe Emily s-o felicite, iar când le spusese părinţilor, ochii mamei ei se umpluseră de lacrimi. Emily ştia că ar fi trebuit să fie fericită: lucrurile reveniseră la normal. Numai că *ea* simţea că se schimbase irevocabil.

— Emily! o strigă cineva din spatele ei.

Se întoarse să vadă cine era, şi roata din faţă a bicicletei îi derapă pe un petic de frunze ude. Dintr-odată, se pomeni pe caldarâm.

— O, Doamne, ai păţit ceva? strigă aceeaşi voce.

Emily deschise ochii. Deasupra ei îl văzu pe Toby Cavanaugh. Avea pe el un hanorac, gluga

trasă pe cap, şi faţa i se vedea ca o umbră, un gol întunecos.

Ea scoase un mic ţipăt. Incidentul de ieri din coridorul vestiarelor îi tot revenea în minte. Chipul lui Toby, expresia lui de nemulţumire. Cum îl *privise* pe Ben, şi cum Ben bătuse în retragere. Şi să fi fost doar o coincidenţă faptul că apăruse pe coridor în momentul acela, sau o urmărise? Se gândi la mesajul lui A. *Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total…* Ei bine, Toby clar se schimbase.

Toby se lăsă pe vine lângă ea.

— Dă-mi voie să te ajut.

Emily împinse bicicleta de pe ea, îşi mişcă picioarele cu prudenţ1, apoi îşi suflecă puţin cracul pantalonului, ca să-şi examineze julitura lungă, usturătoare, de pe fluierul piciorului.

— N-am nimic.

— Ţi-a căzut asta, îi zise Toby, întinzându-i punguţa ei norocoasă cu mărunţiş. Era din piele roz, lăcuită, şi avea în partea din faţă monograma *E;* Ali i-o dăruise cu o lună înainte de dispariţia ei.

— Hm, mersi, zise Emily, luând stânjenită punguţa din mâna lui.

Toby privi încruntat julitura.

— Pare cam urâtă. Vrei să te sui în maşina mea? Cred că am vreo câteva Band-Aid pe-acolo…

Inima începu să-i bată cu putere. Mai întâi, primise mesajul acela de la A., pe urmă Toby îi sărise în ajutor la vestiare iar acum, asta. În definitiv, de ce era el la Tate? N-ar fi trebuit să fie în Maine? Şi, oricum, ea se întrebase mereu dacă Toby ştia despre *Chestia cu Jenna* şi din ce cauză mărturisise.

— Zău, n-am nimic, răspunse, ridicând tonul.

— Aş putea măcar să te conduc undeva?

— Nu! ţipă ascuţit Emily. Abia apoi observă cât de mult sânge îi curgea din picior. Nu suporta să vadă sânge. Braţele începură să-i amorţească.

— Emily? zise Toby. Te simţi…?

Vederea i se înceţoşă. Nu trebuia să leşine chiar acum. Trebuia să se îndepărteze de Toby. *Chiar dacă majoritatea ne-am schimbat total…* Şi apoi, totul se întunecă.

În clipa în care se trezi, văzu că era pe bancheta din spate a unui mic automobil. Mai multe pansamente Band-Aid se întretăiau pe rana ei de la picior. Privi înjur ameţită, încercând să-şi dea seama unde se află, şi atunci observă cine conducea.

Toby se întoarse spre ea.

— Bau!

Emily scăpă un ţipăt.

— Oh! Toby se opri la un semafor şi-şi ridică braţele, într-un gest de *Nu trage!* Scuză-mă, zise el, am glumit.

Emily se ridică în capul oaselor. Bancheta din spate era plină cu tot felul de lucruri: sticle goale de Gatorade, caiete cu şină, manuale, o pereche de tenişi ponosiţi şi un trening gri. Tapiţeria scaunului lui Toby era roasă pe alocuri, lăsând la iveală o spumă albastră mizerabilă. Un odorizant de for,a unui urs dansator tip Grateful Dead[12] era atârnat de oglinda retrovizoare. Totuşi, în maşină nu era un aer proaspăt. Mirosul era înţepător, deranjant.

— Ce faci? ţipă strident Emily. Unde mă duci?

— Ai leşinat, îi explică Toby, calm. Din cauza sângelui,poate. N-am ştiut ce să fac, aşa că te-am ridicat şi te-am întins în maşină. Ţi-am pus bicicleta în portbagaj.

Emily privi la picioarele ei: ghiozdanul ei era acolo. Toby o ridicase? Cum adică, în braţe? Era atât de înspăimântată, încât avu impresia c-o să leşine iar. Privind în jur, nu recunoscu drumul forestier pe care treceau. Puteau să fie *oriunde.*

— Lasă-mă să cobor, ţipă Emily. Pot să merg mai departe pe bicicletă.

— Dar nu e bandă de oprire…

— Vorbesc serios. Trage pe dreapta!

Toby trase maşina pe un dâmb plin de iarbă şi se întoarse cu faţa spre ea. Colţurile gurii i se pleoştiră şi ochii i se măriră de îngrijorare.

— N-am vrut să… îşi frecă bărbia cu mâna. Ce-ar fi trebuit să fac? Să te las acolo?

— Da, zise Emily.

— Păi, hm, atunci îmi cer scuze.

Toby coborî din maşină, ocoli şi se duse pe partea ei, îi deschise portiera. O şuviţă de păr întunecat îi căzu peste ochi.

— La şcoală, m-am înscris voluntar în echipa de prim-ajutor. Aşa că acum sunt tentat să-i salvez pe toţi. Chiar şi, cum să zic, victimele accidentelor rutiere.

Emily privi de-a lungul drumului de ţară şi observă uriaşa roată hidraulică a fermei de cai Applegate. Nu erau tocmai în pustietate, ci doar la o milă distanţă de casa ei.

— Hai, zise Toby. Te ajut eu să cobori.

Poate că exagerase. Foarte multă lume se schimbase, într-adevăr: de exemplu, toate vechile prietene ale lui Emily. Asta nu însemna neapărat că Toby era A. Îşi descleştă mâna de pe tapiţeria banchetei.

— Ăăă… poţi să mă conduci. Dacă vrei.

El o privi fix timp de un minut. Un colţ al gurii i se arcui în sus, într-un zâmbet vag. Expresia de pe chipul lui spunea: *Hm, OK, nebuno,* dar nu rosti gândul cu voce tare.

Se urcă la volan, iar Emily îl studie în tăcere. Toby, *într-adevăr,* se schimbase. Privirea lui, înainte sinistru de întunecată, părea acum doar profundă, meditativă. Şi chiar vorbea. Coerent. În vara de dinaintea clasei a şasea, Emily şi Toby merseseră în aceeaşi tabără de înot, şi Toby se tot holba la ea fără ruşine, după care-şi trăgea şapca peste ochi şi începea să fredoneze. Chiar şi-atunci, Emily şi-ar fi dorit să-i poată pune întrebarea de un

miliard: de ce luase asupra lui vina orbirii surorii lui vitrege, când nu fusese aşa?

În noaptea întâmplării, Ali se întorsese în casă şi le spusese că totul era perfect, că n-o văzuse nimeni. La început, ele toate fuseseră prea înspăimântate ca să mai poată dormi, însă Ali le consolase, mângâindu-le pe spate, liniştindu-le. A doua zi, după ce Toby mărturisise, Aria o întrebase pe Ali dacă ştiuse de la început că el avea să procedeze aşa: altfel, cum ar fi putut să rămână atât de impasibilă?

— Am avut doar presimţirea c-o să iasă bine, explicase Ali.

Cu timpul, mărturisirea lui Toby devenise doar unul dintre acele mistere ale existenţei pe care nu le înţeleseseră niciodată: ca, de exemplu, motivul *adevărat* al divorţului dintre Brad şi Jen, sau ce fusese pe podeaua toaletei fetelor de la Rosewood Day, în ziua în care ţipase femeia de serviciu, sau de ce lipsise atât de mult de la şcoală Imogen Smith într-a a şasea (pentru că sigur nu fusese mononucleoză), sau, alt exemplu… cine o omorâse pe Ali. Poate că Toby se simţise vinovat pentru altceva, sau poate voia să scape de Rosewood? Sau chiar avusese într-adevăr vreo rachetă în căsuţa lui din copac şi-o aprinsese din greşeală.

Toby coti pe strada lui Emily. În difuzoare se auzea o melodie tărăgănată, de inimă albastră, iar el bătea ritmul cu palmele pe volan. Emily îşi aminti cum o salvase el ieri de Ben. Ar fi vrut să-i mulţumească, dar dacă el o descosea? Ce-ar fi putut Emily să-i spună? *O, era nervos fiindcă m-a prins sărutându-mă pe gură cu altă fată.*

În cele din urmă, îi veni în minte o întrebare prudentă.

— Şi, acum eşti la Tate?

— Mda, îi răspunse el. Ai mei mi-au zis că dacă reuşesc la admitere, mă lasă să mă duc. Şi am

reuşit. E plăcut să fii aproape de casă. Aşa pot s-o văd şi pe soră-mea: ea face şcoala în Philadelphia.

Jenna. Emily se încordă din tot trupul, până în vârful degetelor de la picioare. Se străduí să nu reacţioneze vizibil, iar Toby rămase cu privirea aţintită înainte, părând să nu-i observe agitaţia.

— Şi, hm, înainte unde-ai fost? În Maine? mai întrebă Emily, pe un ton de parcă n-ar fi ştiut că el fusese la şcoala de corecţie, care, după cum găsise ea pe Google, era pe Fryeburg Road, în Portland.

— Mda, răspunse Toby, încetinind, ca să lase să traverseze doi puşti pe Rollerblades. În Maine a fost chiar super. Cea mai bună treabă a fost cu echipa de prim-ajutor.

— Ai… ai văzut pe cineva murind?

Toby îi căută din nou privirea în oglinda retrovizoare. Emily remarcă abia acum că, de fapt, avea ochii de un albastru-închis.

— Nţ. Dar o doamnă în vârstă mi-a lăsat moştenire căţeluşa ei.

— Căţeluşa ei? se miră Emily, neputând să-şi stăpânească râsul.

— Mda. Am mers cu ea în ambulanţă şi am vizitat-o pe urmă la terapie intensivă. Mi-a povestit despre căţeluşă, şi eu i-am spus că-mi plac câinii la nebunie. După ce-a murit, m-am trezit că mă caută avocatul ei.

— Şi… ai păstrat-o?

— E la mine acasă. Dulcică rău, dar cam la fel de bătrână ca doamna aia.

Emily chicoti, şi gheaţa dinăuntrul ei începu să se mai topească. Toby părea oarecum… normal. Şi *drăguţ.* Până să mai poată spune ceva, ajunseră în faţa casei ei.

Toby parcă automobilul şi scoase bicicleta lui Emily din portbagaj. Când ea apucă de ghidon, degetele li se atinseră. Un mic fior electric o străbătu. Toby o privi pentru o clipă, iar ea îşi lăsă ochii spre trotuar. Acum o veşnicie, îşi apăsase

palma în betonul proaspăt turnat. Acum, amprenta părea mult prea măruntă ca să crezi că i-ar fi aparţinut vreodată.

Toby se urcă din nou la volan.

— Şi, ne vedem mâine?

Emily înălţă brusc capul.

— De… de ce?

Toby răsuci cheia în contact.

— E concursul dintre Rosewood şi Tate. Ai uitat?

— A, răspunse Emily. N-am uitat, desigur.

În timp ce Toby se îndepărta, îşi simţi pulsul potolindu-i-se. Din cine ştie ce motiv nebunesc, crezuse că Toby voia s-o invite să iasă împreună. *Hai, fii serioasă,* se certă singură, în timp ce urca treptele din faţa casei. Doar era vorba despre Toby. Probabilitatea ca ei doi să fie împreună era cam aceeaşi ca… în fine, ca Ali să fie încă în viaţă. Şi, pentru prima oară de când dispăruse Ali, Emily încetă în sfârşit să mai spere la aşa ceva.

12
DATA VIITOARE, IA-ŢI ŞI SCHIMBURI ÎN GEANTĂ, PENTRU URGENŢE

„¿Cuándo es?”, rosti o voce în urechea ei. *„Cât* e *ceasul? E vremea ca Spencer să moară!”*

Spencer ţâşni în sus. Silueta întunecată, familiară, care planase asupra ei, dispăruse. În locul ei, văzu că se află într-un dormitor alb, curat. Pe pereţi erau câteva gravuri de Rembrandt şi un poster cu sistemul muscular uman. La televizor, Elmo îi învăţa pe copii cum să spună orele în spaniolă. Pe receptorul televiziunii prin cablu scria 6:04, şi ea presupuse că era dimineaţa: privind pe fereastră, constată că soarele tocmai răsărea şi simţi plutind dinspre stradă aromă de chifle proaspete şi de ouă-jumări.

Privi alături, şi totul căpătă logică. Wren dormea întins pe spate, cu faţa acoperită de un braţ şi cu pieptul gol. Tatăl lui Wren era coreean, iar mama, britanică, motiv pentru care pielea lui avea această nuanţă aurie, perfectă. Avea o cicatrice deasupra buzei superioare, pistrui pe nas şi părul negru-albăstrui ciufulit, mirosea a deodorant Adidas şi a detergent Tide. Inelul gros din argint pe care-l purta pe arătătorul drept sclipea în soarele dimineţii. Ridicându-şi braţul care-i acoperea faţa, deschise minunaţii lui ochi migdalaţi.

— Bună.

Cu o mişcare lentă, o cuprinse pe Spencer de mijloc şi-o trase spre el.

— Bună, şopti ea, lăsându-se pe spate. Încă auzea vocea din vis: *E vremea ca Spencer să moară!* Era vocea lui Toby.

Wren se încruntă.

— Ce-ai păţit?

— Nimic, răspunse încet Spencer. Apăsă degetele la baza gâtului şi constată că pulsul i se accelerase nebuneşte. Doar un vis urât.

— Vrei să-mi povesteşti?

Spencer ezită. Ar fi vrut ea să poată. Apoi, scutură din cap.

— Bine, atunci. Hai încoa'.

Îşi petrecură câteva minute sărutându-se, şi Spencer simţi un val de uşurare, de recunoştinţă. Totul avea să fie bine. Era în siguranţă.

Era prima dată când Spencer dormise - *şi* rămăsese peste noapte – în patul unui tip. Aseară, gonise spre Philly, parcase pe stradă, fără să se mai sinchisească măcar de Club; oricum, părinţii ei probabil că aveau în plan să-i confişte maşina. Ea şi Wren se trântiseră imediat în pat şi nu se mai ridicaseră decât atunci când sunase la uşă băiatul care le livrase mâncarea chinezească. Mai târziu, ea sunase şi le lăsase părinţilor un mesaj pe robotul telefonic, informându-i că rămâne peste noapte la prietena ei de la hochei, Kirsten. Se simţea aiurea, încercând să se comporte atât de responsabil, când în realitate era atât de *iresponsabilă,* dar, ce să-i faci?

Pentru prima oară de la cel dintâi mesaj semnat A., dormise ca un prunc. În parte, asta se datora faptului că se afla în Philadelphia, şi nu în Rosewood, *uşă-n uşă* cu Toby, dar în acelaşi timp şi datorită lui Wren. Până să adoarmă, discutaseră despre Ali – despre prietenia dintre ele, despre cum fusese atunci când dispăruse ea, despre faptul că o omorâse cineva – timp de o oră. De asemenea, el o lăsase să aleagă sunetul „ţârâit de greier" pentru deşteptătorul lui, chiar dacă era cel care-i plăcea cel mai puţin, după „susur de izvor".

Acum, Spencer începu să-l sărute mai apăsat şi, la un moment dat, se strecură afară din tricoul lui larg, imprimat cu Penn, pe care-l purtase în chip de cămaşă de noapte. Wren îi urmări cu

degetele contururile claviculei dezgolite după care se ridică în palme şi-n genunchi.

— Vrei să…? o întrebă el.

— Aşa cred, şopti Spencer.

— Eşti *sigură?*

— Mda.

Se roti şi-şi scoase bikinii. Wren îşi trase tricoul peste cap. Spencer îşi simţi inima începând să-i bată cu putere. Era virgină şi se manifesta la fel de discriminator faţă de sex ca şi faţă de orice altceva din viaţa ei: trebuia s-o facă doar cu persoana ideală.

Dar Wren chiar *era* persoana ideală. Ştia că trece prin Punctul fără întoarcere: dacă aflau părinţii ei, nu i-ar mai fi plătit absolut nimic, niciodată, în vecii vecilor. Nici nu i-ar mai fi acordat vreo atenţie. Nici n-ar mai fi trimis-o la facultate. Poate că nici măcar nu i-ar mai fi dat să mănânce. Ei, şi? Wren o făcea să se simtă în siguranţă.

După un episod din *Strada Sesame,* unul din *Poveştile Dragonului* şi jumătate din *Arthur,* Spencer se rostogoli pe spate, privind extaziată tavanul. Gata cu luatul mai încet. Apoi se ridică în coate şi se uită la ceas.

— Pe naiba, exclamă în şoaptă. Era şapte şi douăzeci. Şcoala începea la opt; avea să rateze cel puţin prima oră. Trebuie să plec, îl anunţă pe Wren. Sări din pat, căutându-şi din ochi fusta ecosez, sacoul, bikinii, cămaşa şi cizmele, aruncate grămadă, alandala, pe podea. Şi trebuie să mai trec şi pe acasă.

Wren se ridică în capul oaselor, urmărind-o cu privirea.

— Pentru ce?

— Nu pot să apar îmbrăcată la fel două zile la rând.

Wren se străduia în mod evident să nu râdă de ea.

— Dar e uniforma, nu?

— Da, dar am purtat şi ieri *cămaşa* asta. Şi cizmele.

Wren chicoti.

— Eşti atât de adorabil de riguroasă!

Spencer îşi lăsă capul în jos la cuvântul *adorabil.*

Făcu un duş la repezeală, clătindu-şi părul şi corpul. Inima încă-i bătea cu putere. Se simţea copleşită de agitaţie, neliniştită pentru că întârzia la şcoală, tulburată de coşmarul cu Toby, dar şi total extaziată de Wren. Când ieşi de sub duş, îl găsi pe Wren aşezat pe pat. Întregul apartament mirosea a cafea cu alune. Întinse mâna spre Wren şi-i scoase încetişor inelul din argint de pe arătător şi şi-l puse pe degetul ei mare.

— Îmi stă bine, zise. Când îşi ridică privirea spre el, Wren avea pe buze un mic zâmbet indescifrabil. Ce-i? se interesă ea.

— Eşti… Wren scutură din cap şi ridică din umeri. Îmi vine greu să-mi amintesc că eşti încă în liceu. Eşti atât de organizată.

Spencer se înroşi.

— Chiar nu sunt.

— Ba nu, eşti. E ca şi cum… de fapt, pari mai organizată decât…

Wren se întrerupse, însă Spencer ştia că avea de gând să spună *mai organizată decât Melissa.* Se simţi inundată de satisfacţie. Chiar dacă Melissa câştigase bătălia pentru dragostea părinţilor, Spencer o câştigase pe cea pentru Wren. Iar asta era cea importantă.

Spencer parcurse cu paşi mari lunga alee de cărămidă din faţa casei. Era deja nouă şi zece, şi cea de-a doua oră de la Rosewood Day începuse deja. La ora asta, tatăl ei era de mult plecat la muncă şi, cu puţin noroc, mama ei putea să fie la grajduri.

Deschise uşa de la intrare. Singurul sunet pe care-l auzi fu zbârnâitul frigiderului. Urcă în vârful picioarelor în camera ei, aducându-şi aminte că va trebui să falsifice o cerere de motivare a întârzierii ca din partea mamei… şi apoi dându-şi seama că niciodată până acum nu mai fusese nevoită să falsifice vreo cerere de motivare.

— Salut.

Scoase un ţipăt şi se întoarse în grabă, lăsând să-i cadă ghiozdanul din mână.

— Dumnezeule, exclamă Melissa, oprindu-se în prag. Linişteşte-te!

— De… de ce nu eşti la ore? o întrebă Spencer, simţind că-i vibrează toţi nervii.

Melissa era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening din velur roz-închis şi cu un tricou decolorat cu emblema Penn, însă părul blond, tăiat drept, lung până la umeri era legat la spate cu o bentiţă bleumarin. Chiar şi când era destinsă, Melissa tot reuşea să pară încordată.

— De ce nu eşti *tu* la ore? i-o întoarse.

Spencer îşi duse mâna la ceafă şi descoperi cât era de transpirată.

— Am… am uitat ceva. A trebuit să mă întorc.

— Aha, zise Melissa, cu un zâmbet misterios. Pe Spencer o trecură fiori de gheaţă pe şira spinării. Se simţea de parcă ar fi fost pe marginea unei prăpăstii, la un pas de prăbuşire. Ei bine, continuă sora ei, chiar mă bucur că eşti aici. M-am mai gândit la ce mi-ai spus luni. Să ştii că şi mie îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— O! fu singurul răspuns care-i veni în minte lui Spencer.

Melissa coborî glasul.

— Adică, sunt de părere că noi două chiar ar trebui să ne purtăm mai frumos una cu cealaltă. Amândouă. Cine ştie ce se poate întâmpla în lumea asta nebună? Uite ce-a păţit Alison

DiLaurentis. Aşa ceva face ca lupta dintre noi să pară cam meschină.

— Mda, murmură Spencer.

Era o comparaţie cam ciudată.

— În orice caz, am vorbit despre asta şi cu mama şi cu tata. Cred c-o să ajungă şi ei să vadă lucrurile la fel.

— Aha, zise Spencer, trecându-şi limba peste marginile dinţilor. Uau! Mersi. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

În replică, Melissa îi adresă un zâmbet strălucitor. După o tăcere prelungită, mai înaintă cu un pas în camera lui Spencer şi se rezemă de un scrin de cireş, cu picioare înalte.

— Aşaaaaa… Ia zi, tu ce mai faci? Te duci la Foxy? Pe mine m-a invitat Ian, dar nu cred c-o să merg. Probabil că sunt prea bătrână.

Spencer ezită, prinsă complet pe picior greşit. Oare Melissa urmărea ceva? Nu era un subiect de genul celor pe care le discutau ele de obicei.

— Păi… hm… nu ştiu.

— Pe naiba! Melissa zâmbi cu subînţeles. Sper că te duci cu tipul care ţi-a făcut *aia*, adăugă, arătând spre gâtul lui Spencer.

Spencer dădu fuga la oglindă şi observă o uriaşă pată iritată, purpurie, în apropierea claviculei. Îşi repezi mâinile cu disperare spre gât. Abia atunci îşi dădu seama că încă avea pe deget inelul gros al lui Wren.

Melissa *locuise împreună* cu Wren… oare l-o fi recunoscut? Îşi smulse inelul de pe deget şi-l îndesă în sertarul ei cu lenjerie. Pulsul îi făcea tâmplele să explodeze.

Sună telefonul, şi Melissa se duse în hol să răspundă. După câteva secunde, îşi vâra din nou capul în camera lui Spencer.

— E pentru tine, o anunţă în şoaptă. Un băiat!

— Un… *băiat?*

Doar nu era Wren atât de prost, încât s-o sune? Dar cine altcineva putea să fie, într-o marţi

dimineaţă, la nouă şi un sfert? Gândurile i se împrăştiară în douăzeci de direcţii diferite. Luă receptorul.

— Alo?

— Spencer? Sunt eu, Andrew. Campbell, preciză el, cu un mic râset nervos. De la şcoală.

Spencer aruncă o privire spre Melissa.

— A, salut, răspunse ea, răguşită. Pentru o fracţiune de secundă, nici măcar nu reuşise să-şi aducă aminte cine *era* Andrew Campbell. Care-i treaba? îl întrebă.

— Voiam doar să aflu dacă nu cumva te-a prins gripa care circulă pe-aici. Nu te-am văzut azi-dimineaţă la întrunirea consiliului elevilor. Nu s-a întâmplat niciodată ca tu să… hm, să nu fii la consiliul elevilor.

— A! exclamă Spencer, înghiţind în sec. Privi din nou spre Melissa, care aştepta, nerăbdătoare, în prag. Păi, mda, dar… mi-e mai bine acum.

— N-am vrut decât să-ţi spun că ţi-am luat eu temele pentru orele tale, continuă Andrew. Pentru că tot avem acelaşi program.

Vocea i se auzea cu ecou; dădea impresia că suna din vestiarul sălii de sport. Andrew era exact genul care şi-ar fi permis să se fofileze de la ora de sport.

— La analiză, o informă el, avem o grămadă de probleme de la sfârşitul capitolelor.

— Aha! Bine, mersi.

— Şi poate c-ai vrea să arunci o privire pe notiţele pentru lucrări? McAdam zice că deţin o pondere enormă în calificativul final.

— Hm, sigur, răspunse Spencer. Melissa îi prinse privirea şi arboră o expresie încurajatoare, surescitată. *Iritaţia?* Mimă ea din buze, arătând spre gâtul lui Spencer şi, apoi, spre telefon.

Spencer se simţea ca şi cum i-ar fi înotat creierul în iaurt. Deodată, îi veni o idee. Îşi drese glasul.

— Ia zi, Andrew… ai vreo parteneră pentru Foxy?

— Pentru Foxy? repetă Andrew. Hm, nu ştiu. Cred că n-am nimic pla…

— Vrei să mergi cu mine? îl întrerupse Spencer.

Andrew râse, dar sună ca un sughiţ.

— Vorbeşti serios?

— Hm, mda, confirmă Spencer, cu ochii pe sora ei.

— Păi, da! exclamă Andrew. Ar fi grozav! La ce oră? Cu ce să mă îmbrac? Ai mai fost şi cu alţi băieţi? Sunt şi petreceri pe urmă?

Spencer îşi dădu ochii peste cap. Ăsta era Andrew, te potopea cu întrebări, ca şi cum ar fi trebuit să dea examen pe tema asta.

— Ne gândim noi, răspunse ea, întorcându-se cu faţa spre fereastră.

Apoi închise şi se simţi stoarsă, ca şi cum ar fi sprintat kilometri întregi la antrenamentul de hochei pe iarbă. Când se întoarse din nou spre uşă, Melissa plecase.

13
UN ANUMIT PROFESOR DE ENGLEZĂ ESTE UN NARATOR ATÂT DE NEDEMN DE ÎNCREDERE!

Joi, Aria ezita în pragul sălii de clasă pentru engleză, când Spencer trecu pe lângă ea.

— Salut, o opri Aria, prinzând-o de braţ. Ai mai primit vreun…

Ochii lui Spencer săgetară în stânga şi-n dreapta, cam ca ai şopârlelor acelea mari pe care le văzuse Aria expuse în grădina zoologică din Paris.

— Hm, nu, răspunse. Dar sunt în mare întârziere, aşa că…

Şi o rupse la fugă pe coridor. Aria îşi muşcă buza cu putere. *OK.*

Cineva îi puse o mână pe umăr. Scoase un mic ţipăt şi scăpă din mână sticla cu apă, care căzu pe podea şi începu să se rostogolească.

— O! Voiam doar să trec.

Ezra era în spatele ei. Lipsise de la şcoală marţi şi miercuri, ceea ce o făcuse pe Aria să se întrebe dacă nu cumva îşi dăduse demisia.

— Scuze, bălmăji ea, aprinzându-se în obraji.

Ezra era îmbrăcat cu aceiaşi reiaţi şifonaţi de săptămâna trecută, cu un sacou din tweed cu o găurică minusculă în cot şi purta pantofi Merrill cu şireturi. De aproape, se simţea foarte slab mirosul lumânării Seda France, cu parfum de ylang-ylang şi de şofran, pe care Aria îşi amintea c-o văzuse pe căminul din living.

Aria intră în vârful picioarelor în clasă, în urma lui.

— Şi, ai fost bolnav? se interesă ea.

— Da, îi răspunse Ezra. Am avut gripă.

— Îmi pare rău, zise Aria, întrebându-se dacă nu cumva avea să se molipsească şi ea.

Ezra privi sala goală, după care se apropie de ea.

— Aşa. Auzi? Ce-ai zice s-o luăm de la capăt?

Pe faţă avea o expresie profesională.

— Hm, OK, croncăni Aria.

— Avem un an întreg de parcurs, adăugă Ezra. Aşa că, uităm ce s-a întâmplat?

Aria înghiţi în sec. Ştia că relaţia dintre ei era una nepotrivită, dar încă simţea ceva pentru Ezra. Îşi deschisese sufletul faţă de el şi ştia că nu putea să facă asta cu oricine. Iar el era atât de deosebit!

— Sigur, zise, deşi nu credea întru totul că era posibil. Între ei exista o reală… legătură.

Ezra făcu un mic semn aprobator. Apoi, cu o mişcare extrem de lentă, îşi ridică mâna până la ceafa Ariei, făcând-o să simtă furnicături pe şira spinării. Îşi ţinu respiraţia până când el îşi lăsă mâna la loc pe lângă corp şi plecă de lângă ea.

Aria se aşeză în banca ei, cu gândurile învolburându-i-se prin minte. Oare să fi fost un semn, într-un fel? El *spusese* că să uite tot, dar ea nu *simţise* că ar fi fost aşa.

Până să se poată hotărî dacă era sau nu cazul să-i mai spună ceva lui Ezra, apăru Noel Kahn, care se strecură pe scaunul de vizavi de ea şi o împunse cu stiloul lui Montblanc.

— Aşa, care va să zică, Finlanda, am auzit că mă trădezi.

— Ce? se miră Aria, îndreptându-şi spinarea, alarmată. Îşi duse repede mâna la gât.

— Sean Ackard întreba de tine. Totuşi, ştii că e cu Hanna, nu?

Aria îşi împunse spatele dinţilor cu limba.

— Sean… Ackard?

— Nu mai e cu Hanna, interveni James Freed, strecurându-se pe scaunul din faţa lui Noel. Mi-a zis Mona că Hanna i-a dat papucii.

— Şi, îţi place de Sean? se interesă Noel, înlăturându-şi de pe ochi şuviţele de păr negru, ondulat.

— Nu, răspunse automat Aria. Deşi conversaţia pe care o avusese cu Sean, marţi, în maşina lui, îi tot revenea în minte. Se simţise bine discutând anumite lucruri cu cineva.

— Bun, zise Noel, trecându-şi o mână pe frunte. Eram îngrijorat.

Aria îşi dădu ochii peste cap.

Hanna intră agale în clasă tocmai când suna de intrare, îşi aşeză voluminoasa geantă Prada pe bancă şi se lăsă să cadă, cu un aer teatral, pe scaunul ei, adresându-i Ariei un zâmbet încordat.

— Salut, îi zise Aria, un pic intimidată. La şcoală, Hanna părea groaznic de închisă în ea.

— Salut, Hanna, ia zi, mai eşti cu Sean Ackard? întrebă cu voce tare Noel.

Hanna îl privi fix. Pleoapele îi zvâcniră.

— N-a prea mers între noi. De ce?

— Fără motiv, se amestecă repede Aria, cu toate că se întreba de ce-o fi rupt-o Hanna cu el. Erau ca două boabe de mazăre într-o păstaie tipică pentru Rosewood.

Ezra bătu din palme.

— Aşa, zise. În plus, faţă de cărţile pe care le citim la oră, vreau să realizăm un proiect suplimentar, referitor la naratorii nedemni de încredere.

Devon Arliss ridică mâna.

— *Asta* ce mai înseamnă?

Ezra începu să se plimbe prin sală.

— Ei bine, naratorul ne spune povestea dintr-o carte, da? Dar dacă… naratorul nu ne spune adevărul? Poate că ne relatează varianta lui deformată a poveştii, ca să ne atragă de partea lui. Sau ca să ne înspăimânte. Sau poate că e nebun!

Aria se cutremură. Asta o ducea cu gândul la A.

— O să vă repartizez fiecăruia câte o carte, continuă Ezra. Într-o compunere de zece pagini, veţi face pledoarii pro şi contra ideii că naratorul ar fi nedemn de încredere.

Clasa se umplu de gemete. Aria îşi sprijini capul în palmă. Dar dacă A. nu era întru totul o persoană demnă de încredere? Poate că A. nu ştia, de fapt, nimic, ci doar *încerca* să le convingă de contrariu. Şi, în definitiv, cine era A? Privi în jur prin sală, spre Amber Billings, care-şi scosese degetul printr-o găurică a ciorapilor, spre Mason Byers, ocupat să verifice pe ascuns pe telefonul mobil rezultatele celor de la Phillies, folosindu-şi caietul pe post de paravan; şi spre Hanna, care-şi nota ce zicea Ezra, cu tocul ei cu pană purpurie. Putea vreunul dintre ei să fie A.? Cine-ar fi putut să ştie despre Ezra, despre părinţii ei… *şi* despre *Chestia cu Jenna?*

Îngrijitorul terenurilor trecu tocmai atunci prin dreptul ferestrei, cu o maşină de tuns gazonul, marca John Deere, şi Aria tresări. Ezra vorbea în continuare despre naratorii mincinoşi, oprindu-se din când în când să ia câte o sorbitură din cana de cafea. Schiţă în treacăt un zâmbet spre Aria, şi inima ei începu să bubuie.

James Freed se aplecă, o împunse cu degetul pe Hanna şi-i făcu semn spre Ezra.

— Şi, am auzit că Fitz o face, nu glumă, şopti el, suficient de tare ca Aria – şi toţi ceilalţi de pe rândul ei – să-l audă.

Hanna îşi ridică privirea spre Ezra şi strâmbă din nas.

— Ăsta? Hm.

— Cică are o gagică în New York, dar umblă cu câte una de la Hollis în fiecare săptămână, continuă James.

Aria înţepeni. *Gagică?*

— Unde-ai auzit asta? îl întrebă Noel pe James.

James zâmbi cu gura până la urechi.

— O ştii pe domnişoara Polanski? Studenta care face pe profa de bio? Ea mi-a spus. Mai stă cu noi câteodată la colţul pentru fumat.

Noel bătu palma cu James.

— Băi, domnişoara Polanski e *super*.

— Pe bune, replică James. Crezi c-aş putea s-o iau cu mine la Foxy?

Aria se simţea de parc-ar fi aruncat-o cineva pe foc. Ezra avea o *iubită*? Vineri seară, îi spusese că nu se mai văzuse cu vreo fată de multă vreme. Aria îşi amintea că observase porţiile de mâncare congelată, de burlac, pentru o singură persoană, opt mii de cărţi, dar un singur pahar, şi tristele, uscatele lui plante de voalul-miresei. Nu prea *arăta* ca unul care să aibă o iubită.

James poate că înţelesese greşit; totuşi, se îndoia. Începu să clocotească de furie. Cu ani în urmă, poate ar fi crezut că numai băieţii tipici pentru Rosewood erau buni actori, însă cât stătuse în Islanda învăţase destule despre băieţi. Uneori, cei care păreau mai la locul lor erau şi cei mai fluşturatici. Nici o fată n-ar fi putut să-l privească pe Ezra – pe sensibilul, pe şifonatul, pe scumpul, pe afectuosul Ezra – fără să-l considere de încredere. Îi amintea Ariei de cineva. De tatăl ei.

Dintr-odată, i se făcu rău. Se ridică, înşfăcă din cui ecusonul pentru accesul pe coridoare în timpul orelor şi ieşi pe uşă.

— Aria? strigă Ezra după ea, cu îngrijorare în glas.

Ea nu se opri. Ajungând în toaleta fetelor, se repezi la chiuvetă, îşi turnă săpun lichid roz în palme şi începu să-şi frece locul de la ceafă în care o atinsese Ezra. Tocmai se întorcea spre clasă, când începu să-i cânte soneria telefonului, anunţând primirea unui nou mesaj. Îl scoase din geantă şi apăsă pe *Citeşte.*

Aria, neascultătoare mică! Trebuia, oricum, să-ţi dai scama că nu e cazul să te arunci la un

profesor. Fetele ca tine sunt cele care distrug familiile fericite. –A.

Aria încremeni. Era în mijlocul unui coridor pustiu în partea din faţă a şcolii. Auzind un zgomot, făcu iute stânga-mprejur. Se pomeni cu faţa la vitrina cu trofee, care fusese transformată într-un templu în memoria lui Alison DiLaurentis. Înăuntru, se aflau tot felul de instantanee din orele de la Rosewood Day: profesorii făceau mereu o mulţime de poze pe parcursul anilor şcolari, iar conducerea obişnuia să le ofere părinţilor fotografiile eu copilul lor, când acesta ajungea absolvent. Era acolo o Ali ştirbă, pe vremea grădiniţei; iat-o şi costumată în pelerin, pentru spectacolul de teatru din clasa a patra. Ba chiar şi unele dintre lucrările ei pentru şcoală, ca de exemplu o dioramă cu Adâncul Mării, din clasa a treia, şi o schemă ilustrată a sistemului circulator, dintr-a cincea.

Un pătrăţel roz-aprins îi captă privirea Ariei. Cineva lipise un bileţel adeziv pe sticla vitrinei. Aria făcu ochii mari.

P.S. Te întrebi cine sunt, nu-i aşa? Sunt mai aproape decât îţi închipui. – A.

14
PE EMILY N-O DERANJEAZĂ DELOC SĂ UMBLE CU FOŞTII IUBIŢI Al LUI ALI

— Zi *fluture*! Strigă voios Scott Chin, fotograful care se ocupa de anuarul de la Rosewood Day. Era joi după-amiază şi lotul de natație se prezentase la bazin pentru fotografiile de echipă, înainte de începerea confruntării cu cei de la Tate. Emily făcea parte din echipă de atâta vreme, încât nici nu se mai sinchisea că i se făceau fotografii în costum de baie.

Poză cu palmele pe blocstart, încercând să zâmbească.

— Superb! ţipă Scott, ţuguindu-şi buzele trandafirii. Mulţi tineri din şcoală făceau speculaţii pe tema homosexualităţii lui Scott. El, personal, n-o admisese niciodată făţiş, dar nici nu întreprinsese nimic ca să risipească zvonurile.

În timp ce-şi făcea loc pe platformă, căutându-şi sacul cu echipament, Emily observă că tocmai intra echipa şcolii particulare Tate, îndreptându-se spre gradenele care-i fuseseră rezervate. Toby era în mijlocul grupului, îmbrăcat cu o bluză de trening Champion albastră, rotindu-şi umerii înainte şi-napoi, pentru încălzire.

Emily îşi ţinu respiraţia. Se tot gândise la Toby încă de ieri, când o salvase. Nu şi-l putea imagina pe Ben purtând-o aşa în braţe: şi-ar fi făcut griji ca nu cumva să facă vreo întindere musculară şi să-şi compromită şansele în cursa de azi. Iar gândul la Toby îi declanşă altceva, în acelaşi timp: o amintire cu Ali, pe care aproape c-o uitase.

Era una dintre ultimele ocazii în care Emily fusese singură cu Ali. Nu putuse vreodată să uite

ziua aceea: cer albastru senin, toate florile îmbobocite, albine pretutindeni. În căsuţa din copac a lui Ali mirosea a Kool-Aid, a sevă şi a fum de ţigară: Ali şterpelise o Parliament din pachetul fratelui ei mai mare. O apucase de mâini pe Emily.

— N-ai *voie* să le spui asta celorlalte, îi zisese. Am început să mă întâlnesc în secret cu un tip mai mare, şi e u-*lu*-i-tor.

Zâmbetul îi pierise de pe buze lui Emily. Ori de câte ori o povestea Ali despre vreun tip de care-i plăcea, parcă i se desprindea câte o bucată din inimă.

— E *tare* sexy, continuase Ali. Aproape că-mi vine să merg mai departe cu el.

— Cum adică? se mirase Emily, care nu mai auzise în viaţa ei ceva atât de înfiorător. Şi cine e?

— Nu pot să-ţi spun, se apărase Ali, zâmbind şireată. Voi toate aţi *leşina.*

Şi atunci, fiindcă Emily nu mai putea suporta, se aplecase şi-o sărutase pe Ali. Fusese un moment unic, minunat; apoi, Ali se desprinsese şi râsese. Emily încercase să dea impresia că nu fusese decât o joacă din partea ei… după care plecase fiecare la casa ei, să ia cina.

Se gândise la sărutul acela de atâtea ori, încât cu greu îşi mai amintea şi ce se petrecuse înainte. Dar acum, că Toby se întorsese, şi era atât de drăguţ… lui Emily începea sa i treacă prin minte o posibilitate: dacă tipul despre care vorbise Ali fusese tocmai Toby? Cine altcineva le-ar fi făcut să leşine?

Ideea că lui Ali ar fi putut să-i placă de Toby avea o logică. La sfârşitul clasei a şaptea, ea umbla după băieţi răi, vorbind mereu despre cât îşi dorea să umble cu cineva „de-a dreptul *rău”.* El, fiind trimis la o şcoală de reeducare, se încadra la „răi”, şi poate că Ali văzuse ceva la Toby, ceva neobservat de vreuna dintre ele. Emily se gândea că, poate, ar vedea şi ea acum acel ceva. Şi chiar dacă oarecum bizară, posibilitatea ca lui Ali să-i fi

plăcut de Toby îl făcea să-i pară cu mult mai atrăgător lui Emily. Ceea ce era îndeajuns de bun pentru Ali era, în mod cert, suficient de bun şi pentru ea.

De îndată ce întrecerea de înot luă pauză, lăsând locul săriturilor de la trambulină, Emily îşi scoase şlapii din sacul cu echipament de la Rosewood Day, pregătindu-se să se îndrepte spre Toby. Dădu de telefonul mobil, îndesat sub prosop. Ecranul acestuia clipea: pierduse şapte apeluri de la Maya.

Simţi un nod în gât. Maya o tot sunase, o căutase pe messenger, îi trimisese SMS-uri şi e-mailuri toată săptămâna, iar Emily nu-i răspunsese. Cu fiecare nou apel pierdut, se simţea tot mai dezorientată. O parte din ea şi-ar fi dorit s-o găsească pe Maya prin şcoală şi să-şi treacă mâna prin părul ei moale şi creţ. Să se caţere pe bicicletă în spatele ei şi să chiulească de la şcoală. Când o sărutase pe Maya, se simţise periculos de bine. În schimb, cealaltă parte a ei îşi dorea ca Maya, pur şi simplu, să… dispară.

Emily fixă cu privirea ecranul telefonului, iar nodul din gât i se accentuă. Apoi, încetişor, închise clapeta. Se simţea într-un fel, ca atunci când avea opt ani şi se hotărâse s-o arunce pe Bee-Bee, pătura ei protectoare. *Fetele mari nu au nevoie de pături protectoare,* îşi spusese, dar tot fusese îngrozitor când închisese capacul pubelei, cu Bee-Bee înăuntru.

Inspiră adânc şi se îndreptă spre gradenele celor de la Tate. În drum, aruncă o privire peste umăr, căutându-l pe Ben. Era dincolo, în sectorul celor de la Rosewood Day, şi-l plesnea peste umeri pe Seth cu prosopul Sammy. După concursul de marţi, Ben se ferise din calea lui Emily, purtându-se ca şi cum ea nici n-ar fi existat. Era, în mod sigur, mult mai bine decât ca el s-o atace iar, însă îi stârnea o teamă vecină cu paranoia gândul că el putea s-o bârfească. Într-un fel, şi-ar fi dorit ca Ben

s-o vadă acum, chiar în timp ce se apropia de Toby. *Ia uite! Vorbesc cu un tip!*

Toby îşi aşternuse prosopul pe gresia podelei şi avea căşti pe urechi şi un iPod în poală. Părul îi era lins, dat pe spate, iar treningul bleu-purpuriu pe care-l îmbrăcase peste slipul Speedo – la care Emily nu avusese curajul să tragă cu ochiul în timpul primei părţi a concursului – făcea ca ochii să-i pară încă şi mai albaştri.

Văzând-o pe Emily, se lumină la faţă.

— Salut. Ţi-am zis eu c-o să ne vedem aici, nu-i aşa?

— Mda, răspunse Emily, zâmbind sfioasă. Aşa că, hm, am vrut doar să-ţi mulţumesc. Pentru că m-ai ajutat ieri. *Şi* alaltăieri.

— A! Păi, n-ai pentru ce.

Tocmai atunci, se apropie Scott, cu aparatul lui de fotografiat.

— V-am prins! ţipă el, declanşând. Parcă văd legenda fotografiei: „Emily Fields cochetând cu inamicul!" Apoi, către Emily, cu glas mai scăzut: Deşi crezusem că nu e genul tău.

Emily îi adresă o privire întrebătoare. *Asta* ce voia să însemne? Însă el plecă în grabă. Când îşi întoarse din nou privirea spre Toby, el începuse să se joace pe iPod, aşa că porni la rândul ei spre locul în care se afla echipa ei. Făcuse trei paşi, când Toby o strigă:

— Hei, n-ai vrea să luăm o gură de aer?

Emily se opri. Aruncă la repezeală o privire spre Ben. Tot nu-i acorda vreo atenţie.

— Hm, foarte bine, se hotărî ea.

Ieşiră pe uşile duble ale sălii de natație Rosewood Day trecură pe lângă un grup de tineri aşteptând autobuzele de seară şi se aşezară pe marginea fântânii închinate Zilei Fondatorilor. Apa ţâşnea din vârful acesteia într-o trâmbă lungă, sclipitoare. Totuşi, acum era înnorat afară, aşa că apa se vedea doar albă, mată, în loc să sclipească. Emily privi fix câteva monede mărunte de pe

fundul strălucitor al fântânii prin apa nu prea adâncă.

— În ultima zi de şcoală, absolvenţii îşi aruncă profesorul preferat în fântâna asta, îi zise.

— Ştiu, replică Toby. Am fost şi eu în şcoala asta, ai uitat?

— A! exclamă Emily, simţindu-se ca o idioată.

Sigur că fusese. După care îl trimiseseră de-acolo.

Toby scoase din sac un pachet de fursecuri cu fulgi de ciocolată şi îl întinse spre Emily.

— Vrei? O gustare înaintea cursei?

Emily ridică din umeri.

— Poate, o jumătate.

— Bravo ţie, zise Toby, întinzându-i un fursec şi întorcându-şi privirea în altă parte. Ciudat, ce diferenţă e între băieţi şi fete! Băieţii se iau la întrecere cine mănâncă mai mult. Chiar şi cei care ştiu că sunt mai mari. Ca psihoterapeutul meu din Maine. Odată, acasă la el, am făcut un concurs de mâncat creveţi. M-a bătut cu şase bucăţi. Şi avea, cât să zic, pe puţin treizeci şi cinci de ani.

— Creveţi, repetă Emily, înfiorându-se. Şi pentru că nu voia să-i pună întrebarea cea mai evidentă – *Ai avut un psihoterapeut?* –, întrebă altceva. Şi ce s-a întâmplat cu, hm, psihoterapeutul tău după ce-a mâncat atât?

— A dat la boboci, răspunse Toby, mângâind cu vârfurile degetelor suprafaţa apei. Apa din fântână mirosea mai tare a clor decât cea din bazin.

Emily îşi frecă genunchii cu palmele. Se întrebă dacă faptul că avusese un psihoterapeut se datorase aceluiaşi motiv cu cel pentru care luase asupra lui vina pentru *Chestia cu Jenna.*

Un autobuz de lux opri în parcarea de la Rosewood Day. Încetul cu încetul, se înşiruiră să urce în el membrii orchestrei de la Rosewood Day, încă îmbrăcaţi în uniformele lor: sacouri roşii cu broderii cochete, pantaloni bufanţi, iar tamburul

major, cu o căciulă pleoştită din blană, care părea să-i ţină prea cald, făcând-o incomod de purtat.

— Tu, hm, vorbeşti mult despre Maine, zise Emily. Eşti fericit că te-ai întors în Rosewood?

Toby ridică o sprânceană.

— Tu eşti fericită că locuieşti în Rosewood?

Emily îşi încreţi fruntea. Privi cum ţopăia, nepăsătoare, o veveriţă printr-un stejar.

— Uneori, simt că locul meu nu e aici. Mi s-a părut că ar fi totul normal, dar acum… nu ştiu. Simt că ar trebui să fiu într-un fel, dar nu sunt.

Toby o privi fix.

— Ştiu cum e, zise, oftând. Cu toţi oamenii ăştia perfecţi de pe-aici… Şi… cum să zic, dacă nu eşti ca ei, atunci eşti varză. Dar cred că, pe dinăuntru, şi cei care par impecabili sunt exact la fel de varză ca şi noi.

O privi din nou, făcând-o să simtă că i se răscolesc măruntaiele. Avea senzaţia că toate gândurile, toate secretele ei nu erau altceva decât titluri de ziar cu font 72, şi că Toby putea să le citească pe toate. Dar Toby mai era şi cea dintâi persoană care exprima ceva atât de apropiat de felul în care simţea ea lucrurile.

— Eu simt că sunt varză în majoritatea timpului, mărturisi ea, încet.

Toby o privi ca şi cum n-ar fi crezut-o.

— În ce fel eşti varză?

Un bubuit de tunet explodă deasupra lor. Emily îşi înfundă mâinile pe mânecile gecii de echipament. *Sunt varză pentru că nu ştiu cine sunt sau ce vreau,* şi-ar fi dorit să-i poată spune. În schimb, îl privi în ochi şi rosti, pe negândite:

— Ador furtunile.

— Şi eu, răspunse Toby.

Şi atunci, el se aplecă încet spre ea şi-o sărută. O atingere foarte delicată şi nesigură, ca o uşoară şoaptă pe buzele ei. Când se retrase, Emily şi le atinse cu vârfurile degetelor, ca şi cum sărutul ar fi putut să-i fi rămas încă pe ele.

— Ce-a fost asta? şopti ea.

— Nu ştiu, zise Toby. N-ar fi trebuit…?

— Nu, îl întrerupse Emily, tot în şoaptă. A fost drăguţ.

Primul lucru la care se gândise fusese: *Tocmai m-am sărutat cu un băiat cu care poate s-o fi sărutat şi Ali.* Cel de-al doilea, că era posibil să fie o dovadă a faptului că era varză, tocmai fiindcă-i trecuse măcar prin minte aşa ceva.

— Toby? îi întrerupse o voce.

Un bărbat într-o haină de piele stătea sub copertina sălii de natație, cu mâinile în şolduri. Era domnul Cavanaugh. Emily îl recunoscu din tabăra de vară pentru înot, de acum câţiva ani… şi din seara în care păţise Jenna accidentul. Muşchii umerilor i se încordară. Dacă domnul Cavanaugh era aici, o fi şi Jenna? Abia apoi îşi aminti că Jenna era la şcoală, în Philadelphia. Din fericire.

— Ce cauţi afară? strigă domnul Cavanaugh, scoţând o mână de sub copertină şi tatonând ploaia, care tocmai începuse să cadă. Trebuie să-ţi vină rândul!

— Au! exclamă Toby, sărind de pe marginea fântânii şi întorcându-se să-i zâmbească lui Emily. Intri şi tu?

— În două secunde, răspunse ea, cu glas slab. Dac-ar fi încercat să-şi folosească picioarele în clipa aceea, era posibil să nu reuşească. Baftă la cursă, îi zise.

— OK.

Privirea lui Toby mai zăbovi câteva clipe asupra ei. El părea gata să mai spună ceva, dar se răzgândi şi se duse după tatăl lui.

Emily mai rămase câteva minute pe marginea de piatră a fântânii, ploaia pătrunzându-i prin geacă. Simţea o efervescenţă ciudată, de parcă ar fi fost îmbibată cu dioxid de carbon. Când telefonul ei Nokia o anunţă că primise un mesaj, tresări şi-l scoase din buzunar. Inima i se prăbuşi. Era de la cine bănuia şi ea.

Emily, ce-ai zice de fotografia asta pentru anuar?

Deschise ataşamentul. Era un instantaneu cu ea şi cu Maya în cabina foto a lui Noel. Se priveau în ochi cu jind la câţiva centimetri de o sărutare. Emily rămase cu gura căscată. Îşi amintise că decăzuse într-atât, încât să facă fotografiile… dar nu le luase Maya pe toate când plecaseră?

Nu ţi-ai dori ca poza asta să circule, nu-i aşa? scria dedesubtul fotografiei.

Şi, firește… era semnat *A*.

15
EA FURĂ PENTRU TINE, ŞI TU... UITE CUM O RĂSPLĂTEŞTI!

Mona ieşi din cabina de probă de la Saks într-o rochie Calvin Klein de un verde pur, cu decolteu pătrat. Fusta plină i se înfoie în timp ce făcea o piruetă.

— Cum ţi se pare? o întrebă pe Hanna, care o aştepta în imediata apropiere a cabinei, lângă cuierele cu rochii.

— Superbă, murmură Hanna. În lumina fluorescentă a cabinei de probă, putea să-şi dea seama că Mona nu purta sutien.

Mona se postă ca pentru o fotografie în faţa oglinzii triple. Era atât de slabă, încât uneori cobora până la invidiata mărime zero.

— Cred că s-ar potrivi mai bine cu nuanţa părului tău, zise, trăgând de una dintre bretele. Vrei s-o încerci?

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Hanna. Se cam vede prin ea.

Mona se încruntă.

— Şi de când îţi pasă de-aşa ceva?

Hanna ridică din umeri şi parcurse cu privirea un cuier cu sacouri Marc Jacobs. Era joi seară, şi ele se aflau în raionul cu ţinute de firmă de la Saks, în mall-ul King James, căutându-şi cu disperare rochii pentru Foxy. La bal aveau să vină multe fete de la şcolile particulare din regiune, dar şi destule care terminaseră liceul şi locuiau încă la părinţi, aşa că era foarte important să-şi găsească rochii pe care să nu se trezească până la urmă că le aleseseră şi altele.

— Vreau să arăt stilată, răspunse Hanna. Ca Scarlett Johansson.

— De ce? se miră Mona. Are fundul mare.

Hanna îşi strânse gura pungă. Spunând *stilată,* se gândise la *subtilă.* Ca fetele acelea din reclamele pentru diamante, cu înfăţişări încântătoare, dar cu îndemnul *hai s-o facem!* imprimat pe o şuviţă de păr. Sean trebuia să rămână într-atât de fermecat de virtutea Hannei, încât să-şi renege jurămintele de la Clubul V şi să-i sfâşie lenjeria de pe ea.

Îşi alese o pereche de pantofi Miu Miu, decupaţi la bol, în nuanţa părului de cămilă, de pe raftul aflat imediat lângă cabina de probă.

— Îmi plac ăştia la nebunie, zise, ridicându-l pe unul dintre ei.

— Păi, şi de ce nu… Mona făcu semn cu bărbia spre geanta Hannei.

Hanna lăsă pantoful să cadă la loc pe raft.

— Nici gând, răspunse.

— De ce nu? insistă, în şoaptă, Mona. Cu pantofii e cel mai uşor. Ştii asta.

Văzând că Hanna şovăie, Mona plescăi din limbă.

— Încă ţi-e frică, după Tiffany?

În loc să-i răspundă, Hanna se prefăcu interesată de o pereche de sandale metalice Marc Jacobs.

Mona mai luă câteva lucruri de pe cuiere şi se întoarse în cabină. Câteva clipe mai târziu, ieşi cu mâinile goale.

— Aici e naşpa. Hai să încercăm la Prada.

Porniră mai departe prin mall, Mona scriind un mesaj pe Sidekick-ul ei.

— Îl întreb pe Eric ce culoare de flori o să-mi aducă, explică ea. Poate că-mi asortez rochia la ele.

Mona se hotărâse să se ducă la Foxy împreună cu Eric, fratele lui Noel Kahn, cu care mai ieşise deja de câteva ori în acea săptămână. Fraţii Kahn reprezentau totdeauna o alegere sigură ca parteneri pentru Foxy: erau arătoşi şi bogaţi, şi fotografii de societate umblau cu limba scoasă

după ei. Mona încercase s-o convingă pe Hanna să-l invite pe Noel, însă ea zăbovise prea mult, iar Noel o invitase pe Celeste Richards, o fată de la şcoala cu internat a quakerilor: surprinzător, din moment ce toată lumea crezuse că lui Noel i se aprinseseră călcâiele după Aria Montgomery. Totuşi, pe Hanna n-o deranja. Dacă tot nu mergea cu Sean, nu mai mergea cu nimeni.

Mona îşi ridică privirea de pe telefonul ei.

— Care salon pentru bronzat ţi se pare mai bun, Sun Land sau Dalia's? S-ar putea să mă duc mâine cu Celeste în Sun Land, dar mă tem că ăia te fac să arăţi portocalie.

Hanna ridică din umeri, simţind un junghi de gelozie. Mona ar fi trebuit să meargă să se bronzeze cu ea, nu cu Celeste. Tocmai se pregătea să răspundă, când îi sună propriul telefon. Bătăile inimii i se accelerară. Ori de câte ori îi suna telefonul, gândul îi zbura la A.

— Hanna? auzi vocea mamei ei. Unde eşti?

— Am ieşit la cumpărături, îi răspunse Hanna.

De când o interesa pe maică-sa unde umbla?

— Ei bine, trebuie să te duci acasă. Taică-tău o să treacă pe-acolo.

— Cum? De ce? se miră Hanna, aruncând o privire spre Mona, care examina ochelarii de soare la preţ redus dintr-un chioşc de pe esplanadă. Nu-i spusese Monei despre vizita de luni a tatălui ei. Fusese o întâmplare prea ciudată ca să vorbească despre ea.

— Păi… Are nevoie să ia ceva, zise mama ei.

— Şi anume?

Doamna Marin pufni, stânjenită.

— Trece să-şi ia câteva documente financiare de care trebuie să ne ocupăm înainte ca el să se recăsătorească. Ţi se pare o explicaţie suficientă?

O sudoare usturătoare începu să i se adune Hannei la ceafă. Mai întâi, pentru că mama ei menţionase lucrul la care detesta până şi să se

gândească: şi anume, că tatăl ei se *căsătorească* cu Isabel şi că avea să fie *tatăl* lui Kate. Şi, al doilea. Îşi închipuise că tatăl ei va trece ca s-o vadă pe ea, în mod special. De ce-ar mai fi trebuit ea să fie acasă, dacă el venea dintr-un cu totul alt motiv? Ar fi dat impresia că nu are o viaţă a ei. Îşi verifică înfăţişarea în vitrina de la Banana Republic.

— Când vine? întrebă.

— O să fie acolo într-o oră.

Şi mama ei încheie brusc convorbirea. Hanna trânti clapeta telefonului şi şi-l ţinu în palmele făcute căuş, simţind cum căldura lui i se infiltrează în piele.

— Cine a *fost?* se interesă Mona, cu o voce cântată, strecurându-şi braţul pe sub al Hannei.

— Mama, îi răspunse Hanna, distrată. Tocmai se întreba dacă mai avea timp pentru un duş când ajungea acasă; duhnea a toate parfumurile acelea diferite pe care le încercase la Neiman Marcus. Vrea să fiu acasă peste o oră.

— Pentru ce?

— Pentru că… aşa.

Mona se opri din mers şi o examină atentă din priviri pe Hanna.

— Han. Maică-ta nu sună aşa, degeaba, să te cheme acasă.

Hanna se opri şi ea. Ajunseseră în faţa intrării în Anul Iepurelui, bistroul chinezesc de lux al mall-ului, şi copleşitorul miros al sosului hoisin îi pluti până la nări.

— Păi, pentru că… vine taică-meu.

Mona se încruntă.

— Taică-tău? Credeam că a…

— Nu a…, se grăbi s-o întrerupă Hanna. Când se împrietenise cu Mona, Hanna îi spusese că tatăl ei murise. Îşi jurase că n-o să mai vorbească niciodată cu el, aşa că nu fusese neapărat o minciună. N-am mai ţinut legătura de foarte mult timp, îi explică ea. Dar l-am văzut alaltăieri, şi are nişte afaceri în Philly, sau ce-o mai

avea. Nu vine azi pentru mine. Nici nu ştiu de ce vrea mama să fiu acolo.

Mmia îşi propti o mână în şold.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

Hanna ridică din umeri.

— Şi când s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Luni, parcă?

— Luni? repetă Mona, pe un ton jignit.

— Fetelor! Le întrerupse o voce. Hanna şi Mona îşi ridicară privirile. Era Naomi Zeigler. Ea şi cu Riley Wolfe ieşeau din Prada, cu sacoşele negre de cumpărături atârnate de umerii perfect bronzaţi cu ajutorul sprayurilor. Aţi venit să faceţi cumpărături pentru Foxy? le întrebă Naomi. Părul blond era la fel de lucios ca totdeauna, iar pielea îi sclipea enervant, însă Hanna nu se putu împiedica să constate că rochia ei BCBG era din sezonul trecut. Dar, până să-i poată răspunde, Naomi adăugă: Nu vă mai bateţi capul cu Prada. Am cumpărat noi singurele lucruri ca lumea.

— Poate că noi *avem* deja rochiile, replică, ţeapănă, Mona.

— Hanna, mergi şi tu? întrebă Riley, făcând ochii mari şi zvârlindu-şi pe spate părul roşu strălucitor. Am crezut că poate, din moment ce nu mai eşti cu Sean…

— Nu pot să lipsesc eu de la Foxy, rosti, semeaţă, Hanna.

Riley îşi puse o mână în şold. Purta jambiere negre şi fustă din denim cu franjuri şi un pulover oribil în dungi albe şi negre. De curând fusese publicat un instantaneu de paparazzi cu Mischa Barton îmbrăcată exact aşa.

— Sean e atât de frumos! zise Riley, torcând ca o pisică. Cred că s-a făcut şi mai drăguţ peste vară.

— E cu desăvârşire gay, interveni repede Mona.

Riley nu se arătă îngrijorată.

— Pun pariu că-l fac eu să se răzgândească.

Hanna îşi strânse pumnii.

Naomi se lumină la faţă.

— Şi, ia zi, Hanna, e minunat la YMCA, nu? Trebuie să vii cu mine, la cursul de Pilates. II ştii pe instructor, pe Oren? E *superb.*

— Hanna nu merge la YMCA, se amestecă Mona. Noi mergem la Body Tonic. La Y e de rahat.

Hanna îşi tot plimba privirea de la Mona la Naomi, simţind cum i se învolbură stomacul.

— Nu mergi la Y? se miră Naomi, făcând mutra cea mai nevinovată de care era capabilă. Nu mai înţeleg nimic. Nu te-am văzut acolo ieri? Lângă sala pentru exerciţii?

Hanna o apucă de braţ pe Mona.

— Întârziem undeva, zise, trăgând-o din faţa magazinului Prada înapoi, spre Saks.

— Ce-a fost cu toate astea? întrebă Mona, ocolind cu graţie un cal de femeie încărcată cu sacoşe.

— Nimic. Nu pot s-o sufăr.

— Ce căutai ieri la Y? Mie mi-ai zis că te duci la dermatolog.

Hanna se opri în loc. Ştiuse ea că întâlnirea cu Naomi, înainte să intre la Clubul V, însemna necaz.

— Am… am avut o treabă pe-acolo.

— Ce?

— Nu pot să-ţi spun.

Mona se încruntă, după care se răsuci pe călcâie. Făcu câţiva paşi hotărâţi şi ţepeni spre Burberry. Hanna o prinse din urmă.

— Uite ce e, pur şi simplu, nu pot. Îmi pare rău.

— Sunt convinsă că-ţi pare, bombăni Mona, începând să se scotocească prin geantă, din care scoase pantofii Miu Mm în nuanţa părului de cămilă, de la Saks. Nu erau în cutie. Iar elementul de siguranţă le fusese rupt. Îi legănă prin faţa ochilor Hannei.

— Am *vrut* să ţi-i fac cadou. Dar poţi să-i uiţi.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Dar…

— Chestia cu taică-tău s-a întâmplat acum trei zile, şi tu nu mi-ai suflat o vorbă despre asta, zise Mona. Iar acum, mă minţi în legătură cu ceea ce faci după şcoală.

— Dar nu e deloc aşa… se bâlbâi Hanna.

— Mie aşa mi se pare, i-o întoarse Mona, încruntată. Şi cu ce altceva m-ai mai minţit?

— Îmi pare rău, chiţăi Hanna. Doar că…

Îşi coborî privirea şi trase aer adânc în piept.

— Vrei să ştii de ce-am fost la Y? Foarte bine. M-am dus la Clubul Virginilor.

Mona făcu ochii mari. Telefonul mobil îi sună în geantă dar nu făcu niciun gest să-l scoată de-acolo.

— Acum, chiar *sper* că minţi.

Hanna scutură din cap. Se simţea un pic îngreţoşată. La Burberry mirosea mult prea tare a noul lor parfum.

— Dar… pentru ce?

— Îl vreau înapoi pe Sean.

Mona izbucni în râs.

— Mie mi-ai zis c-ai terminat-o cu el de la petrecerea lui Noel.

Hanna aruncă o privire în vitrina de la Burberry şi aproape că făcu infarct. Ce, aşa îi era fundul, chiar atât de butucănos? Dintr-odată, se vedea având aceleaşi proporţii ca Hanna cea penibilă şi grasă din trecut. Icni, întoarse capul în altă parte, după care se privi din nou. Din vitrină o privea Hanna cea adevărată, normală.

— Nu, îi răspunse Monei. El a terminat-o cu mine.

Mona nu râse, dar nici nu încercă s-o consoleze.

— De-asta ai fost la clinica lui taică-său?

— Nu, răspunse repede Hanna; uitase că se întâlnise acolo cu Mona. Apoi, dându-şi seama că poate avea să fie nevoită să-i divulge *adevăratul*

motiv, îşi luă vorba înapoi. Păi, mda, zise. Într-un fel.

Mona ridică din umeri.

— Ei bine, eu oricum auzisem din altă parte că Sean a fost cel care a terminat-o cu tine.

— Ce? şuieră printre dinţi Hanna. De la cine?

— Nu ştiu, poate prin sala de sport. Nu-mi aduc aminte, răspunse Mona, ridicând iar din umeri. Poate că de la Sean a pornit.

Hannei i se înceţoşă vederea. Se îndoia că Sean ar fi putut să spună… dar poate că o făcuse A., în locul lui.

Mona o examină din ochi.

— Eu credeam că vrei să-ţi pierzi virginitatea, nu s-o prelungeşti.

— Am vrut doar să văd cum e, se apără, moale, Hanna.

— Şi? insistă Mona, ţuguindu-şi buzele într-o expresie răutăcioasă. Zi-mi toate bârfele. Pun pariu c-a fost de râs.

Despre ce-aţi vorbit? Aţi scandat lozinci? Aţi cântat? Ce-aţi făcut?

Hanna se încruntă şi se întoarse să plece. În mod normal, i-ar fi povestit Monei totul. Doar că o usturau ironiile ei, şi nu voia să-i dea satisfacţie. Candace rostise pe un ton atât de patetic: *Aici este un loc sigur.* Şi, în clipa de faţă, Hanna nu simţea că ar avea dreptul să divulge secretele altora, mai ales când, după toate aparenţele, A. avea să i le divulge pe-ale ei. Şi, în definitiv, dacă Mona auzise un zvon despre ea, de ce nu-i spusese nimic? Nu era vorba că sunt cele mai bune prietene?

— Nimic din toate astea, zău, murmură. A fost de-a dreptul plictisitor.

Pe chipul Monei se citise până acum o aşteptare plină de speranţă; acum, se pleoşti, dezamăgită. Se fixară reciproc cu privirea. Deodată, sună telefonul Monei, şi ea întoarse capul.

— Celeste? răspunse Mona. Salut!

Hanna îşi muşcă buza şi se uită la ceasul Gucci cu brăţară.

— Trebuie să plec, şopti spre Mona, făcând un gest spre ieşirea dinspre est a mall-ului. Tata…

— Stai puţin, rosti Mona în telefon. Acoperi microfonul cu palmele, îşi dădu ochii peste cap în direcţia pantofilor Miu Miu, după care-i împinse spre Hanna. Ia-i şi pe-ăştia, o îndemnă. De fapt, nu prea pot să-i sufăr.

Hanna se retrase cu spatele, ţinând pantofii furaţi de cureluşe. Dintr-odată, nici ea nu prea mai putea să-i sufere.

16
O SEARĂ PLĂCUTĂ, NORMALĂ, ÎN FAMILIA MONTGOMERY

În seara aceea, Aria stătea pe pat, tricotând o bufniţă dintr-un scul de mohair. Bufniţa era maro şi avea o înfăţişare băieţească: începuse să lucreze la ea săptămâna trecută, gândindu-se că avea să i-o dea lui Ezra. Acum, fiindcă era clar că n-o să mai fie cazul, se întreba… oare să i-o dea lui Sean? Cât de ciudat ar fi părut?

Înainte de dispariţia lui Ali, ea tot încercase să-i facă lipeala Ariei cu tot felul de băieţi din Rosewood, spunându-i:

— Nu trebuie decât să te duci şi să *vorbeşti* cu el. Nu e greu.

Totuşi, pentru Aria, *era* greu. Abia ajungea în apropierea unui băiat din Rosewood, că şi încremenea, bolborosind cea dintâi idioţenie care-i venea pe limbă… şi care, din cine ştie ce motiv, era adesea despre matematică. Şi ea *detesta* matematica. Până să termine a şaptea, vorbise doar cu un singur băiat din afara clasei ei: cu Toby Cavanaugh.

Şi fusese înfricoşător. Se întâmplase cu doar câteva săptămâni înainte să dispară Ali, şi Aria se înscrisese la o tabără artistică de weekend, şi cine putea să apară în grupa ei, dacă nu *Toby*? Aria fusese uluită: ce, nu era vorba ca el să fie la internat… pentru totdeauna? Dar, din câte se părea, şcoala lui luase vacanţa de vară mai devreme decât cei de la Rosewood Day, aşa că, iată-l acolo. Stătea într-un colţ, cu părul căzându-i peste ochi, plesnindu-se cu o bandă din cauciuc peste încheietură.

Profesoara lor de artă dramatică, o femeie zveltă, cu părul creţ, mai mereu îmbrăcată hippy, le ceruse tuturor să facă un exerciţiu de actorie: să

se grupeze pe perechi şi să-şi strige reciproc o frază, iar şi iar, intrând într-un anume ritm. Fraza trebuia să se modifice de la sine. Trebuiau să dea ocol încăperii, schimbând perechile, şi Aria se pomeni curând faţă-n faţă cu Toby. Fraza pentru ziua aceea era: *Niciodată nu ninge vara.*

— Niciodată nu ninge vara, spusese Toby.

— Niciodată nu ninge vara, îi răspunsese Aria.

— Niciodată nu ninge vara, repetase Toby. Avea ochii înfundaţi în orbite şi unghiile roase până la sânge. Aria era crispată, stând atât de aproape de el. Nu se putea abţine să nu-şi amintească faţa fantomatică a lui Toby la fereastra lui Ali, imediat înaintea accidentului păţit de Jenna. Şi de cum o coborâseră paramedicii pe Jenna pe scara din frânghie aproape scăpând-o. Şi cum, după câteva zile, în timp ce ieşea la un bal caritabil, îşi auzise profesoara de educaţie sanitară, doamna Iverson, spunând:

— Dac-aş fi eu tatăl băiatului ăla, nu l-aş trimite doar la internat. L-aş trimite la *închisoare.*

Şi apoi, fraza chiar se modificase, devenind *Ştiu ce-ai făcut astă-vară.* Toby o rostise primul, însă Aria o strigase de vreo câteva ori în replică, până să-şi dea seama ce însemna cu adevărat.

— O, la fel ca filmul! strigase profesoara, bătând din palme.

— Mda, confirmase Toby, zâmbind spre Aria. Şi fusese un zâmbet adevărat, nu unul sinistru, ceea ce o făcuse să se simtă şi mai rău. Când îi povestise lui Ali întâmplarea, Ali oftase.

— Aria, Toby e – cum să zic? – dezechilibrat mintal. Am auzit că a fost cât pe ce să se înece acolo, în Maine, când a sărit să înoate într-un râu îngheţat, încercând să fotografieze un elan.

Totuşi, Aria nu se mai întorsese la orele de artă dramatică.

Gândul îi zbură din nou spre bileţelul lipit de A.: *Te întrebi cine sunt? Sunt mai aproape decât îţi*

închipui.

Era *posibil* ca A. să fie Toby? Să se fi strecurat el în Rosewood Day şi să fi lipit bileţelul pe vitrina lui Ali? Oare l-o fi văzut vreuna dintre prietenele ei? Sau poate că A. îi era coleg sau colegă de clasă la vreo materie. La orele de engleză părea cel mai logic: momentele la care se refereau mesajele, în majoritatea lor, se învârteau în jurul acestora. Dar cine să fie? Noel? James Freed? Hanna?

Aria ezită când ajunse la Hanna. Îşi pusese şi înainte întrebări în legătură cu ea: era posibil ca Aria să-i fi spus Hannei despre părinţii ei. Iar Hanna fusese părtaşă la *Chestia cu Jenna.*

Dar pentru ce?

Răsfoi albumul cu fotografiile elevilor de la Rosewood Day – apăruse chiar azi şi cuprindea numele şi numerele de telefon ale tuturor colegilor – şi găsi poza lui Sean. Era tuns ca sportivii şi bronzat, de parcă şi-ar fi petrecut toata vara pe iahtul tatălui său. Băieţii cu care umblase Aria prin Islanda fuseseră palizi şi cu părul moale, şi dacă aveau bani, atunci acelea erau caiace cu care se plimbau pe gheţarul Snaefellsjokull.

Formă numărul lui Sean, dar îi răspunse mesageria vocală.

— Salut, Sean, zise, sperând ca vocea să nu-i sune prea strident. Sunt Aria Montgomery. Am… hm, am sunat doar să-ţi spun „bună” şi… hm, aş avea să-ţi recomand ceva de filosofie. Ayn Rand se numeşte. E… cum să zic?, super complexă, dar categoric citibilă. Încearc-o!

Îi lăsă numărul ei de telefon mobil şi pseudonimul de messenger, închise şi vru să şteargă mesajul. Probabil că pe Sean îl sunau oricum o grămadă de fete de la Rosewood, care să nu fie atât de stângace.

— Aria! strigă Ella, de la piciorul scării. La masă!

Îşi azvârli telefonul pe pat şi coborî cu încetineală treptele. Auzul ei captă un ciudat piuit venind dinspre bucătărie. Să fi fost… cronometrul cuptorului electric? Dar aşa ceva era cu neputinţă! Bucătăria lor fusese amenajată într-un stil retro, al anilor ’50, iar cuptorul era un Magic Chef autentic din 1956. Ella îl folosea rareori, de teamă că, fiind atât de vechi, putea să dea foc întregii case.

Numai că, spre surprinderea Ariei, Ella chiar avea ceva în cuptor, iar fratele şi tatăl ei erau deja la masă. Era prima dată după weekend când se aduna întreaga familie. Mike îşi petrecuse ultimele trei seri pe la diverşi colegi din echipa de lacrosse, iar tatăl ei… în fine, fusese prea ocupat cu „catedra”.

Un pui fript, un castron cu cartofi piure şi un vas cu fasole verde tronau în mijlocul mesei. Farfuriile şi tacâmurile erau asortate şi fuseseră aşezate până şi *şervete individuale.* Aria se crispă. Părea ceva mult prea normal… mai ales pentru familia ei. Ceva trebuie să fi fost în neregulă. Murise cineva? Destăinuise A. secretul?

Şi totuşi, părinţii ei păreau netulburaţi. Mama ei scoase o tavă de chifle din cuptor – care, printr-o minune, nu luase foc –, iar tatăl ei aştepta în tăcere, răsfoind paginile de publicistică din *New York Times.* El citea mereu la masă, în timpul meciurilor lui Mike, ba chiar şi când conducea.

Aria se întoarse spre el, fiindcă nu-l prea mai văzuse de luni, din barul Victory.

— Salut, Byron, îi zise.

Tatăl ei îi răspunse cu un zâmbet neprefăcut.

— Bună, Maimuţică.

Uneori, aşa îi spunea, Maimuţică; într-o vreme, îi spusese chiar şi Maimuţă Păroasă, până când ea îi ceruse să înceteze. Byron arăta mereu de parcă tocmai ar fi căzut din pat. Purta tricouri găurite, cumpărate de la mâna a doua, boxeri cu emblema Philadelphia 76ers sau pantaloni de pijama în carouri şi o pereche de papuci vechi,

căptuşiţi cu blană de oaie. Părul şaten stufos îi era, la rândul lui, întotdeauna într-o cumplită neorânduială. Ariei i se părea că seamănă cu un urs koala.

— Şi… salut, Mike! adăugă ea, voioasă, ciufulindu-l.

Mike se trase înapoi.

— Ia naibii mâna de pe mine!

— Mike, îl apostrofă Ella, fluturând spre el unul dintre beţişoarele cu care-şi prindea de obicei în coc părul şaten-închis.

— Nu voiam decât să fiu drăguţă, replică Aria, stăpânindu-se la timp să-i arunce lui Mike una dintre obişnuitele replici sarcastice. În loc de asta, se aşeză, îşi aşternu în poală şervetul brodat cu flori şi luă de pe masă o furculiţă cu mâner din bachelită. Puiul miroase *foarte* bine, Ella, comentă ea apoi.

— Nu-i decât ceva cumpărat de la raionul cu delicatese, zise Ella, împărţind piureul în farfurii.

— Şi de când ţi se pare ţie că puiul miroase bine? rânji Mike. Tu nu mănânci aşa ceva.

Era adevărat. Aria devenise vegetariană încă din cea de-a doua săptămână de şedere în Islanda, când Hallbjorn, primiţi ei iubit, îi cumpărase o gustare de la o tonetă, despre care ea crezuse că ar fi un hot-dog. Avusese un gust formidabil, însă după ce terminase de mâncat, el îi spusese că fusese carne de pufin[13]. De atunci, ori de câte ori vedea carne în faţă, îi venea mereu în minte imaginea unui chip drăgălaş de pui de pufin.

— Ei, oricum, replică Aria, cartofi *mănânc.* Îşi îndesă o lingură plină cu piure aburind în gură. Şi *ăştia* sunt formidabili.

EIla se încruntă.

— Sunt cartofi instant. Ştii doar că nu mă pricep să gătesc.

Aria îşi dădea seama că exagerase cu strădaniile. Dar se gândise că, dacă se comporta ca o fiică model, fără să mai fie sarcastică şi

bombănitoare cum era zi de zi, poate că Byron avea să înţeleagă ce pierde.

Se întoarse din nou spre el. Aria n-ar fi vrut să-şi urască tatăl. El avea o grămadă de părţi bune: o asculta mereu când avea probleme, era inteligent, îi făcea mereu prăjiturele fă-te Bine Repede când ea avea gripă. Aria încercase să găsească un motiv logic, ne-sentimental, pentru ceea ce se întâmplase cu Meredith. Nu voia să creadă că el iubea pe altcineva sau că avea să-şi destrame familia. Totuşi, îi venea greu să nu i-o ia în nume de rău.

În timp ce-şi umplea lingura cu fasole verde, telefonul Ellei, care rămăsese lângă cuptor, începu să sune. Ella îl privi pe Byron.

— Să răspund?

Byron se încruntă.

— Cine ar putea să te caute la ora cinei?

— Poate c-o fi Oliver, de la galerie.

Deodată, Aria simţi cum o gheară îi strânge gâtul. *Dar dacă o fi A.?*

Telefonul sună din nou. Aria se ridică.

— Răspund eu.

Ella se şterse la gură şi-şi împinse scaunul înapoi.

— Nu, ar trebui să răspund eu.

— Nu! strigă Aria, năpustindu-se spre cuptor. Telefonul sună pentru a treia oară. Eu… ăăă… e…

Bătu disperată aerul cu braţele, străduindu-se să gândească. Rămasă în pană de idei, înşfăcă telefonul şi-l azvârli tocmai până în living, unde alunecă pe podea, se ciocni de divan şi se opri din sunat. Polo, motanul familiei Montgomery, apăru tiptil şi începu să lovească telefonul cu lăbuţa lui dungată.

Când se întoarse, Aria văzu că toată familia o privea fix.

— Ce se-ntâmplă cu tine? o întrebă Ella.

— Păi…

Aria era leoarcă de transpiraţie şi întregul trup îi zvâcnea odată că bătăile inimii. Mike îşi împreună mâinile la ceafă. *Cree-TINOOO,* mimă el din buze.

Ella ţâşni pe lângă ea spre living şi se ghemui să vadă ecranul telefonului. Fusta ei plisată mătură podeaua, ridicând praful.

— Era Oliver, anunţă ea.

În acelaşi timp, Byron se ridică de la masă.

— Eu trebuie să plec.

— Să pleci? Ellei i se frânse vocea. Dar de-abia am început să mâncăm.

Byron îşi duse farfuria goală în chiuvetă. Mereu fusese cel mai rapid de pe planetă la mâncat, mai rapid chiar şi decât Mike.

— Am de lucru la catedră.

— Dar…

Ella îşi cuprinse cu braţele talia subţire. Priviră cu toţii, neputincioşi, cum Byron dispare sus, pe scară, şi reapare cam după o jumătate de minut, purtând o pereche de pantaloni gri mototoliţi şi o cămaşă albastră, cu gulerul răsfrânt. Părul îi era, în continuare, nepieptănat. Înhăţă servieta din piele scorojită şi cheile maşinii.

— Vin repede, mai zise.

— Poţi să iei nişte suc de portocale? strigă Ella, însă Byron închise după el uşa casei fără să mai răspundă.

În clipa imediat următoare, Mike se repezi afară din bucătărie, fără să-şi ducă farfuria în chiuvetă. Îşi luă geaca şi racheta de lacrosse şi-şi vârî picioarele în tenişi fără să le mai dezlege şireturile.

— Hei, *tu* unde mai pleci? îl luă la rost Ella.

— La antrenament, răspunse el, răstit.

Îşi ţinea capul plecat şi-şi muşca buza, ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească plânsul. Aria ar fi vrut să dea fuga până la fratele ei, să-l ia în braţe şi să încerce împreună să-şi dea seama ce era de făcut, numai că se simţea înţepenită, de parcă ar fi

prins rădăcini în plăcile din ceramică, în formă de tablă de şah, ale bucătăriei.

Mike trânti uşa, făcând să se zguduie casa. Trecură câteva clipe de tăcere, după care Ella îşi ridică spre Aria ochii cenuşii.

— Toţi ne părăsesc.

— Ba nu, nu-i aşa, se grăbi Aria s-o contrazică.

Mama ei se întoarse la masă şi-şi privi ţintă puiul rămas în farfurie. După câteva clipe de tăcere, aşternu un şervet peste friptura rămasă şi se întoarse din nou spre Aria.

— Nu ţi se pare că tatăl tău se comportă ciudat?

Aria îşi simţi gura uscată.

— În ce privinţă?

— Nu ştiu, răspunse Ella, urmărind cu degetul muchia farfuriei din porţelan. Dă impresia că-l sâcâie ceva. O fi legat de catedră? Pare atât de ocupat…

Aria ştia că ar fi trebuit să spună ceva, însă cuvintele parcă i se lipiseră pe undeva, prin stomac, şi i-ar fi trebuit o pompă pentru desfundat chiuvetele sau un aspirator ca să le extragă de-acolo.

— Nu mi-a zis nimic despre asta, nu.

Şi nu era tocmai o minciună.

Ella o fixă cu privirea.

— Mi-ai spune dac-ai şti ceva, nu?

Aria îşi lăsă capul în jos, prefăcându-se că-i intrase ceva în ochi.

— Sigur, zise.

Ella se ridică şi strânse resturile de pe masă. Aria rămase pe loc, simţindu-se inutilă. Aceasta fusese şansa ei… şi nu făcea decât să zacă degeaba acolo. Ca un sac de cartofi.

Urcă agale în camera ei şi se aşeză la birou, neştiind ce să facă. De jos, auzea acordurile genericului din *Jeopardy!* Poate c-ar fi fost mai

bine să coboare şi să mai stea cu Ella. Numai că tot ce-şi dorea, de fapt, era să plângă.

Computerul ei scoase sunetul acela de plescăit care anunţa un text primit pe mesageria instant. Aria se îndreptă spre el, întrebându-se dacă nu cumva era de la Sean. Şi totuşi… nu era.

A A A A A A: Ai două variante. Îi pui capăt sau îi spun eu mamei tale. Îţi dau răgaz până bate miezul nopţii de sâmbătă, Cenuşăreaso. Altfel… – A.

Un scârţâit o făcu să tresară. Se răsuci spre uşă şi văzu ca motanul ei împinsese uşa cu botul. Îl mângâie cu gesturi absente, citind încă o dată mesajul. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

Altfel…? Şi *îi pui capăt?* Şi cum ar fi trebuit ea să procedeze?

Computerul ei scoase un nou *pleosc.* Fereastra mesageriei instant clipi.

A A A A A A: Nu prea ştii cum? Uite un indiciu: Studioul pentru yoga Strawberry Ridge. 7:3O dimineaţa. Mâine. Să fii acolo!

17
FETIŢA TATII ARE UN SECRET

Hanna stătea la vreo cincisprezece centimetri de oglinda din camera ei, examinându-se îndeaproape. Probabil că imaginea reflectată în vitrina din mall fusese doar o himeră: aici, arăta normală şi slabă. Şi totuşi… nu cumva porii păreau un pic dilataţi? Şi ochii… nu priveau uşor cruciş?

Iritată, deschise sertarul biroului şi scoase o pungă uriaşă de chipsuri cu sare şi piper. Îşi umplu gura, începu să mestece, dar se opri. Săptămâna trecută, mesajele de la A. o trimiseseră din nou în acea oribilă înlănţuire îndopat-vomat… chiar dacă îşi reprimase năravul atâţia ani. *Nu* va reveni la aşa ceva. Şi cu atât mai puţin de faţă cu tatăl ei.

Înfăşură punga şi privi din nou afară pe fereastră. Pe unde-o *umbla* el? Trecuseră aproape două ore de când o sunase mama ei, când ea se afla la mall. Deodată, zări un Range Rover verde-închis pătrunzând pe aleea din faţa casei, de fapt o străduţă şerpuită, mărginită de copaci, lungă de vreo patru sute de metri. Automobilul înaintă cu uşurinţă pe meandrele aleii, aşa cum ar fi fost capabil doar cineva care locuise acolo. Când era mai mică, tatăl ei o dădea cu sania pe alee. O învăţase atunci cum să se aplece la fiecare cotitură, ca să nu se răstoarne.

Când se auzi soneria, tresări. Miniaturalul ei pinscher, Bulinuţă, începu să latre, şi soneria zbârnâi din nou. Lătratul lui Bulinuţă deveni mai strident şi mai agitat, iar soneria se auzi şi a treia oară.

— Da, da! bodogăni Hanna.

— Salut, îi zise tatăl ei, după ce deschise uşa. Bulinuţă începu să-i ţopăie pe lângă picioare. Salutare, băiete, adăugă el, aplecându-se să ridice căţeluşul.

— Bulinuţă, nu! comandă Hanna.

— Stai, nu-mi face nimic, o asigură domnul Marin, mângâindu-l pe botişor. Hanna şi-l luase pe Bulinuţă la scurt timp după plecarea tatălui ei.

— Aşa, zise el, aşteptând stânjenit pe verandă. Era îmbrăcat cu un costum gri-cărbune, de afaceri, purta o cravată roşu cu albastru, ca şi cum tocmai ar fi venit de la o întâlnire. Hanna se întrebă dacă el voia să intre. Se simţea ciudat să-şi invite tatăl în propria lui casă.

— Aş putea…? începu el.

— Vrei să…? zise şi Hanna, în acelaşi timp. Tatăl ei scoase un hohot de râs nervos. Hanna nu-şi dădea seama precis dacă voia să-l îmbrăţişeze. El făcu un pas spre ea, şi ea făcu unul înapoi, ciocnindu-se de uşă. Încercă să dea impresia că aşa şi intenţionase. Hai, intră, îi zise, pe un ton care-i arăta iritarea.

Se opriră în antreu. Hanna îi simţi privirea fixată asupra ei.

— Mă bucur mult că te văd, zise el.

Hanna ridică din umeri. Ar fi vrut să aibă o ţigară sau altceva cu care să-şi ocupe mâinile.

— Mda, bine. Aşadar, îţi vrei chestiile alea financiare? Sunt chiar aici.

El miji ochii, neluând-o în seamă.

— Am vrut să te întreb data trecută. Părul. I-ai făcut ceva. E… e mai scurt?

Ea îi răspunse cu un zâmbet superior.

— E mai *închis*.

El împunse aerul cu degetul spre ea.

— Bingo! Şi nu mai porţi ochelarii!

— Am făcut operaţie cu laser, răspunse ea, ţintuindu-l cu privirea. Acum doi ani.

— Aha, mormăi el, înfundându-şi mâinile în buzunare.

— O spui de parc-aş fi făcut ceva rău.

— Nu, răspunse repede tatăl ei. Doar că arăţi… altfel.

Hanna îşi încrucişă braţele la piept. Când părinţii ei se hotărâseră să divorţeze, Hanna crezuse că era din cauză că ea se îngrăşase. Şi era neîndemânatică. Şi urâtă. Întâlnirea cu Kate nu i se păruse că ar fi fost decât o dovadă în plus. El îşi găsise o fiică nouă cu care s-o înlocuiască, aşa că o abandonase.

După dezastrul din Annapolis, tatăl ei încercase să mai ţină legătura cu ea. La început, Hanna consimţise, acceptând câteva convorbiri telefonice, care fuseseră morocănoase, monosilabice. Domnul Marin încercase s-o descoasă vrând să afle ce-o supăra, însă Hanna era prea jenată ca să discute despre aşa ceva. Până la urmă, intervalul de timp dintre conversaţii se mărise, şi se tot mărise… până când încetaseră de-a binelea să-şi mai vorbească.

Domnul Marin traversă tacticos antreul, scândurile podelei scârţâindu-i sub tălpi. Hanna îşi zise că poate el încerca să evalueze ce rămăsese la fel şi ce se schimbase. Să fi observat că fotografia alb-negru cu ei doi, care stătuse agăţată deasupra mesei în stilul Misiunii, fusese înlăturată? Şi că litografia înfăţişând o femeie efectuând salutul yoga al soarelui – un afiş pe care tatăl Hannei îl *detesta,* însă mama ei îl adora – era la locul său?

Tatăl ei se trânti pe canapeaua din living, chiar dacă nimeni nu folosea vreodată livingul. *El* nu folosise niciodată livingul. Era întunecos, mult prea îmbâcsit, avea covoare persane urâte şi mirosea a soluţie Endust pentru şters praful. Hanna nu ştia ce altceva ar fi putut să facă, aşa că-l urmă şi se aşeză pe divanul cu picioare, din colţ.

— Aşa. Şi, ce mai faci tu, Hanna?

Ea îşi strânse picioarele sub corp.

— Mă descurc.

— Asta-i bine.

Un nou ocean de tăcere. Auzi ţăcănitul gheruţelor lui Bulinuţă pe gresia din bucătărie, apoi lipăitul limbii în castronelul cu apă. Îşi dori

ceva care să-i întrerupă: un apel telefonic, declanşarea alarmei de incendiu, ba chiar încă un SMS de la A.; orice, numai s-o smulgă din stânjeneala aceasta.

— Şi tu, cum o mai duci? îl întrebă, într-un târziu.

— Nu prea rău, răspunse el, culegând de pe canapea o pernuţă cu ciucuri şi ţinând-o în braţul întins. Chestiile astea mi s-au părut mereu atât de urâte!

Hanna era de acord cu el, dar ce, pernele din casa lui Isabel erau *perfecte?*

Tatăl ei îşi ridică privirea.

— Ţi-aduci aminte cum ne jucam? Tu aşezai perne pe podea şi săreai de pe una pe alta, fiindcă podeaua era lava încinsă?

— Tată, protestă Hanna, strâmbând din nas şi îmbrăţişându-şi şi mai strâns genunchii. El storci perna în mână.

— Erai în stare să te joci aşa ore în şir.

— Aveam şase ani.

— Ţi-aduci aminte de Cornelius Maximilian?

Hanna îşi ridică privirea. În ochi îi sclipeau luminiţe.

— Tată…

El azvârli perna în sus, apoi o prinse.

— N-ar trebui să vorbesc despre el? A trecut prea mult timp?

Ea îşi repezi bărbia înainte, rigidă.

— Probabil.

Pe dinăuntru totuşi, se destinsese într-un mic, foarte mic zâmbet. Cornelius Maximilian era gluma lor secretă pe care o inventaseră după ce văzuseră *Gladiatorul.* Fusese un mare privilegiu pentru Hanna să meargă la un film atât de sângeros, clasificat ca interzis celor sub 17 ani neînsoţiţi de un părinte, numai că ea nu împlinise decât zece, şi tot sângele acela o traumatizase. Fusese convinsă că n-avea să doarmă în noaptea aceea, aşa că tatăl ei îl inventase pe Cornelius, ca

s-o facă să se simtă mai bine. Cornelius era unicul câine – un pudel, se gândiseră ei, deşi uneori îl prefăceau într-un Boston terier – îndeajuns de puternic, încât să se lupte în ringul gladiatorilor. Înfrângea tigri, înfrângea alţi gladiatori înfricoşători. Putea să facă orice, inclusiv să-i readucă la viaţă pe gladiatorii morţi.

Născociseră un personaj complex, Cornelius, discutând despre ce făcea el în zilele libere, ce fel de ţinte prefera să poarte la zgardă, cum simţea nevoia unei iubite. Uneori, Hanna şi tatăl ei se refereau la Cornelius de faţă cu mama, iar ea sărea imediat: „Ce? Cine?", chiar dacă-i explicaseră gluma de o mie de ori. Când şi-l luase pe Bulinuţă, Hanna se gândise chiar să-l boteze Cornelius, însă ar fi întristat-o prea mult.

Tatăl ei se lăsă pe spătarul canapelei.

— Îmi pare rău că lucrurile stau aşa.

Hanna se prefăcu interesată de propria manichiură.

— Aşa, cum?

— Aşa, cum… sunt între noi, zise el, dregându-şi glasul. Îmi pare rău că n-am mai ţinut legătura.

Hanna îşi dădu ochii peste cap. Era o activitate extraşcolară mult prea specială pentru ea.

— Nu-i mare chestie.

Domnul Marin bătu darabana pe măsuţa de lângă el. Devenise evident că se simţea cu adevărat stânjenit. Bun.

— Şi-atunci, de ce i-ai furat maşina prietenului tău? Am întrebat-o şi pe mama ta, dar nici ea nu ştie.

— E complicat, răspunse repede Hanna.

Ce ironie: la început, după ce divorţaseră, Hanna căutase modalităţi prin care să-şi facă părinţii să vorbească între ei, ca să se îndrăgostească la loc, exact cum procedaseră personajele gemene interpretate de Lindsay Lohan, în *Capcană pentru părinţi.* Până la urmă, se

dovedise că tot ce trebuia să facă era să se lase arestată de câteva ori.

— Hai, zi, insistă domnul Marin. Ce-aţi făcut, v-aţi certat? Erai supărată?

— Aşa cred.

— El a rupt-o cu tine?

Hanna înghiţi în sec, nefericită.

— De unde ştii?

— Dacă el a renunţat la tine, poate că nu merita.

Hannei nu-i venea să creadă că el îi spunea aşa ceva. De fapt, nici nu credea. Poate că nu auzise bine. Poate că ascultase muzica prea tare la iPod.

— Te-ai mai gândit la Alison? o întrebă tatăl ei.

Hanna îşi privi mâinile.

— Aşa cred. Mda.

— E destul de greu de crezut.

Hanna înghiţi iar în sec. Dintr-odată, simţea că-i vine să plângă.

— Ştiu, zise.

Domnul Marin se lăsă din nou pe spate. Canapeaua scoase un zgomot ciudat, ca un pârţâit. Cu ani în urmă, tatăl ei poate c-ar fi făcut vreun comentariu pe tema asta, însă acum nu zise nimic.

— Ştii care e amintirea mea preferată cu Alison?

— Care? întrebă încet Hanna. Se rugă în gând ca el să nu spună: *Atunci când aţi venit voi două în Annapolis şi s-a înţeles atât de bine cu Kate.*

— Era vară. Cred că voi treceaţi într-a şaptea, sau cam aşa ceva. V-am dus, pe tine şi pe Alison, într-o excursie de o zi la Avalon. Ţi-aduci aminte?

— Vag, răspunse Hanna. Îşi amintea că mâncase prea multe praline, că arăta grasă în costumul ei de baie din două piese, iar lui Ali îi stătea perfect în al ei, şi că un surfer o invitase pe Ali la o petrecere în jurul unui foc de tabără, însă ea îi făcuse vânt în ultima clipă.

— Stăteam pe plajă, continuă să povestească tatăl ei. La câteva cearşafuri mai încolo, erau o fată şi un băiat. Voi două o cunoşteaţi pe fată de la şcoală… dar nu era una dintre cele cu care obişnuiaţi să vă petreceţi timpul. Avea o şmecherie de-aia… cu care-şi lega la spate sticla cu apă şi sorbea din ea cu paiul. Ali vorbea cu fratele ei şi n-o băga în seamă.

Deodată, Hanna îşi aminti perfect. Era ceva obişnuit să dai peste cunoscuţi de la Rosewood pe litoralul Jersey… precum şi că fata aceea fusese, de fapt, *Mona.* Băiatul era vărul Monei. Lui Ali i se păruse drăguţ, aşa că se dusese să intre în vorbă cu el. Mona se arătase extaziată fie şi de simplul fapt că Ali era măcar în apropierea ei, însă Ali nu făcuse decât să-şi întoarcă faţa spre ea şi să-i spună: „Hei, şi purceluşul meu de Guineea bea apă dintr-o sticlă ca asta."

— *Asta-i* amintirea ta preferată? Nu se putu abţine Hanna. Ea şi-o blocase, şi era destul de convinsă că la fel procedase şi Mona.

— N-am terminat, replică tatăl ei. Alison s-a dus până pe marginea plajei cu băiatul, dar tu ai rămas acolo să vorbeşti cu fata aceea, care arăta pur şi simplu zdrobită din cauză că plecase Alison. Nu mai ştiu ce i-ai zis, dar ai fost drăguţă cu ea. Am fost tare mândru de tine.

Hanna strâmbă din nas. Se îndoia că ar fi fost drăguţă: probabil că doar se abţinuse să fie de-a dreptul răutăcioasă. După ce se întâmplase *Chestia cu Jenna,* Hanna nu mai savura prea mult batjocorirea altora.

— Mereu ai fost drăguţă cu toată lumea, adăugă tatăl ei.

— Ba nu, n-am fost, murmură ea.

Îşi aminti cum obişnuia să vorbească despre Jenna. *N-o să-ţi vină să crezi de ce-a fost în stare fata aia, tati,* îi zisese. *A dat probă pentru acelaşi rol din musical, pe care-l vrea şi Ali, şi ar fi trebuit s-o auzi cântând. A fost ca o* vacă. Sau. *Şi dac-a*

nimerit toate răspunsurile la testul de educaţie sanitară şi-a făcut douăsprezece flotări la sport pentru proba de condiţie fizică, Jenna Cavanaugh tot *o fraieră rămâne.*

Tatăl ei fusese totdeauna un bun ascultător, atâta timp cât ştiuse că ea nu le arunca altora în faţă tot felul de răutăţi. Ceea ce făcuse ca întrebarea lui, la câteva zile după accidentul Jennei, în timp ce se duceau cu maşina spre magazin, să aibă un efect şi mai devastator. Se întorsese spre ea şi zisese, aşa, din senin: *Ia stai. Fata aia care a fost orbită… ea e cea care cânta ca o vacă, nu?* Şi o privise de parcă ar fi făcut legătura. Hanna, prea îngrozită ca să-i mai răspundă, se prefăcuse apucată de un acces de tuse, după care schimbase subiectul.

Tatăl ei se ridică şi se îndreptă spre pianul cu coadă, în varianta redusă, pentru copii, din living. Îi ridică uşor capacul, şi praful începu să plutească prin aer. Când apăsă pe o clapă, se auzi un sunet ca de tinichea.

— Cred că ţi-a spus mama ta că Isabel şi cu mine o să ne căsătorim, nu?

Hannei i se prăbuşi brusc buna dispoziţie.

— Mda, mi-a zis ceva de genul ăsta.

— Ne gândiserăm să fie vara viitoare, însă Kate n ar fi putut atunci. O să plece în Spania, într-o tabără preuniversitară.

Hanna se zbârli auzind numele lui Kate. *Biata fetiţă, trebuie să plece în Spania.*

— Ne-ar plăcea să vii şi tu la nuntă, adăugă tatăl ei. Văzând că Hanna nu-i răspunde, vorbi tot el, în continuare. Dacă poţi, zise. Ştiu că e oarecum ciudat. Dacă asta e, ar trebui să stăm de vorbă. Prefer să stai de vorbă cu mine, în loc să furi maşini.

Hanna pufni. Cum îndrăznea tatăl ei să creadă că fazele cu furatul fuseseră provocate de el şi de afurisita lui de căsătorie? Deodată însă, încetă să mai gândească astfel. Oare *aşa* să fi fost?

— O să mă gândesc la asta, zise.

Tatăl ei îşi trecu palmele peste marginea băncuţei din faţa pianului.

— Eu rămân tot weekendul în Philly, iar pentru sâmbătă, am rezervat o masă pentru noi la Le Bec-Fin.

— Zău? strigă Hanna, fără să se poată stăpâni.

Le Bec-Fin era un celebru restaurant franţuzesc în centrul Philadelphiei, unul la care îşi dorise de ani de zile să mănânce. Pe Spencer şi pe Ali le tot târau familiile lor acolo, şi ele se tot văicăreau din cauza asta. Era atât de mizerabil, ziceau ele, nici măcar n-aveau meniul în engleză, şi era plin de babe îmbrăcate în blănuri hidoase care aveau şi capetele animalului. Totuşi, pentru Hanna, Le Bec-Fin avea o rezonanţă de-a dreptul fermecătoare.

— Şi ţi-am rezervat un apartament la Four Seasons, continuă tatăl ei. Ştiu că ar trebui să fii pedepsită, dar mama ta a fost de acord.

— Serios? Hanna bătu din palme.

Adora să stea în hoteluri luxoase.

— Are şi piscină, adăugă el, zâmbind cu modestie. Hanna devenea de-a dreptul entuziasmată atunci când hotelurile în care stăteau aveau şi piscină. Ai putea să vii ceva mai devreme sâmbătă, ca să înoţi.

Deodată, Hanna se pleoşti la faţă. Sâmbătă era… Foxy.

— N-am putea s-o lăsăm pe duminică?

— Păi, nu. Trebuie să fie sâmbătă.

Hanna îşi muşcă buza.

— Atunci, nu pot.

— De ce?

— Păi… e chestia aia, balul. E destul de… important.

Tatăl ei îşi împreună mâinile.

— Mama ta te lasă să te duci la bal după… după tot ce-ai făcut? Eu credeam că eşti pedepsită.

Hanna ridică din umeri.

— Am cumpărat biletele cu mult timp înainte. Şi-au fost scumpe.

— Ar însemna foarte mult pentru mine dac-ai veni, replică tatăl ei, cu blândeţe. Mi-ar plăcea mult să petrec un weekend cu tine.

Tatăl ei părea, într-adevăr, *necăjit.* Aproape de parcă i-ar fi venit să plângă. Şi Hanna îşi dorea un weekend cu el. În definitiv, ţinuse minte podeaua cu lavă topită, şi cum tot vorbea ea despre Le Bec-Fin, şi cât adora hotelurile fiţoase cu piscină. Se întrebă dacă avea glume secrete şi cu Kate. N-ar fi vrut să fie aşa. Ar fi vrut să fie ceva special între ei doi.

— Cred că pot să-l las încolo, răspunse, până la urmă.

— Grozav, exclamă tatăl ei, zâmbindu-i.

— De dragul lui Cornelius Maximilian, adăugă ea, îndreptând spre tatăl ei o privire sfioasă.

— Şi mai bine.

Hanna îşi urmări tatăl cu privirea în timp ce acesta se suia în maşină şi se îndepărta încet pe alee. O senzaţie caldă, vibrantă, îi umplu tot corpul. Într-atât era de fericită, încât nu se mai gândi să scoată iar punga de chipsuri pe care-o azvârlise în fundul dulapului. În schimb, avea chef să danseze prin toată casa.

Când îşi auzi telefonul Blackberry bâzâind la etaj, se trezi brusc. Avea atâtea de făcut! Trebuia să-l anunţe pe Sean că nu merge la Foxy. Trebuia s-o sune pe Mona şi s-o anunţe şi pe ea. Trebuia să scoată din pământ o toaletă fabuloasă, pe care s-o poarte la Le Bec-Fin… poate rochia aia frumoasă, Theory, cu centură, pe care încă nu avusese ocazia s-o îmbrace?

Dădu fuga sus, îşi deschise Blackberry-ul şi se încruntă. Era… un SMS.

Patru cuvinte simple:

Hanna. Marin. Orbit. Jenna.

Ce-ar zice tati despre tine dac-ar şti asta?

Sunt cu ochii pe tine, Hanna, şi-ai face bine să mă asculţi. – A.

18
ÎNCONJOARĂ-TE DE NORMAL, CĂ POATE-O SĂ FII ŞI TU NORMALĂ

— Mare noroc ai că poţi să te duci la Foxy gratis, îi zise lui Emily sora ei mai mare, Carolyn. Chiar ar trebui să profiţi din plin de asta.

Era vineri dimineaţă, şi ele două stăteau afară, pe aleea din faţa casei, aşteptându-şi mama să le conducă la antrenamentul matinal de înot. Emily se întoarse spre sora ei, trecându-şi o mână prin păr. În calitate de căpitan, primise gratuit bilete la Foxy, dar i se părea ciudat să meargă la o petrecere atât de repede după înmormântarea lui Ali.

— Nu prea cred c-o să mă duc. Nici n-am cu cine. Nu mai sunt cu Ben, aşa că…

— Du-te cu o prietenă, o sfătui Carolyn, mânjindu-şi cu ruj Chapstick buzele subţiri, trandafirii de la natură. Mie şi lui Topher ne-ar plăcea la nebunie să mergem, dar ar însemna să cheltuiesc tot ce-am strâns ca baby-sitter numai pentru un singur bilet. Aşa că, în loc de Foxy, o să rămânem la el acasă şi ne uităm toată seara la filme.

Emily aruncă o privire spre sora ei. Carolyn era în ultimul an şi arăta exact ca Emily, cu părul blond-roşcat, uscat din cauza clorului, cu pistrui pe obraji, gene decolorate şi un corp puternic, solid, de înotătoare. Când fusese numită căpitan, Emily îşi făcuse griji ca nu cumva Carolyn să fie geloasă: doar *era* mai mare. Însă Carolyn păruse să se împace perfect cu situaţia. În taină, Emily şi-ar fi dorit s-o vadă enervându-se. Doar o dată.

— A, auzi? sări deodată Carolyn. Am văzut ieri o fotografie nostimă cu tine!

Lui Emily i se înceţoşă vederea, fotografie? repetă ea, cu glasul răguşit. Se gândea la fotografia din cabina lui Noel, despre care-i amintise ieri A.

în SMS. Însemna că A. o făcuse să circule. Începuse.

— Da, de la concursul de ieri, cu cei de la Tate! Îi aminti Carolyn. Arătai… nu ştiu. Luată prin surprindere. Aveai o expresie nostimă pe faţă.

Emily clipi mărunt. Fotografia făcută de Scott. Cu Toby. Muşchii i se relaxară.

— Aha! făcu ea.

— Emily?

Îşi ridică privirea şi oftă uşor, imperceptibil. Maya era la câţiva paşi mai încolo, pe stradă, călare pe bicicleta ei Trek albastră. Îşi strânsese la spate părul creţ, şaten-închis, aproape negru, şi-şi suflecase mânecile gecii albe din denim. Avea cearcăne întunecate. I se părea ciudat s-o vadă la o oră atât de matinală.

— Salut, chiţăi Emily. Hm, ce faci?

— Era singurul loc în care mi-am închipuit că aş putea într-adevăr să te prind, răspunse Maya, făcând semn spre casa lui Emily. N-am mai auzit o vorbă de la tine de… probabil că de luni.

Emily aruncă o privire peste umăr spre Carolyn, care tocmai scotocea prin buzunarul din faţă al ghiozdanului ei mov marca North Face. Se gândi iar la mesajul lui A. *Cum* ar fi putut A. să intre în posesia acelor fotografii? Nu rămăseseră la Maya… sau mai existaseră şi altele?

— Îmi pare rău, îi răspunse Mayei. Nu ştia ce-ar fi putut face cu mâinile, aşa că şi le puse peste cutia pentru scrisori, o versiune miniaturală a casei lor. Am fost cam ocupată.

— Mda, aşa se pare.

Amărăciunea din vocea Mayei o făcu pe Emily să simtă cum i se zbârleşte părul la ceafă.

— Cum… cum adică? se răsti ea.

Dar Maya era doar gânditoare şi tristă.

— Adică… adică nu mi-ai răspuns deloc.

Emily trase de şnururile de la gluga hanoracului ei roşu.

— Să mergem mai încolo, murmură, ducându-se spre marginea curţii lor, sub o salcie.

Tot ce-şi dorea era pur şi simplu puţină intimitate, astfel încât Carolyn să nu audă, însă din nefericire, atmosfera de sub crengile groase, învăluitoare, ale sălciei era oarecum şi sexy. Lumina avea o nuanţă de verde foarte pal, iar pielea Mayei arăta atât de… înrourată! Maya semăna cu o zână a pădurii.

— De fapt, vreau să te întreb ceva, şopti Emily, încercând să-şi ţină la distanţă toate acele gânduri cu zâne sexy ale pădurii. Mai ştii pozele alea cu noi, din cabina lui Noel?

— Mda. Maya se aplecase atât de aproape, încât Emily aproape că-i simţea vârfurile firelor de păr mângâindu-i obrazul. Îi dădea senzaţia că, dintr-odată, avea un miliard de terminaţii nervoase în plus şi că toate acestea o furnicau.

— Le-a mai văzut cineva? o întrebă.

Maya avu nevoie de un minut până să răspundă.

— Nu…

— Eşti sigură?

Maya îşi lungi gâtul, ca o pasăre, şi zâmbi larg.

— Dar, dacă vrei, le arăt eu tuturor…

Văzând-o pe Emily că se chirceşte de spaimă, sclipirea şugubeaţă din ochi i se stinse.

— Stai, zise. De-asta mă evitai? Ai crezut că *într-adevăr* le-am arătat?

— Nu ştiu, murmură Emily, frecând cu talpa una dintre rădăcinile mari ale sălciei, ieşită la suprafaţă. Inima îi bătea atât de iute, încât Emily era destul de convinsă că stabilea un soi de nou record mondial.

Maya întinse mâna şi-o prinse de bărbie, ridicându-i-o, astfel încât Emily s-o privească în ochi.

— N-aş face una ca asta. Vreau să le păstrez pentru mine.

Emily îşi smuci bărbia din mâna ei. Aşa ceva *nu* era posibil, în curtea din faţa casei ei.

— Mai e un lucru pe care ar trebui să-l ştii. Am… am cunoscut pe cineva.

Maya îşi lăsă capul într-o parte.

— Cineva de ce gen?

— Îl cheamă Toby. E chiar drăguţ. Şi… şi cred că-mi place de el.

Maya clipi neîncrezătoare, ca şi cum Emily i-ar fi spus că se îndrăgostise de un ţap.

— Şi cred că s-ar putea să-l invit la Foxy, continuă Emily.

Ideea tocmai îi venise, dar i se părea destul de bună. Îi plăcea la Toby că nu era perfect şi nici nu-şi bătea capul să încerce. Şi, dacă ea se străduia îndeajuns, aproape că putea să uite de complicaţia că el era fratele vitreg al Jennei. Plus că, dacă lua cu ea un băiat la Foxy, avea să contracareze fotografiile acelea de la petrecerea lui Noel şi să le demonstreze tuturor că nu era lesbiană.

Ăăă… nu-i aşa?

Maya plescăi din limbă.

— Dar Foxy nu e chiar mâine? Dacă el are alte planuri?

Emily ridică din umeri. Era destul de sigură că Toby n-avea.

— Şi, în orice caz, continuă Maya, parcă ai zis că biletul la Foxy e prea scump.

— Am fost… hm, am fost numită căpitanul echipei de înot. Aşa că intru gratuit.

— Uau! făcu Maya, după câteva clipe de tăcere. Emily parcă putea să-i simtă şi *mirosul* dezamăgirii, ca şi cum ar fi fost un feromon. Maya fusese cea care o convinsese pe Emily să renunţe la înot. Păi, bănuiesc că trebuie să te felicit.

Emily îşi privi pantofii sport Vans, de un roşu-burgund.

— Mersi, zise, chiar dacă era limpede că Maya n-o spusese din inimă. O simţea cum îşi doreşte ca ea să-şi ridice privirea şi să-i spună:

Prostuţo, am glumit. Emily simţi un val de iritare. De ce trebuia ca Maya să-i îngreuneze într-atât situaţia? De ce nu puteau să fie doar prietene, ca toată lumea?

Maya se smiorcăi zgomotos, după care îşi făcu loc printre crengile copacului înapoi în curtea lui Emily. Emily o urmă, dar numai pe urmă observă că mama ei era în dreptul uşii de la intrarea în casă. Părul tuns scurt al doamnei Fields era ţeapăn, vâlvoi, iar ea avea pe chip expresia aceea a ei de *Nu mă deranja cu nimic, că mă grăbesc.*

Când o observă pe Maya, se albi la faţă.

— Emily, e timpul să plecăm! răcni ea.

— Sigur că da, ciripi veselă Emily. *Nu* voise ca mama ei să vadă toate astea. Se întoarse iar spre Maya, care stătea acum pe trotuar, lângă bicicletă.

Şi o privea fix.

— Nu poţi să schimbi ceea ce eşti, Emily, rosti ea cu voce tare. Sper că ştii asta.

Emily simţi că mama ei şi Carolyn o sfredeleau cu privirile lor.

— Nu ştiu despre ce tot vorbeşti, strigă ea, la fel de tare.

— Emily, o să întârzii, o preveni doamna Fields.

Maya îi adresă lui Emily o privire de despărţire, după care se îndepărtă, pedalând cu furie pe stradă. Emily înghiţi în sec. Era cuprinsă de sentimente atât de contradictorii! Pe de o parte, era furioasă pe Maya din cauză că o înfruntase; chiar aici, în curtea ei, de faţă cu mama şi cu Carolyn. Pe de altă parte, avea aceeaşi senzaţie de la vârsta de şapte ani, când îşi scăpase din greşeală balonul în formă de Mickey Mouse, după ce-şi implorase părinţii să i-l cumpere de la Disney World. Îl urmărise cu privirea cum plutea pe cer, până când nu-l mai putuse vedea. Se gândise la el pe tot parcursul excursiei, până când mama ei îi

zisese: *N-a fost decât un balon, scumpete! Şi tu eşti de vină că i-ai dat drumul!*

Se îndreptă anevoie spre Volvo şi-i cedă lui Carolyn fără împotrivire scaunul din faţă. În timp ce ieşeau de pe alee, Emily aruncă o privire spre Maya, acum doar un punctuleţ minuscul în depărtare, după care inspiră adânc şi-şi puse mâinile pe spătarul scaunului mamei sale.

— Ghici ce, mami! O să invit un băiat la chestia aia caritabilă de mâine.

— Care chestie caritabilă? murmură doamna Fields, dar pe un ton care transmitea: *Nu sunt deloc mulţumită de tine în clipa de faţă.*

— Foxy, răspunse Carolyn, făcându-şi de lucru cu aparatul de radio. Chestia aia anuală care se prezintă la ştiri. E atât de importantă, încât unele fete îşi fac şi operaţii estetice numai pentru ea.

Doamna Fields îşi ţuguie buzele.

— Nu sunt convinsă că aş vrea să mergi la aşa ceva.

— Dar pot să mă duc gratis. Fiindcă sunt căpitanul echipei

— *Trebuie* s-o laşi, mami, insistă Carolyn. E *taaaaarc* frumos.

Doamna Fields o privi pe Emily în oglinda retrovizoare.

— Cine e băiatul?

— Ei, numele lui e Toby. A fost la noi la şcoală, dar acum e la Tate, îi explică Emily, lăsând deoparte amănuntele despre unde fusese Toby în ultimii trei ani… şi *pentru* ce. Din fericire, mama ei nu memora toate detaliile despre toţi copiii de vârsta lui Emily din Rosewood, ca alte mame. Nici Carolyn nu părea să-şi amintească numele: Carolyn nu-şi amintea niciodată scandalurile, nici măcar pe cele picante, de la Hollywood. E chiar drăguţ, adăugă ea, şi un foarte bun înotător. Mult mai rapid decât Ben.

— Ben era drăguţ, murmură doamna Fields.

Emily scrâşni din dinţi.

— Mda, numai că Toby e mult, mult mai drăguţ. Ar mai fi vrut să adauge şi *Nu-ţi face griji, e alb,* dar nu-şi găsi curajul necesar.

Carolyn se răsuci spre ea.

— E băiatul cu care te-am văzut în fotografie?

— Mda, încuviinţă încet Emily.

Carolyn se întoarse spre mama lor.

— E *tare.* L-a bătut pe Topher la 200 liber.

Doamna Fields îi adresă un mic zâmbet lui Emily.

— Ar trebui să fii pedepsită, dar după toate întâmplările de săptămâna asta, cred că poţi să te duci. Dar fără operaţii estetice.

Emily se încruntă. Nu era decât una dintre ridicolele, mult exageratele lucruri pentru care putea să-şi facă griji mama ei. Anul trecut, doamna Fields văzuse o emisiune 20/20[14] despre metamfetamine şi despre cum se găseau peste tot, chiar şi în şcolile particulare, aşa că interzisese prezenţa în casa lor a tabletelor de Sudafed, de parcă Emily şi Carolyn ar fi avut de gând să-şi organizeze în camerele lor laboratoare chimice în miniatură. Scoase o tentativa de hohot de râs.

— N-am de gând să…

Însă doamna Fields începu să chicotească, căutându-i privirea lui Emily în oglinda retrovizoare.

— Am glumit, zise, după care făcu un semn cu capul spre silueta tot mai îndepărtată a Mayei, ajunsă acum în celălalt capăt al străzii, şi adăugă: Mă bucur să văd că-ţi faci prieteni noi.

19
FEREŞTE-TE DE FETELE CARE AU ÎN MÂNĂ ŞTAMPILE INCANDESCENTE!

Studioul de yoga Strawberry Ridge se găsea într-un fost hambar reamenajat, de cealaltă parte a Rosewood-ului. În drumul ei cu bicicleta într-acolo, Aria trecuse pe un pod – acoperit, de culoarea tutunului, şi pe lângă şirul de clădiri ale secţiei de artă din Hollis, pe lângă fermecătoarele clădiri coloniale dărăpănate, împroşcate cu vopsele în diverse nuanţe de mov, roz şi albastru. Îşi înghesui bicicleta în rastelul din faţa studioului de yoga; era deja plin de biciclete, toate având lipite pe cadru abţibilduri pe care scria CARNEA ÎNSEAMNĂ CRIMĂ ŞI PETA[15].

Se opri în holul studioului să le cerceteze pe toate fetele acelea şleampete, nemachiate, şi pe toţi băieţii aceia păroşi, cu trupuri atât de flexibile. Oare fusese nebună că luase instrucţiunile lui A. - *Studioul pentru yoga Strawberry Ridge. Să fii acolo!* – atât de în serios? Şi era ea pregătită să dea ochii cu Meredith? Poate că A. doar îi aruncase o momeală. Poate că A. era *aici.*

Până acum, Aria o mai văzuse pe Meredith doar de trei ori: prima, când Meredith venise la cocktailul organizat de tatăl ei pentru studenţii săi, apoi când o prinsese pe Meredith în maşină cu tatăl ei şi, în sfârşit, zilele trecute, la Victory; totuşi, ar fi recunoscut-o oriunde. Acum, Meredith se oprise în faţa dulapului cu materiale al studioului, trăgând afară rogojini, pături, lespezi şi curele. Părul ei şaten era prins într-o coadă răvăşită, iar pe interiorul încheieturii avea un tatuaj roz înfăţişând o pânză de păianjen.

O observă pe Aria şi-i zâmbi.

— Eşti nouă, nu?

Îi întâlni privirea şi, pentru o secundă de groază, Aria fu convinsă că Meredith ştia cine era. Dar imediat contactul vizual se pierdu, Meredith aplecându-se să introducă un CD în combina stereo portabilă, din care începu să se reverse o muzică indiană, interpretată la sitar.

— Ai mai făcut Ashtanga până acum?

— Hm, da, răspunse Aria. Remarcă un afiş mare pe masă pe care scria CURSURI INDIVIDUALE 15$, aşa că se scotoci după o bancnotă de zece şi una de cinci şi le aşeză alături, în timp ce se întreba de unde ştia A. că Meredith era acolo şi dacă A. putea, într-adevăr, să fie prin preajmă.

Meredith îi adresă un zâmbet cu subînţeles.

— Şi bănuiesc că ştii secretul, hm?

— C-ce? şopti Aria, cu inima începând să-i bubuie în piept. *Secretul?*

— Ţi-ai adus rogojina ta, explică Meredith, arătându-i spre rogojina roşie, specială pentru yoga, ţinută sub braţ de Aria. Atâţia clienţi noi vin pe-aici şi folosesc rogojinile studioului! N-ai auzit nimic de la mine, dar de pe rogojinile astea, dacă le răzuieşti de ciupercile de pe picioarele altora, poţi să faci brânză.

Aria se strădui să zâmbească. Îşi lua propria rogojină la şedinţele de yoga încă de când se dusese prima oară, cu Ali, în clasa a şaptea. Ali spunea mereu că de pe rogojinile folosite în comun poţi să iei tot felul de boli venerice.

Meredith miji ochii spre ea.

— Parcă te cunosc. Eşti cumva în clasa mea de desen?

Aria scutură din cap, dintr-odată conştientă de mirosul de picioare amestecat cu tămâie din sală. Era genul de studio pentru yoga la care ar fi mers Ella. De fapt, poate că Ella *venise* deja.

— Cum te cheamă?

— Ăăă… Alison, se grăbi Aria să răspundă. Deşi prenumele ei nu era tocmai cel mai răspândit din lume, se temea totuşi ca nu cumva Byron să-l fi pomenit faţă de Meredith. Ceea ce o făcu să rămână pe gânduri. Oare Byron *ar fi vorbit* despre Aria faţă de Meredith?

— Semeni cu o fată din clasa de desen la care sunt asistentă, zise Meredith. Dar de-abia am început orele. Îi cam amestec.

Aria luă o broşură pentru un seminar pe tema „Învăţă să-ţi cunoşti chakrele”.

— Aşadar, eşti la postuniversitare?

Meredith încuviinţă.

— Îmi dau masterul în artă.

— Şi care este… mmm… meseria ta?

— Ei, fac tot felul de lucruri. Pictez. Desenez.

Meredith privi peste umărul Ariei şi făcu semn cu mâna spre cineva care tocmai intra.

— Dar de curând m-am apucat de făcut ştampile incandescente.

— Pentru ce?

— Pentru marcat. La comandă, sudez fiare între ele pentru marcat, astfel încât să formeze cuvinte, după care imprim prin ardere cuvintele pe bucăţi mari de lemn.

— Stai, adică fiare de-alea, ca pentru marcarea vitelor?

Meredith ridică din umeri.

— Eu încerc să explic, dar majoritatea lumii mă consideră nebună.

— Ba nu, se grăbi s-o contrazică Aria. E super!

Meredith aruncă o privire spre ceasul de pe perete.

— Mai avem câteva minute. Aş putea să-ţi arăt câteva poze.

Se scotoci printr-o geantă de pânză cu dungi, de lângă ea, şi-şi scoase telefonul mobil.

— Aşa, uită-te la astea…

Fotografiile înfăţişau plăci dintr-un lemn de culoare deschisă. Unele aveau pe ele doar câte o literă, iar câteva, scurte afirmaţii, de genul *prinde-mă* sau *obsedat de control.* Literele aveau o formă uşor ciudată, dar arătau chiar super întipărite în lemn. Aria trecu la următoarea fotografie. Era o placă mai lungă pe care scria: *Greşeala e omenească, dar îmi dă o senzaţie divină.*

Aria îşi ridică privirea.

— Mae West.

Meredith se lumină la faţă.

— E unul dintre citatele mele preferate.

— Şi-al meu, zise Aria, întinzându-i înapoi telefonul. Sunt chiar super!

Meredith zâmbi.

— Mă bucur că-ţi plac. S-ar putea să fac o expoziţie peste câteva luni.

— Mă sur…

Aria se întrerupse, strângându-şi buzele. Era pe cale să spună: *Mă surprinde.* Nu se aşteptase ca Meredith să fie astfel. Ori de câte ori şi-o imaginase, numai atribute deloc măgulitoare îi veniseră în minte. Meredith numărul unu studia istoria artei şi lucra într-o galerie îmbâcsită, cu miros de rânced, undeva pe Main Line, vânzându-le bătrânelor bogătaşe peisaje din şcoala Hudson River. Imaginara Meredith numărul doi asculta Kelly Clarkson, era moartă după reality-show-ul *Laguna Beach* şi, dac-o îmboldeai puţin, era în stare să-şi ridice tricoul ca să ajungă la *Girls Gone Wild*[16]. Aria nu crezuse niciodată că Meredith ar fi putut să aibă o fire artistică. În definitiv, pentru ce i-ar fi trebuit lui Byron o artistă? Doar o avea pe Ella.

În timp ce Meredith îi întâmpina şi pe alţi amatori de yoga, Aria trecu în sala principală a studioului. Avea tavanul înalt, lăsând la iveală grinzile din lemn ale fostului hambar, podeaua strălucitoare, lăcuită în nuanţa caramelului, şi afişe mari, cu motive indiene, agăţate pretutindeni. Cei

mai mulţi se aşezaseră deja pe rogojinile lor şi aşteptau întinşi pe spate. Domnea o tăcere stranie.

Aria îşi roti privirea prin încăpere. O fată cu părul şaten, prins în coadă-de-cal, şi coapse groase făcea podul. Un tip deşirat trecea din „postura câinelui" în „postura copilului" respirând zgomotos pe nas. Într-un colţ, o blondă făcea rotări de trunchi din poziţia şezând. Când se întoarse cu faţa, Aria simţi o greutate în stomac.

— *Spencer?* rosti ea, pe negândite.

Spencer se albi la faţă şi se ridică în genunchi.

— A! exclamă ea. Aria. Salut.

Aria înghiţi în sec.

— Ce faci aici? o întrebă. Spencer o privi ca pe o nebună.

— Yoga.

— Nu, asta ştiu, dar… Aria scutură din cap. Ţi-a zis cineva să vii aici sau…

— Nu… Spencer îşi miji ochii, bănuitoare. Ia stai! Cum adică?

Aria clipi. *Te întrebi cine sunt? Sunt mai aproape decât îţi închipui.*

Îşi plimbă privirea de la Spencer la Meredith, care flecărea cu cineva pe hol, apoi reveni la Spencer. Rotiţele din minte începură să i se învârtească de zor. Ceva din toate astea era încurcat rău, dar rău de tot.

Inima îi bătea cu putere în timp ce se retrăgea cu spatele din sala principală. Se zori spre ieşire, ciocnindu-se de un tip înalt şi bărbos, într-un costum mulat, într-o singură piesă. Afară, lumea era îngrozitor de indiferentă faţă de panica ei: pasările ciripeau, pinii se legănau, o femeie trecea împingând un cărucior cu un copil şi vorbind la telefonul mobil.

În timp ce se repezea spre rastel şi descuia lacătul de la bicicletă, cineva o strânse de braţ. Tare. Se întoarse şi o văzu lângă ea pe Meredith, ţintuind-o cu privirea. Aria rămase cu gura căscată. Respira precipitat.

— Nu rămâi? o întrebă Meredith.

Aria scutură din cap.

— Am… ăăă… o urgenţă în familie.

Îşi smulse bicicleta şi se îndepărtă pedalând.

— Stai! ţipă Meredith după ea. Stai să-ţi dau banii înapoi! Dar Aria era deja la câteva case depărtare.

20
ÎN TREACĂT FIE SPUS, LAISSEZ-FAIRE ÎNSEAMNĂ „IA MÂNA!”

Vineri, la ora de economie pentru avansaţi, Andrew Campbell se aplecă peste interval şi apoi ciocăni cu pixul în caietul lui Spencer.

— Ia zi, că nu-mi aduc aminte. Pentru Foxy, limuzină sau maşină?

Spencer îşi învârti creionul între degete.

— Hm, maşină, cred.

Era o alegere grea. În mod normal, fiţoasă cum era, Spencer insista mereu în favoarea limuzinei. Şi voia ca familia ei să aibă impresia că ia în serios ieşirea de mâine cu Andrew. Numai că se simţea extrem de istovită. Era minunat să aibă un nou iubit, dar îi venea greu să iasă cu el *şi* să rămână cea mai ambiţioasă elevă de la Rosewood Day. Noaptea trecută stătuse până la 2:30 să-şi facă temele. Dimineaţă, adormise la yoga… după ce Aria fugise într-un mod atât de bizar. Poate că Spencer ar fi trebuit să-i pomenească de mesajul de la A., însă Aria o ştersese înainte ca ea să poată spune ceva. Aţipise încă o dată şi în sala de lectură. Dacă s-ar fi dus la infirmerie şi ar fi tras un pui de somn pe patul mic de-acolo?

Andrew nu mai avu timp să-i pună şi alte întrebări. Domnul McAdam se dădu bătut în confruntarea cu proiectorul – se întâmpla la fel de fiecare dată – şi acum stătea în faţa tablei.

— Abia aştept să vă citesc lucrările luni, rosti el, cu o voce tunătoare. Şi am o surpriză. Dacă puteţi să-mi trimiteţi prin e-mail lucrările până mâine, primiţi cinci puncte în plus, ca recompensă pentru rapiditate.

Spencer clipi, nedumerită. Îşi scoase telefonul Sidekick şi verifică data. Când se şi făcuse vineri?

Caută prin agendă ziua de luni. Iată! Termenul de predare pentru lucrarea la economie.

Nici măcar n-o începuse. Nici măcar nu se *gândise* la ea. După fiascoul de marţi legat de cardurile de credit, Spencer avusese de gând să ia de la bibliotecă volumele recomandate de McAdam. Numai că, după aceea, se întâmplase chestia cu Wren, iar acel B minus nu mai contase chiar atât de mult. Nimic nu mai contase.

Noaptea de miercuri şi-o petrecuse acasă la Wren. Ieri, după ce se strecurase la şcoală după a treia oră, chiulise de la hochei şi plecase din nou pe furiş în Philly, de data asta alegând trenul SEPTA în loc să plece cu maşina, închipuindu-şi că va ajunge mai repede. Numai că… trenul ei întârziase mult. Până să ajungă la staţia Thirtieth Street, mai avea doar trei sferturi de oră la dispoziţie să se întoarcă, dacă voia să ajungă acasă la cină. Aşa că Wren o aşteptase acolo şi se giugiuliseră pe o bancă retrasă, ascunsă de aglomeraţia de la taraba cu flori, şi plecaseră de-acolo roşii de-atâtea sărutări şi mirosind a liliac.

Acum, constată că şi primele zece cânturi din *Infernul* de la ora de italiană trebuiau traduse tot pentru luni. Şi mai avea o lucrare de trei pagini la engleză, despre Platon. Un test la analiză matematică. Selecţia pentru *Furtuna,* prima piesă a trupei de teatru de la Rosewood Day, tot luni. Îşi lăsă capul pe bancă.

— Domnişoară Hastings?

Luată prin surprindere, Spencer îşi ridică privirea. Sunase de ieşire, toţi ceilalţi plecaseră, iar ea rămăsese singură. Squidward se profila deasupra ei.

— Îmi cer scuze că te trezesc, rosti el, pe un ton glacial.

— Nu… chiar n-am… bălmăji Spencer, adunându-şi lucrurile. Însă era prea târziu. Squidward deja ştergea însemnările de pe tablă.

Observă că el clătina încetişor din cap, ca şi cum ar fi considerat-o o cauză pierdută.

— Foarte bine, murmură Spencer. Stătea în faţa computerului, înconjurată de cărţi şi de caiete. Repetă lent cea dintâi întrebare a lucrării.

Explicaţi conceptul „mâinii invizibile" al lui Adam Smith într-o economie de tip laissez-faire şi exemplificaţi cu un caz din lumea modernă.

OKaaay.

În mod normal, Spencer ar fi citit lecţia de la economie *şi* cartea lui Adam Smith din scoarţă în scoarţă, şi-ar fi însemnat paginile corespunzătoare şi şi-ar fi schiţat liniile generale ale răspunsului. Dar nu se întâmplă aşa. Nici măcar n-avea habar ce însemna laissez-faire. Să fi avut ceva de-a face cu cererea şi oferta? Şi ce era invizibil în asta? Tastă câteva cuvinte-cheie în fereastra de căutare de pe Wikipedia, însă teoriile pe care le găsi erau complexe şi deloc familiare. La fel şi notiţele ei de la oră: nu-şi amintea să fi scris aşa ceva.

Trudise pentru şcoală timp de unsprezece ani lungi, anevoioşi; doisprezece, dacă punea la socoteală şi şcoala Montessori, de dinaintea grădiniţei. Chiar nu putea, măcar de data asta, să scrie şi ea o lucrare slabă, pentru un B minus, şi să-şi refacă media mai târziu, pe parcursul semestrului?

Totuşi, calificativele erau acum mai importante ca oricând. Ieri, în timp ce se smulgea cu greu din braţele lui Wren, în staţia trenului SEPTA, el îi sugerase ca, până la sfârşitul anului, să absolve anticipat liceul şi să se înscrie la Penn. Spencer fusese imediat entuziasmată de idee, şi în ultimele câteva minute rămase până la sosirea trenului, se lăsaseră în voia fanteziei, vorbind despre apartamentul pe care urmau să-l împartă, cum aveau să-şi stabilească fiecare câte un colţ de cameră pentru învăţat şi cum o să-şi ia o pisică:

Wren nu avusese niciodată o pisică în copilărie, din cauză că fratele lui era alergic la aşa ceva.

Ideea îi înflorise în minte lui Spencer pe drumul cu trenul spre casă, şi imediat cum ajunse în camera ei, verifică să vadă dacă avea punctajul suficient pentru absolvirea liceului şi-şi descărcă un formular de înscriere pentru Penn. Avea să fie destul de complicat, din moment ce şi Melissa era la Penn, însă universitatea era foarte mare, aşa că Spencer îşi imagina că n-aveau să dea niciodată nas în nas.

Oftă şi aruncă o privire spre Sidekick. Wren îi spusese c-o să sune azi între cinci şi şase, şi acum era şase şi jumătate. Spencer se enerva când oamenii nu se ţineau de cuvânt. Căută în lista cu apeluri pierdute, să vadă dacă nu apărea şi numărul lui pe-acolo. Îşi apelă căsuţa vocală, să verifice dacă nu cumva telefonul ei nu avea semnal. Nu avea mesaje noi.

În cele din urmă, încercă numărul lui Wren. Din nou, îi intră căsuţa vocală. Spencer îşi azvârli telefonul pe pat şi reciti întrebările. Adam Smith. Laissez-faire. Mâini invizibile. Mari, puternice, de doctor, mâini de britanic. Pe tot corpul.

Se împotrivi ispitei de a încerca să-l sune încă o dată pe Wren. I se părea ceva prea de liceană. Încă de când Wren remarcase că Spencer părea atât de matură, ea începuse să-şi pună sub semnul întrebării fiecare gest. Tonul de apel programat pe telefonul ei mobil era „My Humps”, cu Black Eyed Peas; oare Wren o vedea ca pe o ironie, ca şi ea, sau ca pe ceva adolescentin? Dar brelocul cu maimuţica de pluş, talismanul pe care şi-l prinsese de ghiozdan? Şi oare o fată mai matură ar fi şovăit şi s-ar fi gândit că ar fi putut aven necazuri atunci când Wren culesese un singur fir de lalea de pe taraba cu flori, în timp ce florăreasa privea în altă parte, şi i-l întinsese lui Spencer fără să plătească?

Soarele începuse să se cufunde printre copaci. În clipa în care tatăl ei îşi vârî capul pe uşă,

Spencer tresări.

— Masa e gata în scurt timp, îi zise el. Melissa nu mănâncă astă-seară cu noi.

— Bine, răspunse Spencer.

Erau primele cuvinte lipsite de ostilitate pe care el i le adresa de-atâtea zile.

Lumina se reflecta în Rolexul din platină al tatălui ei. Acesta avea pe chip o expresie aproape de… căinţă.

— Am luat câteva chifle cu scorţişoară, din care-ţi plac ţie. O să le încălzesc un pic.

Spencer clipi, mirată. De cum îl auzi, le şi simţi mirosul venind dinspre cuptor. Tatăl ei ştia că mâncarea preferată de Spencer, din tot ce exista în lumea asta, erau chiflele cu scorţişoară de la brutăria Struble. Brutăria era destul de departe de biroul lui de avocatură, aşa că rareori avea timp să-i cumpere aşa ceva. Era, în mod evident, o ramură de măslin în formă de chifle glazurate.

— Melissa ne-a zis că iei pe cineva cu tine la Foxy, continuă el. Cineva cunoscut?

— Andrew Campbell, răspunse Spencer.

Domnul Hastings înălţă din sprânceană.

— Andrew Campbell, şeful clasei?

— Da.

Era un subiect delicat. Andrew o învinsese pe Spencer în competiţia pentru această funcţie; părinţii ei fuseseră distruşi de înfrângerea ei. În definitiv, Melissa fusese şefa clasei.

Domnul Hastings se arătă încântat. Apoi, îşi lăsă ochii în jos.

— Ei bine, mă bucur că eşti… Adică, mă bucur că s-a terminat cu încurcătura asta.

Spencer speră că obrajii nu i se aprinseseră prea tare.

— Ăăă… mama ce zice?

Tatăl ei îi răspunse cu un mic zâmbet.

— Se dă ea pe brazdă.

Bătu uşor cu palma în tocul uşii, după care plecă pe coridor. Spencer avu un ciudat sentiment

de vinovăţie. Chiflele cu scorţişoară care se încălzeau la parter aproape că miroseau a ars.

Telefonul ei mobil sună, făcând-o să tresară. Se aruncă spre el.

— Salutare, îl auzi pe Wren, vorbindu-i pe un ton care părea bucuros şi exuberant, ceea ce o enervă instantaneu pe Spencer. Ce faci?

— Pe unde-ai umblat? îl luă ea la rost.

Wren şovăi puţin.

— Am stat cu câţiva prieteni din şcoală, până să ne începem tura.

— De ce n-ai sunat mai devreme?

O nouă ezitare.

— Era gălăgie în bar.

Tonul îi devenise distant, sâcâit.

Spencer îşi încleştă pumnii.

— Scuză-mă, zise. Cred că sunt un pic cam stresată.

— Spencer Hastings, stresată? se miră Wren. Parcă-i şi vedea zâmbetul. De ce?

— Lucrare la economie, oftă ea. Şi e imposibilă.

— Pfui! exclamă Wren. Dă-o-ncolo. Hai să ne-ntâlnim

Spencer ezită. Notiţele îi erau împrăştiate pe tot biroul. Pe podea era lucrarea de săptămâna asta. Acel B minus strălucea ca o firmă luminoasă.

— Nu pot.

— Bine, oftă Wren. Atunci, mâine? Poţi să-mi acorzi toată ziua?

Spencer îşi muşcă buzele.

— Nu pot nici mâine. Ăăă… trebuie să mă duc la chestia aia de binefacere. Mă duc cu un băiat de la şcoală.

— Un *partener?*

— Nu tocmai.

— De ce nu m-ai invitat pe mine?

Spencer se încruntă.

— Nu e pentru că mi-ar *plăcea* de el. E doar un coleg de şcoală. Dar, cum să-ţi spun, nu mă mai

duc cu el, dacă nu vrei.

Wren chicoti.

— Nu fac decât să te stresez şi mai rău. Du-te la chestia aia caritabilă a ta. Petrecere frumoasă. Putem să ne întâlnim şi duminică.

Pe urmă, îi spuse că trebuie să fugă, să ajungă la spital, pentru tura lui.

— Succes la lucrare, adăugă. Sunt sigur c-o scoţi tu la capăt.

Spencer privi melancolică anunţul APEL ÎNCHEIAT de pe ecranul telefonului ei. Conversaţia durase un afurisit de minut şi patruzeci şi şase de secunde.

— Sigur c-o scot la capăt, şopti ea în direcţia telefonului. Dar numai cu o amânare de o săptămână.

Trecând prin dreptul computerului, observă că primise un e-mail. Sosise cam cu cinci minute în urmă, în timp ce vorbea cu tatăl ei.

Vreisă obţii uşor un calificativ A? Cred că ştii cum să faci. – A.

I se strânse stomacul. Privi afară pe fereastră, dar nu văzu pe nimeni pe gazon. Îşi scoase totuşi capul pe fereastră, să verifice dacă nu cumva instalase cineva acolo o cameră de supraveghere sau un microfon miniatural. Dar tot ceea ce putu să vadă era exteriorul maro-cenuşiu, de piatră, al casei ei.

Melissa îşi păstrase lucrările din liceu pe computerul familiei. Era la fel de riguroasă ca şi Spencer, şi-şi salva totul. Spencer nici măcar nu avea nevoie să-i ceară permisiunea Melissei ca să arunce o privire pe lucrări: erau pe partiţia comună.

Dar de unde naiba ştia A. şi asta?

Era tentant. Numai că… nu. Oricum, Spencer se îndoia că A. ar fi vrut s-o ajute. Nu cumva era o capcană minuţios pusă la cale? Era posibil ca A. să *fie* Melissa?

— Spencer! o auzi pe mama ei strigând-o de jos. La masă!

Minimiză e-mailul şi porni absentă spre uşă. Treaba e că, dacă folosea lucrarea Melissei, ar fi avut timp să-şi termine şi celelalte teme *şi* să se întâlnească apoi cu Wren. Putea să mai schimbe câteva cuvinte… să folosească dicţionarul. Acum, şi gata! N-o s-o mai facă niciodată.

Computerul ei mai scoase un *cling,* şi ea se întoarse.

P.S. *M-aţi rănit, aşa că o să vă rănesc şi eu. Sau poate ar trebui să-l rănesc pe un anume nou iubit, în locul tău? Aţi face mai bine să vă păziţi: o să apar când vă aşteptaţi mai puţin. – A.*

21
UN ADMIRATOR SECRET...

Vineri după-amiază, Hanna stătea pe unul dintre gradenele din jurul terenului de fotbal, urmărind cum se lupta echipa băieţilor de la Rosewood Day cu cea a şcolii particulare Lansing. Numai că nu se putea concentra cu adevărat. Unghiile ei, de obicei perfect manichiurate, erau acum numai colţuri, pielea de pe degetele mari era însângerată de-atâta ros la nervi, iar ochii i se înroşiseră urât din cauza nesomnului: parc-ar fi suferit de conjunctivită. Ar fi trebuit să stea ascunsă, acasă. Tribuna era un loc mult prea public.

Sunt cu ochii pe tine, o prevenise A. *Ai face bine să mă asculţi.*

Dar poate că era la fel cum ziceau politicienii despre atacurile teroriste: dacă stăteai ascuns în casă, temându-te că vei fi lovit, însemna că teroriştii învinseseră. Aşa că ea avea să stea acolo şi să urmărească meciul de fotbal, aşa cum făcuse anul trecut şi în cel de dinaintea lui.

Apoi însă, Hanna privi în jur. Faptul că exista cineva care ştia cu adevărat despre *Chestia cu Jenna* – şi ameninţa s-o scoată pe *ea* vinovată – o îngrozea. Şi dacă A. chiar îi spunea tatălui ei? Nu acum. Nu, când situaţia ar fi putut să se îmbunătăţească.

Îşi lungi gâtul pentru a milioana oară spre toaletă, în căutarea Monei. Urmărirea meciurilor în care jucau băieţii era o mică tradiţie pentru Hanna şi Mona; cumpărau de la toneta mobilă răcoritoare Dr. Pepper, pe care le amestecau cu SoCo[17], după care urlau tot felul de insulte cu tentă erotică spre jucătorii-oaspeţi. Însă Mona absenta nemotivat. După ciudata lor ceartă de ieri, din mall, Hanna şi Mona nu-şi mai vorbiseră.

Zări în treacăt o coadă blondă şi o alta roşcată, împletită larg, şi se făcu ghem. Riley şi Naomi tocmai sosiseră şi se căţăraseră undeva nu prea departe de Hanna. Astăzi, ambele fete aveau genţi Chanel asortate, din piele lăcuită, şi purtau haine din tweed sclipitor de noi şi elegante, de parcă în realitate ar fi fost o zi friguroasă de toamnă şi nu una de vară cu douăzeci şi patru de grade. Când priviră în direcţia ei, Hanna se prefăcu fascinată de meciul de fotbal, cu toate că habar n-avea care era scorul.

— Îmbrăcămintea asta o face grasă pe Hanna, o auzi pe Riley şoptind.

Hanna îşi simţi obrajii înfierbântându-se. Examină cu atenţie felul în care bluza ei C&C California, din bumbac, i se întindea peste mijloc. Probabil că începuse să se îngraşe, la cât mâncase, de nervi, săptămâna asta. Atât că, într-adevăr, se străduia să reziste ispitei de a voma totul… cu toate că tocmai aşa ceva ar fi vrut să facă în clipa de faţă.

Meciul ajunse la pauză, şi băieţii de la Rosewood Day veniră spre banca lor. Sean se trânti pe iarbă şi începu să-şi maseze gamba. Hanna sesiză ocazia şi coborî, bocănind, treptele metalice ale tribunei. Ieri, după ce primise SMS-ul de la A., nu-l mai sunase pe Sean să-i spună că nu mai merge la Foxy. Fusese mult prea şocată.

— Hanna, zise Sean, văzând-o pe rândul de deasupra lui. Salut!

Şi astăzi, ca de obicei, era frumos, chiar dacă avea tricoul pătat de transpiraţie şi nu era proaspăt bărbierit.

— Ce mai faci? o întrebă el.

Hanna se aşeză lângă el, trăgându-şi picioarele sub corp şi aranjându-şi fusta plisată a uniformei în jurul ei, astfel încât să nu-i vadă toţi fotbalişti bikinii.

— Sunt… înghiţi în sec, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi. *Sunt pe cale să-mi pierd*

minţile. Sunt torturată de A. Da, hm, ascultă, zise în schimb, împreunându-şi palmele. Nu mai merg la Foxy.

— Zău? întrebă Sean, lungindu-şi gâtul. De ce? Ai păţit ceva?

Hanna mângâie cu palmele gazonul tuns scurt, cu miros dulceag, al terenului de fotbal. Îi spusese lui Sean aceeaşi poveste ca şi Monei: că tatăl ei murise.

— E… complicat. Dar, hm, m-am gândit că trebuie să-ţi spun.

Sean îşi desfăcu apărătoarea tibiei, după care o strânse la loc. Pentru o fracţiune de secundă, Hanna îi zări gambele perfecte, musculoase. Dintr-un motiv oarecare, i se păreau că ar constitui cea mai sexy parte a corpului său.

— S-ar putea să nu mă duc nici eu, zise.

— Zău? se miră ea.

Sean ridică din umeri.

— Toţi prietenii mei au partenere. Eu aş fi tipul în plus.

— A! exclamă Hanna, mutându-şi picioarele, astfel încât antrenorul echipei de fotbal, care mergea având ochi numai pentru mapa lui cu clemă, să poată trece. Îi veni să se pupe singură. Să fi însemnat asta că Sean se gândise la ea ca la partenera lui?

Sean îşi miji ochii şi o privi cu atenţie.

— Te simţi bine? Pari cam… tristă.

Hanna îşi cuprinse genunchii goi cu palmele. Avea nevoie să discute cu cineva despre A. Numai că n-avea cum.

— Sunt doar obosită, zise, oftând.

Sean îi atinse uşurel încheietura mâinii.

— Auzi? Poate săptămâna viitoare, într-o seară, ar fi bine să luăm cina împreună. Nu ştiu… Probabil că am avea de discutat câte ceva.

Inima Hannei zvâcni puţin.

— Sigur. Sună interesant.

— Super, zâmbi Sean, ridicându-se. Atunci, la revedere.

Fanfara începu să intoneze cântecul de luptă al celor de la Rosewood Day, dând de ştire că pauza se terminase. Hanna se căţără la loc în vârful tribunei, simţindu-se ceva mai bine. În clipa în care se aşeză pe locul ei, observă că Riley şi Naomi o priveau curioase.

— Hanna! strigă Naomi, când îi întâlni privirea. Bună!

— Salut, răspunse Hanna, izbutind să-şi adune cât mai multă dulceaţă în glas.

— Vorbeai cu Sean? se miră Naomi, trecându-şi degetele prin coada ei blondă. Era obsedată să-şi mângâie întruna părul. Crezusem că între voi doi a fost o despărţire urâtă.

— N-a fost o despărţire urâtă, zise Hanna. Suntem încă prieteni… şi aşa mai departe.

Riley scoase un mic hohot de râs.

— Şi *tu* ai rupt-o cu el, nu?

Hannei i se învolbură stomacul. Vorbise cineva?

— Da.

Naomi şi Riley schimbară o privire între ele. Apoi, Naomi întrebă:

— Te duci la Foxy?

— De fapt, nu, răspunse Hanna, împăunându-se. Mă întâlnesc cu tata la Le Bec-Fin.

— Ooo! exclamă Naomi, tresărind. Am auzit că probabil Le Bec-Fin este locul în care oamenii se întâlnesc când nu vor să fie văzuţi împreună.

— Ba nu, nu-i aşa, protestă Hanna. Este poate cel mai bun restaurant din Philly.

Începea să intre în panică. Oare Le Bec-Fin să se fi schimbat?

Naomi ridică din umeri, cu o expresie impasibilă.

— Asta am auzit, atâta tot.

— Mda, o susţinu Riley, cu ochii ei căprui căscaţi. Toată lumea ştie.

Deodată, Hanna remarcă o bucăţică de hârtie chiar lângă ea, pe bancă. Era împăturită în forma unui avion şi ţinută pe loc de o piatră.

— Ce-i aia? strigă Naomi. Origami?

Hanna desfăcu avionul şi întoarse foaia pe faţa cealaltă.

Te salut din nou, Hanna! Vreau să le citeşti lui Naomi şi lui Riley propoziţiile de mai jos, exact aşa cum sunt scrise. Fără să trişezi! Dacă nu, toată lumea o să afle adevărul despre ştii-tu-ce. Inclusiv tati. – A.

Hanna se holbă la paragraful de dedesubt, scris cu o caligrafie rotundă, necunoscută.

— Nu, şopti ea, în timp ce inima începea să-i bată cu putere. Ceea ce scrisese A. avea să-i distrugă pentru totdeauna impecabila reputaţie:

Am încercat să mă dau la Sean la petrecerea lui Nod, dar el mi-a dat papucii. Şi, o, da, mă forţez să vomit de cel puţin trei ori pe zi.

— Hanna, ai primit o scrisorică de *amuoooooor?* gunguri Riley. E de la un admirator secret?

Hanna aruncă o privire spre Naomi şi Riley, cu fustele lor plisate scurtate şi sandalele cu platformă. Se holbau amândouă la ea ca lupoaicele, ca şi cum i-ar fi mirosii slăbiciunea.

Aţi văzut cine l-a pus aici? întrebă, însă ele o priviră nedumerite şi ridicară din umeri.

Pe urmă, cercetă cu privirea tribunele, fiecare grup de tineri, fiecare părinte, chiar şi pe şoferul autocarului celor de la Lansing, care stătea sprijinit cu spinarea de vehicul şi fuma. Persoana care-i făcuse asta trebuia să fie *aici,* nu? Ar fi ştiut că Riley şi Naomi stăteau aproape de ea.

Privi din nou biletul. Imposibil să spună aşa ceva faţă de ele. Nici gând!

Dar tocmai atunci îi veni în minte acea ultimă dată în care tatăl ei o întrebase despre accidentul Jennei. Se aşezase în patul ei şi stătuse mult timp cu ochii pe ciorapul-caracatiţă pe care şi-l tricotase Hanna.

— Hanna, zisese el, într-un târziu. Sunt îngrijorat pentru tine. Jură-mi că voi nu vă jucaţi cu artificiile în seara în care a fost orbită fata aceea.

— Eu… eu nu m-am atins de artificii, şoptise Hanna. Şi nu minţise.

Jos, pe terenul de fotbal, doi băieţi din echipa celor de la Lansing băteau palma. Undeva, sub gradene, cineva îşi aprinse un joint; mirosul puturos, ca de muşchi, pluti până în nările Hannei. Ea mototoli bucata de hârtie, se ridică şi, cu stomacul învolburat, porni spre Naomi şi Riley. Ele îşi ridicară privirile spre ea, perplexe. Riley rămase cu gura căscată. Respiraţia ei, după cum constată Hanna, duhnea ca a unei persoane care urma dieta Atkins.

— Amîncercatsămădaulaseanlapetrecerealuin oeldarelmiadatpapucii, rosti Hanna, pe nerăsuflate. Trase aer adânc în piept. Partea aceasta nici măcar nu era întru totul *adevărată,* dar treacă. Şimăforţezsăvărsdetreioripezi.

Cuvintele ieşiseră într-un vălmăşag rapid, neinteligibil, terminând, Hanna se răsuci iute pe călcâie.

— *Ce* a spus? o auzi pe Riley întrebând în şoaptă; totuşi în nici un caz nu avea de gând să se întoarcă şi să repete mai clar.

Coborî din tribună tropăind, aplecându-se pe sub braţele mamei cuiva care ducea într-un echilibru precar o tavă încărcată de coca-cola şi popcorn. Căuta pe cineva – *oricine* – care să întoarcă privirea după ea. Totuşi, nimic. Nici măcar o singură persoană care să chicotească sau să şuşotească. Toată lumea nu făcea altceva decât

să urmărească înaintarea fotbaliştilor de la Rosewood Day către poarta celor de la Lansing.

Şi totuşi, A. era acolo. În mod sigur, A. o urmărea.

22
NU POŢI SĂ SUPORŢI ADEVĂRUL

Vineri seara, Aria închise aparatul de radio din camera ei. De o oră încoace, DJ-ul postului local bătuse câmpii întruna despre Foxy. Vorbea de parcă Foxy ar fi însemnat lansarea unei navete spaţiale sau inaugurarea unui mandat prezidenţial, nu doar un oarecare bal tâmpit.

Ascultă zgomotul paşilor părinţilor ei în bucătărie. Nu era obişnuita suprapunere de sunete disonante: NPR[18] la radio, CNN sau PBS[19] la televizorul din bucătărie şi un CD cu piese clasice sau jazz experimental pus pe combina stereo din bucătărie. Tot ce auzea Aria era zăngănitul oalelor şi cratiţelor. Apoi, ceva prăbuşindu-se.

— Scuze, rosti scurt Ella.

— Nu-i nimic, răspunse Byron.

Aria se întoarse la laptop, simţind că era pe cale să-şi iasă din minţi de la o clipă la alta. După ce investigaţia privitoare la Meredith îi fusese întreruptă într-un mod atât de brusc, încerca să afle câte ceva despre ea pe internet. Şi dacă începeai să investighezi pe cineva pe web, era dificil să te mai opreşti. Aria cunoştea numele de familie al lui Meredith – Stevens – dintr-un program de funcţionare a studioului Strawberry Ridge, pe care-l găsise online, aşa că începu să-i caute pe Google numărul de telefon. Se gândi că ar putea încerca s-o sune şi s-o roage frumos să-l lase în pace pe Byron. Dar mai apoi îi descoperi adresa şi vru să vadă cât de departe stătea, aşa că o căută pe MapQuest. De-aici încolo, totul o luă razna. Citi o lucrare schematizată pe care o realizase Meredith în primul ei an de facultate despre William Carlos Williams[20]. Sparse portalul studenţilor din Hollis, vrând să vadă notele lui Meredith. Aceasta avea cont pe Friendster, pe Facebook şi pe Myspace.

Filmele ei preferate erau *Donnie Darko; Paris Texas* şi *File de poveste,* iar pasiunile constau în excentricităţi de genul: globuri cu apă, tai chi şi magneţi.

Într-un univers paralel, Aria şi Meredith ar fi putut fi *prietene.* Asta făcea ca Ariei să-i fie şi mai greu să ducă la îndeplinire ceea ce-i ceruse A. În ultimul său SMS: *să-i pună capăt.*

Avea impresia că ameninţarea lui A. îi sfredeleşte o gaură prin Treo, şi ori de câte ori se gândea că în dimineaţa aceea, în studioul de yoga, n-o văzuse numai pe Meredith, ci şi pe *Spencer,* o încerca o senzaţie de jenă. Ce căuta Spencer acolo? Oare Spencer ştia ceva?

Când erau într-a şaptea, Aria îi spusese lui Ali că-l întâlnise pe Toby în tabăra de artă dramatică, în timp ce ea, Ali şi Spencer stăteau pe marginea bazinului lui Spencer.

— El nu ştie nimic, Aria, îi răspunsese Ali, aplicându-şi calmă o cremă de protecţie solară. Calmează-te!

— Dar cum ai putea să fii sigură? protestase Aria. Cum rămâne cu persoana pe care am văzut-o în seara aia aproape de căsuţa din copac? Poate că persoana aceea i-o fi spus lui Toby! Sau poate că *a fost* Toby!

Spencer se încruntase, după care-şi întorsese privirea spre Alison.

— Ali, poate că ar trebui…

Ali tuşise zgomotos, să-şi dreagă vocea.

— Spence, rostise, ca un fel de avertisment.

Aria îşi plimbase privirea de la una la alta, nedumerită. Apoi, rostise pe nerăsuflate o întrebare pe care-şi tot dorise s-o pună de ceva vreme.

— Dar voi două despre ce tot şuşoteaţi în noaptea de după accident? Când m-am trezit şi eraţi în baie?

Ali îşi aplecase capul într-o parte.

— Nu şuşoteam.

— Ali, ba *da,* şuierase Spencer.

Ali îi aruncase din nou o privire tăioasă, după care-şi întorsese faţa la loc spre Aria.

— Uite ce e, nu discutam despre Toby. În plus – îi adresase Ariei un mic zâmbet –, nu ai lucruri mai importante pentru care să-ţi faci griji în momentul de faţă?

Aria se zbârlise. Cu doar câteva zile în urmă, ea şi cu Ali îl surprinseseră pe tatăl ei împreună cu Meredith.

Spencer o trăsese de mânecă pe Ali.

— Ali, eu chiar cred că ar trebui să spui…

Ali ridicase o mână.

— Spence, jur pe Dumnezeu!

— Juri pe Dumnezeu să ce? ţipase Spencer. Tu crezi că e uşor?

După ce o văzuse azi-dimineaţă pe Spencer în studioul de yoga, Aria se gândise să-i dea de urmă la şcoală şi să stea de vorbă cu ea. Spencer şi Ali îi ascunseseră ceva, şi poate că avea legătură cu A. Numai că… se temea. Crezuse că-şi cunoştea bine vechile prietene. Acum însă, ştiind că toate aveau secrete sumbre, pe care nu voiau să le divulge.. se gândea că poate nu le cunoscuse niciodată cu adevărat.

Telefonul ei mobil sună, întrerupându-i şirul de amintiri. Din cauza zăpăcelii, îl scăpă într-un maldăr de tricouri murdare, pe care avea de gând să le spele. Îl înşfacă la repezeală.

— Salut, auzi o voce de băiat. Sunt Sean.

— A! exclamă Aria. Ce faci?

— Nu mare lucru. Tocmai m-am întors de la un meci de fotbal. Tu ce faci diseară?

Aria tresăltă de bucurie.

— Hm… nimic, de fapt.

— Vrei să ieşim?

Auzi alte zăngăneli de jos. Apoi, vocea tatălui ei.

— Eu plec.

Uşa casei se trânti. Nici măcar nu mai stătea să cineze cu ei. *Iarăşi.*

Îşi apropie din nou telefonul de buze.

— Ce-ai zice să ne întâlnim chiar acum?

Sean îşi parcă maşina Audi într-un loc pustiu şi o conduse pe Aria până sus, pe deal. În stânga lor era un gard de plasă iar în dreapta, o potecă în pantă. Deasupra se vedeau şinele suspendate ale trenului, iar sub ei se desfăşura întregul Rosewood.

— Am descoperit locul ăsta cu fratele meu, cu ani în urmă, îi explică Sean.

Îşi întinse puloverul din caşmir pe iarbă şi-i făcu semn să se aşeze. Apoi, scoase din ghiozdan un termos cromat şi i-l întinse.

— Vrei un pic?

Aria simţi mirosul de Captain Morgan prin mica fantă din dop.

Luă lacom o înghiţitură, după care-l privi pieziş. Avea faţa atât de cizelată, iar hainele i se potriveau atât de bine, însă nu arbora acelaşi aer de *sunt un tip tare şi o ştiu* al celorlalţi băieţi tipici pentru Rosewood.

— Vii des pe-aici? îl întrebă.

Sean ridică din umeri şi se aşeză lângă ea.

— Nu prea des. Doar uneori.

Aria presupusese că Sean şi gaşca lui de băieţi tipici pentru Rosewood o ţineau tot într-o petrecere, noapte de noapte, sau şterpeleau sticle de bere de la părinţi şi se duceau la câte unul care rămânea singur acasă şi jucau Grand Theft Auto pe PlayStation. După care urma o baie în bazinul cu apă termală, ca să pună capac, evident. Cam toată lumea de prin Rosewood avea câte un bazin cu apă termală în curtea din spatele casei.

Luminile oraşului clipeau dedesubt. Aria zări fleşa din Hollis, care căpăta, noaptea, la lumină, o nuanţă de ivoriu.

— E uluitor, suspină ea. Nu-mi vine să cred că n-am dat niciodată peste locul ăsta.

— Ei, noi am locuit nu departe de-aici, îi explică Sean, zâmbind. Tot colindam cu fratele

meu prin pădurile de colo, pe biciclete. Mai veneam pe-aici şi să ne jucăm de-a Blair Witch[21].

— Blair Witch? repetă Aria.

El făcu un semn de încuviinţare.

— După ce-a apărut filmul, eram obsedaţi să ne facem propriile filme cu fantome.

— Şi eu! strigă Aria, într-atât de entuziasmată, încât îl apucă de braţ pe Sean. Îşi retrase, grăbită, mâna. Numai că eu l-am filmat pe al meu în curtea din spate.

— Mai ai filmarea? se interesă Sean.

— Mda. Tu?

— Mda. Sean ezită o clipă. Poate vii să vezi într-o zi.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea, zâmbind. Sean începea să-i amintească de acel *croque-monsieur* pe care-l comandase odată, pe când era la Nisa. La prima vedere, arăta ca un banal sandviş cu brânză preparat la gril, nimic special. Dar când muşcase din el, constatase că, de fapt, brânza era Brie, iar pe sub el erau ascunse ciuperci şampinion tocate. Erau mai multe de găsit înăuntru faţă de ce bănuiai privindu-l.

Sean se lăsă pe spate, rezemându-se în coate.

— Odată, am venit aici cu fratele meu şi am dat de unii care făceau sex.

— Zău? se hlizi Aria.

Sean îi luă termosul din mână.

— Mda. Şi erau atât de concentraţi, încât nici nu ne-au observat, la început. Eu m-am dat înapoi cât am putut de încet, dar m-am împiedicat de nişte bolovani. S-au speriat la culme.

— Sunt convinsă, zise ea, străbătută de un fior. Doamne, trebuie să fi fost groaznic!

Sean o împunse cu degetul în braţ.

— Ce, tu n-ai făcut-o niciodată în public?

Aria îşi abătu privirea de la el.

— Nuuu.

Tăcură o vreme. Aria nu prea ştia sigur ce simţea. Un fel de stânjeneală. Dar şi… o uşoară

efervescenţă. Ca şi cum urma să se întâmple ceva.

— Şi, hm, ţi-aduci aminte de secretul pe care mi l-ai spus, în maşină? îl întrebă. Anume că nu vrei să mai fii virgin?

— Mda.

— De ce… de ce crezi că simţi asta?

Sean se rezemă din nou în coate.

— Am început să merg la Clubul V din cauză că toată lumea se grăbea să facă sex, iar eu voiam să văd de ce se hotărâseră cei din Clubul V să nu facă.

— Şi?

— Ei bine, cred că, în cea mai mare măsură, pentru că le e frică. Dar mai cred şi că vor să-şi găsească persoana potrivită. Cum ar fi, pe cineva cu care să poată fi întru totul sinceri şi să fie ei înşişi.

Apoi, tăcu. Aria îşi strânse genunchii la piept. Îşi dorea – doar aşa, un pic – ca Sean să adauge: *Şi, Aria, eu cred că tu eşti persoana potrivită.* Oftă.

— Eu am făcut sex, o dată.

Sean lăsă termosul pe iarbă şi-şi întoarse faţa spre ea.

— În Islanda, la un an după ce ne-am mutat acolo, recunoscu ea. Se simţea ciudat s-o spună cu voce tare. Eram cu tipul de care-mi plăcea, Oskar. El voia, şi eu la fel, dar… nu ştiu, zise, îndepărtându-şi părul din ochi. Nu-l iubeam, sau altceva de genul ăsta. Şi, după o scurtă ezitare, adăugă: Tu eşti primul căruia i-am spus vreodată.

Mai rămaseră o vreme tăcuţi. Aria îşi simţea inima zvâcnindu-i în piept. Cineva, mult dedesubtul lor, făcea grătar, se simţea mirosul cărbunilor şi al hamburgerilor. Îl auzi pe Sean înghiţind în sec şi schimbându-şi centrul de greutate, apropiindu-se un pic. Se apropie şi ea puţin, emoţionată.

— Vino cu mine la Foxy, rosti pe nerăsuflate Sean.

Aria îşi lungi gâtul.

— La Fo-Foxy?

— Nu ştii, chestia aia de binefacere? La care te îmbraci de gală? Şi dansezi?

Ea îl privi chiorâş.

— Ştiu ce e Foxy.

— Doar dacă nu vrei să mergi cu altcineva. Şi putem să mergem ca prieteni, normal.

Aria simţi un mic junghi de dezamăgire la auzul cuvântului *prieteni.* Cu o clipă mai devreme, crezuse că aveau să se sărute.

— N-ai invitat încă pe nimeni?

— Nu. Tocmai de-asta te invit pe tine.

Aria îl privi pe furiş. Ochii îi erau mereu atraşi de mica lui despicătură din bărbie. Ali obişnuia să numească aşa ceva „bărbie cu fese", dar în realitate era ceva chiar drăguţ.

— Hm, mda, OK.

— Super! zâmbi Sean. Aria zâmbi, la rândul ei. Numai că era ceva care-i veştejea bucuria. *Îţi dau răgaz până bate miezul nopţii de sâmbătă, Cenuşăreaso. Altfel…* Iar sâmbătă era a doua zi.

Sean îi observă expresia.

— Ce e? se interesă el.

Aria înghiţi în sec. Simţea în toată gura numai gust de rom.

— Am întâlnit-o ieri pe femeia cu care-şi face de cap taică-meu. Oarecum întâmplător, adăugă, inspirând adânc. Sau deloc întâmplător. Am vrut s-o întreb ce se petrece, dar n-am putut. Pur şi simplu, mi-e teamă că mama o să… o să-i prindă împreună.

Lacrimile îi ţâşniră din ochi.

— Nu vreau ca familia mea să se destrame.

Sean îi susţinu privirea.

— N-ai putea să-ncerci să mai vorbeşti cu fata aia?

— Nu ştiu.

Îşi privi mâinile. Îi tremurau.

— Adică, aveam în minte un discurs întreg pregătit pentru ea. Voiam doar ca ea să-mi ştie punctul de vedere.

Îşi arcui spinarea şi-şi înălţă ochii spre cer, ca şi cum universul ar fi putut să-i ofere răspunsul.

— Dar poate că nu e decât o idee prostească.

— Nu e. Merg cu tine. Pentru sprijin moral.

Aria îşi ridică privirea spre el.

— Ai… ai *vrea?*

Sean întoarse capul spre copaci.

— Chiar acum, dacă vrei.

Aria scutură repede din cap.

— N-aş putea chiar acum. Mi-am lăsat… hm… mi-am lăsat discursul acasă.

Sean ridică din umeri.

— Dar nu-ţi aminteşti ce voiai să spui?

— Ba cred că da, zise Aria, neconvinsă, privind în depărtare, dincolo de copaci. De fapt, nu e departe… Locuieşte chiar dincolo de dealul ăsta. În Vechiul Hollis.

Ştia, fiindcă o căutase şi pe Google Earth.

— Hai, o îndemnă Sean, întinzându-i mâna. Şi, până să se poată ea gândi mai bine, coborau în fugă dealul acoperit de iarbă, trecând pe lângă maşina lui Sean.

Traversară strada, pătrunzând în Vechiul Hollis, cartierul studenţesc plin de case victoriene dărăpănate, sinistre. Pe marginea trotuarelor erau aliniate tot felul de maşini vechi Volkswagen, Volvo, Saab. Pentru o seară de vineri, cartierul părea pustiu. Poate că se desfăşura cine ştie ce eveniment important în vreo altă parte din Hollis. Aria se întrebă dacă are s-o găsească pe Meredith acasă; într-un fel, spera să n-o găsească.

Pe la jumătatea celui de-al doilea cvartal, Aria se opri în dreptul unei case roz, cu patru perechi de pantofi pentru alergare lăsaţi afară, pe verandă, şi un desen în cretă pe alee, înfăţişând ceea ce părea să fie un penis. Se potrivea perfect cu ideea ca Meredith să-şi aibă locuinţa acolo.

— Cred că asta e casa ei.

— Vrei să te aştept aici? o întrebă Sean în şoaptă.

Aria îşi strânse puloverul în jurul corpului. Dintr-odată, i se făcuse frig.

— Cred că da.

Dar imediat îl apucă de braţ.

— Nu pot să fac asta.

— Ba sigur că poţi, o încurajă Sean, prinzând-o de umeri. O să fiu aici, bine? N-o să ţi se-ntâmple nimic. Îţi garantez.

Aria se simţi inundată de un val de recunoştinţă. Era atât de… dulce. Se aplecă în faţă şi-l sărută cu delicateţe pe buze; când se retrase, văzu că el avea o figură năucă.

— Mulţumesc, îi zise ea.

Urcă încet treptele crăpate din faţa casei lui Meredith, simţind cum îi curge romul prin vene. Băuse trei sferturi din conţinutul termosului lui Sean, în timp ce el luase doar câteva sorbituri, ca un gentleman. În timp ce suna, încercă să-şi recapete echilibrul, sprijinindu-se de unul dintre stâlpii verandei. Nu era tocmai seara potrivită pentru sandalele acelea instabile din Italia.

Meredith deschise larg uşa. Purta o pereche de pantaloni foarte scurţi din tercot şi un tricou alb cu o banană desenată pe el: era coperta unui album vechi[22], dar Aria nu reuşi să-şi amintească exact care. Şi părea mai masivă în seara asta. Mai puţin suplă şi mai musculoasă, ca tipele alea bătăuşe din show-ul *Rollergirls.* Aria se simţea plăpândă în faţa ei.

În ochii lui Meredith apăru o luminiţă când o recunoscu.

— Alison, da?

— De fapt, Aria. Aria Montgomery. Sunt fiica lui Byron Montgomery. Ştiu tot ce se-ntâmplă. Şi vreau să înceteze.

Meredith făcu ochii mari. Inspiră adânc, apoi expiră lent pe nări. Aria aproape că se aştepta să

vadă ieşindu-i aburi încinşi, ca la dragoni.

— Aşa, hm?

— Exact aşa.

Aria şovăi, dându-şi seama că se bâlbâia. *Zataşa.* Şi inima îi bătea atât de tare, încât nu s-ar fi mirat dacă şi pielea i-ar fi zvâcnit.

Meredith înălţă din sprânceană.

— Asta nu te priveşte pe tine.

Scoase capul pe verandă şi privi în jur, bănuitoare.

— De unde-ai aflat unde stau? continuă.

— Uite ce e, tu distrugi totul, protestă Aria. Şi eu nu vreau decât să înceteze. OK? Adică… povestea asta le face rău tuturor. El e căsătorit încă… şi are o familie…

Aria tresări în sinea ei de nuanţa patetică pe care şi-o auzi în voce, gândindu-se cum îi scăpase printre degete discursul perfect meşteşugit.

Meredith îşi încrucişă braţele la piept.

— Ştiu toate astea, zise, pregătindu-se să închidă uşa. Şi-mi pare rău. Zău că da. Dar ne iubim.

23
URMĂTOAREA STAŢIE, MĂREAŢA ÎNCHISOARE DIN ROSEWOOD

În după-amiaza zilei de sâmbătă, târziu, cu doar câteva ore înainte de Foxy, Spencer stătea în faţa computerului ei. Tocmai scrisese un e-mail pe adresa lui Squidward şi-şi ataşase lucrarea. *Trimite-l, şi gata,* se îndemnă singură. Închise ochii, apăsă pe butonul mouse-ului şi, când îi deschise la loc, lucrarea ei fusese expediată.

În fine, lucrarea ei… *într-un fel.*

Nu trişase. Cu adevărat. Mă rog, poate că trişase. Dar cine ar fi putut s-o învinuiască? După ce-i sosise aseară mesajul de la A., îşi petrecuse toată noaptea sunându-l pe Wren, dar îi răspunsese întruna mesageria vocală. Şi-i lăsase cinci mesaje, din ce în ce mai disperate. Îşi încălţase pantofii de douăsprezece ori, pregătindu-se să plece cu maşina spre Philadelphia, să vadă dacă Wren nu păţise ceva, dar de fiecare dată se convinsese singură să n-o facă. Singura dată când îi sună Sidekick-ul, se aruncase după el, însă nu fusese decât un e-mail expediat de Squidward întregii clase, amintindu-le tuturor stilul corespunzător de adnotare pentru întrebările lucrării.

Când simţi că-i pune cineva o mână pe umăr, ţipă.

Melissa făcu un pas înapoi.

— Hopa! Scuze! Eu sunt!

Spencer se reculese, respirând anevoie.

— Am…

Examină biroul. *Rahat!* Era acolo o bucăţică de hârtie pe care scria: *Ginecolog, marţi, ora 17, Ortho Tri-Cyclen*[23]*?* Iar pe monitorul computerului avea vechile eseuri la istorie ale Melissei. Izbi cu

călcâiul butonul de oprire al computerului şi monitorul se înnegri.

— Eşti stresată? o întrebă Melissa. Prea multe teme înainte de Foxy?

— Cam, zise Spencer, grăbindu-se să strângă în teancuri ordonate toate hârtiile împrăştiate pe birou.

— Vrei să-ţi împrumut perna mea cu levănţică? o întrebă Melissa. Înlătură stresul.

— Nu-ţi face probleme, răspunse Spencer, neîndrăznind nici măcar să-şi privească sora. *Ţi-am furat şi lucrarea,* şi *iubitul,* continuă în sinea ei. *N-ar trebui să fii drăguţă cu mine.*

Melissa îşi ţuguie uşor buzele.

— Ei bine, nu c-aş vrea să te stresez şi mai rău, dar să ştii că te-aşteaptă jos un poliţai. Zice că vrea să-ţi pună câteva întrebări.

— Ce? strigă Spencer.

— Despre Alison, îi explică Melissa, clătinând din cap, iar părul i se legănă într-o parte şi-n cealaltă. N-ar trebui să te pună să vorbeşti despre aşa ceva… tocmai în *săptămâna* înmormântării ei. E revoltător!

Spencer se străduí să-şi alunge panica. Se privi cu atenţie în oglindă, netezindu-şi părul blond şi tamponându-se cu pudră corectoare pe sub ochi. Îşi alese o bluză albă cu guler răsfrânt şi o pereche de pantaloni kaki mulaţi. Gata. Acum, arăta demnă de încredere şi nevinovată.

Însă tremura din tot trupul.

După cum se aştepta, poliţistul era în living, dar se zgâia prin cel de-al doilea birou al tatălui ei, cel în care-şi ţinea colecţia de chitare vechi. Când se întoarse spre ea, Spencer îşi dădu seama că nu era poliţistul cu care vorbise la înmormântare. Tipul din faţa ei era tânăr. Şi părea cunoscut, dându-i impresia că-l mai văzuse undeva.

— Tu eşti Spencer? o întrebă.

— Da, răspunse ea, încet.

El îi întinse mâna.

— Eu sunt Darren Wilden. Tocmai am fost repartizat la cazul de asasinat al lui Alison DiLaurentis.

— Asasinat, repetă Spencer.

— Da, confirmă ofiţerul Wilden. În fine, noi aşa îl investigăm, ca pe un caz de asasinat.

— OK, zise Spencer, încercând să pară imperturbabilă şi matură. Uau!

Wilden îi făcu semn să se aşeze pe canapea, iar el se postă în faţa ei, pe şezlong. Atunci îşi dădu seama de unde-l cunoştea: de la Rosewood Day. Fusese elev acolo pe când era ea într-a şasea, şi-şi dobândise o reputaţie de bătăuş. Una dintre tocilarele cu care fusese prietenă Melissa, Liana, se îndrăgostise lulea de el, şi odată o trimisese pe Spencer să-i ducă lui Wilden un bilet, ca din partea unei admiratoare secrete, la cafeneaua la care lucra el. Spencer îşi aminti de constatarea ei de-atunci, că Darren avea bicepşii cât cutiile de Chunky Soup.

Acum, era acolo şi o privea fix. Spencer simţi că începe s-o mănânce nasul, iar ceasul cu pendulă scoase câteva ticăituri zgomotoase. În cele din urmă, el deschise discuţia.

— Există vreun lucru pe care ai vrea să mi-l spui?

Un junghi de frică îi străbătu pieptul.

— Ce să vă spun?

— În legătură cu Alison, răspunse Wilden, lăsându-se pe spate.

Spencer îl privi pieziş. I se părea că era ceva în neregulă.

— A fost cea mai bună prietenă a mea, izbuti să zică, observând că-i transpiraseră palmele. Am fost cu ea în seara în care a dispărut.

— Corect. Wilden aruncă o privire într-un carneţel. Aşa scrie şi în dosarul nostru. Ai vorbit cu cineva de la secţia de poliţie după dispariţia ei, nu?

— Da. De două ori.

— Corect, repetă Wilden, împreunându-şi palmele. Eşti sigură că le-ai spus *tot*? Exista cineva care o ura pe Alison? Poate că ofiţerii de dinainte ţi-au pus toate întrebările acestea, dar din moment ce eu sunt nou, poate ar fi bine să recapitulăm informaţiile.

Mintea lui Spencer parcă înţepenise. În realitate, multe fete o urau pe Ali. Până şi *Spencer* o ura uneori pe Ali, mai ales pentru modul în care era capabilă totdeauna s-o manipuleze şi din cauza ameninţărilor ei, că în final o va scoate vinovată pe ea pentru *Chestia cu Jenna,* dacă ar fi mărturisit vreodată ceea ce ştia. Şi, în secret, se simţise oarecum uşurată când dispăruse Ali. Dacă Ali nu mai era, iar Toby se afla departe, la şcoală, asta însemna că secretul lor rămânea ascuns pentru totdeauna.

Înghiţi cu greu. Nu ştia precis de ce informaţii dispunea poliţistul din faţa ei. Era posibil ca A. să le fi sugerat poliţiştilor că ea ascunde ceva. Şi ar fi fost o mişcare strălucită: dacă Spencer îi spunea ceva de genul *Da, chiar ştiu pe cineva care o ura pe Ali, o ura* cu adevărat, *suficient cât s-o asasineze,* atunci era obligată să-şi mărturisească implicarea în *Chestia cu Jenna.* Dacă nu spunea nimic şi continua să se protejeze, rămânea posibilitatea ca A. să-i pedepsească prietenii… şi pe Wren.

M-aţi rănit, aşa că o să vă rănesc şi eu.

Transpiraţia care i se adunase la ceafă începu s-o usture. La drept vorbind, mai era şi altceva: dacă Toby se întorsese ca să-i facă ei rău? Dacă el şi cu A. lucrau mână-n mână? Sau dacă el era A.? Dar dacă era el – şi tot el o omorâse pe Ali –, atunci ar fi fost în stare să se ducă la poliţie şi să se autodenunţe?

— Sunt destul de sigură că le-am spus tot, declară, în cele din urmă.

Urmă o tăcere lungă, lungă. Wilden o privea fix pe Spencer. Spencer îl privea fix pe Wilden.

Asta o duse cu gândul la noaptea în care se petrecuse *Chestia cu Jenna.* Se cufundase într-un somn intermitent, paranoic, în timp ce prietenele ei plângeau încet în jurul ei. Dar, dintr-odată, se trezise. Pe receptorul televiziunii prin cablu scria ora 3:43 A.M, şi prin încăpere nu se mişca nimic. Simţindu-se dezorientau o căutase pe Ali, care adormise pe canapea, cu capul lui Emily în poală.

— Nu pot să fac aşa ceva, îi zisese, în timp ce-o zgâlţâia să se trezească. Trebuie să mărturisim totul!

Ali se ridicase, o dusese pe Spencer în baia de pe hol şi se aşezase pe marginea căzii.

— Revino-ţi, Spencer, îi zisese. Nu trebuie să fii bleagă, dacă ne pune poliţia întrebări.

— *Poliţia*? ţipase Spencer, şi inima începuse să-i bată mai repede.

— *Şşt,* şoptise Ali, bătând darabana cu unghiile pe marginea căzii de porţelan. Nu spun că poliţia o să ne ia sigur la întrebări, dar pentru eventualitatea în care ar fi *aşa*, trebuie să ne facem un plan. Nu avem nevoie decât de o poveste solidă. De un alibi.

— Dar de ce nu putem să le spunem adevărul, şi-atât? se mirase Spencer. Că l-ai văzut pe Toby făcând ce făcea şi că te-a surprins atât de tare, încât ai declanşat racheta din greşeală?

Ali scuturase din cap.

— E mai bine cum spun eu. Noi îi păstrăm secretul lui Toby, el îl păstrează pe-al nostru.

O bătaie în uşă le făcuse pe amândouă să se ridice.

— Fetelor? Se auzise o voce.

Era Aria.

— Foarte bine, rosti în cele din urmă Wilden, întrerupându-i şirul amintirilor. Îi întinse o carte de vizită. Mă suni dacă-ţi aduci aminte de ceva, bine?

— Sigur că da, scânci Spencer.

Wilden îşi propti mâinile în şolduri şi-şi roti privirea prin încăpere. Examină mobilierul

Chippendale, minunatele ferestre cu vitralii, tablourile cu rame masive de pe pereţi, precum şi preţiosul ceas George Washington al tatălui ei, moştenire de familie, datând încă din secolul al XIX-lea. Apoi, o cântări din ochi pe Spencer, de la cerceii ei cu diamante până la delicatul ceas Cartier de la încheietură şi la şuviţele ei blonde, care o costau trei sute de dolari la fiecare şase e săptămâni. Micul zâmbet infatuat de pe buzele lui părea să spună: *Pari să fii o fată care are multe de pierdut.*

— Te duci diseară la balul acela caritabil? o întrebă, făcând-o să tresară. La Foxy?

— Hm, mda, răspunse ea, încet.

— Bine, zise Wilden, adresându-i un mic semn de salut. Distracţie plăcută!

Vocea îi era cât se poate de firească, însă ea ar fi putut să jure că privirea lui spunea: *Încă n-am terminat cu tine.*

24
DE 250 DE DOLARI PRIMEŞTI CINĂ, DANS… DAR ŞI UN AVERTISMENT

Foxy se ţinea în Kingman Hall, un vechi conac rustic englezesc, clădit de un tip care inventase nu ştiu ce mulgătoare mecanică ultramodernă pe la începutul secolului al XX-lea. Când era într-a patra şi învăţaseră despre această clădire la orele de ştiinţe sociale, în cadrul capitolului „Totul despre Pennsylvania”, Emily o poreclise „Conacul Muu”.

În timp ce fata de la intrare le verifica invitaţiile, Emily privi în jur. În curtea din faţă era o grădină în formă de labirint. Garguiele rânjeau de pe arcadele impunătoarei faţade a conacului. În faţa ei se vedea umbrarul în care se desfăşura evenimentul propriu-zis. Era luminat feeric şi plin de lume.

— Uau! exclamă Toby, apărând în spatele ei. Mai multe fete frumoase trecură vâjâind pe lângă ei spre umbrar, purtând complicate rochii de comandă şi genţi împodobite cu giuvaericale. Emily îşi privi propria rochie: simplă, dreaptă, roz, fără bretele, pe care o purtase anul trecut Carolyn la Balul bobocilor. Îşi aranjase singură părul, se pulverizase din belşug cu ultra-adolescentinul parfum Lovely – care o făcea să strănute – al lui Carolyn şi purta cercei pentru prima oară după multă vreme, după ce-i împinsese cu forţa prin găurile din urechi care aproape că i se astupaseră. Cu toate acestea, tot se simţea banală în comparaţie cu oricare altă fată.

Ieri, când îl sunase pe Toby ca să-l invite la Foxy, el păruse extrem de surprins… dar şi realmente entuziasmat. La rândul ei, Emily era înfrigurată. Aveau să meargă la Foxy, să se mai

sărute o dată şi… cine ştie? Poate că aveau să devină un cuplu. Peste un timp, putea s-o viziteze pe Jenna la şcoala ei din Philadelphia şi să se revanşeze faţă de ea. O să-i facă rost de următorul ei câine dresat pentru nevăzători. O să-i citească toate cărţile care nu apăruseră încă în Braille. Poate, cu timpul, o să ajungă să-i povestească şi cum fusese ea implicată în accident.

Sau poate că nu.

Numai că în clipa aceasta, ajunsă la Foxy, ceva i se părea… în neregulă. I se făcea când prea cald, când prea frig, şi stomacul i se tot strângea de durere. Mâinile lui Toby i se păreau prea aspre, şi până acum ea fusese atât de agitată, încât pe drum nu prea vorbiseră. Însuşi balul nu părea să aibă un efect calmant asupra ei: toată lumea era atât de rigidă şi de echilibrată! În plus, Emily era convinsă şi că o urmărea cineva. În timp ce examina feţele machiate, lucitoare, ale tuturor fetelor, ca şi pe cele dichisite şi chipeşe ale băieţilor, se tot întreba: *Tu eşti A.?*

— Zâmbiţi, vă rog! Un blitz fulgeră prin faţa ochilor lui Emily, smulgându-i un mic ţipăt. După ce stelele verzi din ochi i se mai stinseră, văzu o fată blondă într-o rochie roşie-merlot, cu un ecuson de presă deasupra sânului drept şi o cameră foto digitală agăţată de umăr, râzând spre ea. Făceam o fotografie pentru *Philadelphia Inquirer,* îi explică fata. Vrei să mai încercăm una, dar fără să fii speriată de data asta?

Emily se agăţă de braţul lui Toby şi se strădui să pară veselă, numai că expresia ei semăna mai degrabă cu o grimasă împietrită.

După ce fata de la presă plecă în grabă, Toby se întoarse spre Emily.

— Ai păţit ceva? Înainte, păreai destul de relaxată în faţa camerei.

Emily înţepeni.

— Când m-ai mai văzut tu în faţa camerei?

— La Rosewood contra Tate, îi reaminti Toby. Cu puştiul ăla ţicnit, pentru anuar?

— A, da, răsuflă uşurată Emily.

Toby urmări cu privirea un chelner care trecea zorit, cu o tavă plină de băuturi.

— Şi… ăsta e decorul tău preferat?

— Doamne, nu! exclamă Emily. N-am mai fost la aşa ceva de când mă ştiu.

— Toţi par… nişte manechine, constată Toby, privind în jur. Altădată, mi-ar fi venit să-i omor pe majoritatea.

Emily se simţi străbătută de un fior rapid de uluială. Era aceeaşi senzaţie pe care o avusese când se trezise pe bancheta din spate a maşinii lui Toby. Când îi văzu înfăţişarea, Toby se grăbi să-i zâmbească.

— Nu *la propriu,* o linişti, strângând-o de mână. Iar tu eşti mult mai drăguţă decât toate fetele de-aici.

Emily se îmbujoră. Totuşi, descoperise că nu tresărise nimic în ea atunci când îl auzise spunând-o, şi nici când o atinsese. Şi ar fi *trebuit.* Toby arăta super. Superb, de fapt, în costumul lui negru şi pantofii cu boturi negre, cu părul pieptănat pe spate, lăsându-i descoperit chipul colţuros, cu maxilarele pătrăţoase. Toate fetele îl cercetau din ochi. Când apăruse pe veranda ei, până şi atât de manierata Carolyn chiţăise: „Cât e de drăguţ!”

Şi totuşi, când el o ţinuse de mână, oricât de mult şi-ar fi dorit să simtă ceva, nu simţise nimic. Era ca şi cum s-ar fi ţinut de mână cu sora ei.

Emily încercă să se destindă. Ea şi Toby îşi croiseră drum până sub umbrar, îşi luaseră câte o piña colada, după care se alăturaseră unui grup de tineri pe ringul de dans. Nu erau decât câteva fete care încercau să danseze în stilul acela super sexy, cu mâinile deasupra capului, preluat de la MTV. Mai toţi ceilalţi nu făceau decât să ţopăie, cântând împreună cu Madonna. Câţiva tehnicieni instalau

un aparat pentru karaoke într-un colţ, iar fetele îşi înscriau cântecele pe care voiau să le interpreteze.

Emily plecă brusc, spunând că se duce la toaletă; părăsi umbrarul şi porni pe un coridor care arăta sexy datorită luminii lumânărilor şi petalelor de trandafiri aşternute ca un covor. Alte fete trecură pe lângă ea, braţ la braţ, şuşotind şi chicotind. Emily îşi verifică, discretă, pieptul: nu mai îmbrăcase niciodată o rochie fără bretele şi era sigură că la un moment dat avea să-i cadă, dezgolindu-i sânii în faţa tuturor.

— Nu vrei să-ţi ghicesc?

Emily întoarse capul spre locul din care se auzise vocea. O femeie brunetă, îmbrăcată într-o rochie mătăsoasă cu imprimeu multicolor stătea la o măsuţă sub enormul portret al lui Horace Kingman, însuşi inventatorul mulgătoarei mecanice. Pe braţul stâng avea o tonă de brăţări, iar la gât, o broşă mare, în formă de şarpe. Lângă ea se vedea un pachet de cărţi, iar pe marginea măsuţei, un mic afiş pe care scria MAGIA TAROTULUI.

— N-am nevoie, îi zise Emily.

Ghicitul în cărţile de tarot ar fi fost prea… în public. Aici, în văzul lumii, în mijlocul coridorului.

Femeia întinse o unghie lungă spre ea.

— Ai cam avea, totuşi. O să ţi se-ntâmple ceva astă-seară. Ceva menit să-ţi schimbe viaţa.

Emily încremeni.

— *Mie?*

— Da, ţie. Iar partenerul pe care ţi l-ai adus nu e cel pe care ţi-l doreşti. Trebuie să te duci la cine te iubeşte cu adevărat.

Emily rămase cu gura căscată, şi gândurile începură să i se învârtească în minte cu mare iuţeală.

Ghicitoarea în cărţile de tarot tocmai se pregătea să-i mai spună şi altceva, însă Naomi

Zeigler îşi făcu loc pe lângă Emily şi se aşeză la masă.

— Te-am cunoscut aici anul trecut, izbucni ea entuziasmată, aplecându-se în faţă şi rezemându-se în coate. Mi-ai ghicit mai bine ca oricine.

Emily se îndepărtă pe furiş, cu mintea învolburată. Avea să i se-ntâmple ceva astă-seară? Ceva… *care să-i schimbe viaţa*? Poate că Ben avea să le spună tuturor. Sau Maya avea să le spună tuturor. A. avea să le arate tuturor fotografiile acelea. Sau A. îi spusese deja lui Toby… despre Jenna. Orice era posibil.

Se stropi cu apă rece pe faţă şi ieşi din toaletă. Cum dădea colţul spre umbrar, se ciocni de spinarea cuiva. De îndată ce văzu cine era, se încordă din tot trupul.

— Salut, îi zise Ben pe un ton batjocoritor-prietenos, tărăgănând cuvântul. Purta un costum gri-cărbune, la reverul căruia îşi prinsese o micuţă gardenie albă.

— Sa-salut, se bâlbâi Emily. N-am ştiut că vii.

— Tocmai voiam să-ţi spun acelaşi lucru, replică Ben, aplecându-se spre ea. Îmi place de partenerul tău, adăugă, arătându-i prin semne că punea *partenerul* între ghilimele. Te-am văzut cu el şi la concursul de ieri, cu cei de la Tate. Cu cât a trebuit să-l plăteşti ca să vină aici cu tine?

Emily se strecură pe lângă el. Înaintă cu paşi mari pe coridorul întunecat, gândindu-se că *n-ar* fi fost cel mai bun moment ca să se împiedice, cu tocurile ei. Auzi răsunând în urmă zgomotul paşilor lui Ben.

— De ce fugi de mine? rosti el, cu o voce inegală.

— Lasă-mă-n pace! strigă ea, fără să se întoarcă.

— Tipu-ăla e bodyguard-ul tău? Mai întâi, te apără la înot, iar acum, şi-aici. Numai că… unde-o fi el acum? Sau nu l-ai angajat decât ca să intre cu

tine, ca să nu creadă toată lumea că eşti cea mai mare lesbiană? zise Ben, chicotind batjocoritor.

— Ha, ha. Emily se răsuci pe călcâie, ajungând cu faţa spre el. Vai, cât eşti de amuzant!

— Da? replică Ben, înghesuind-o în perete. Uite-aşa. O ţintui de încheieturile mâinilor şi-şi apăsă trupul de al ei. Ia zi, tot mai sunt amuzant?

Ben o împingea cu putere şi era mult mai greu decât ea. La doar câţiva paşi mai încolo, mai mulţi tineri treceau pe lângă ei, grăbindu-se spre toalete. Ce, nu-i *vedeau?*

— Termină! izbuti să spună Emily.

Mâna lui se întinse cu brutalitate spre poalele rochiei. Îi pipăi rotula, apoi lunecă în sus, pe picior.

— Spune-mi doar că-ţi place, îi zise el la ureche. Altfel le spun tuturor că eşti femeia-bărbat.

Ochii lui Emily se umplură de lacrimi.

— Ben, şopti ea, strângându-şi picioarele. Nu sunt femeia-bărbat.

— Atunci, spune-mi că-ţi place, mârâi Ben, strângând-o de coapsa dezgolită.

Mâna lui Ben i se apropia tot mai mult de bikini. Cât timp fuseseră împreună, niciodată nu ajunseseră atât de departe. Emily îşi muşcă buza cu atâta putere, încât fu sigură că-şi dăduse sângele. Era cât pe ce să cedeze şi să-i spună că-i place, doar ca să înceteze, când o cuprinse brusc furia. Ben n-are decât să creadă ce vrea. Dar nici să nu-i treacă prin cap că poate să-i facă ei una ca asta.

Îşi apăsă corpul de perete, ca să-şi ia elan. Apoi, îşi ridică genunchiul, repezindu-l spre şliţul lui Ben. Cu putere.

— *Ufff!* Ben făcu doi paşi înapoi, ţinându-se de testicule. Un văicărit firav, ca de bebeluş, îi ieşi dintre buze. De ce…? icni el.

Emily îşi îndreptă rochia.

— Nu te mai apropia de mine, îl avertiză, în timp ce furia îi curgea prin vene ca un drog. Jur pe

Dumnezeu, că…

Ben se retrase cu spatele, clătinându-se, şi se ciocni de peretele opus. Genunchii i se înmuiară şi se lăsă să alunece până când ajunse să stea pe podea.

— Mare, mare greşeală.

— Cum vrei tu, ripostă Emily, întorcându-se să plece. Se îndepărtă cu paşi mari, iuţi, încrezători. N-avea de gând să-i arate cât era de necăjită. Şi că era pe cale să izbucnească în plâns.

— Hei, auzi o voce, şi simţi cum o mână o prinde cu blândeţe de braţ. Când reuşi să-şi limpezească vederea, constată că era Maya. Tocmai am văzut toată întâmplarea, şopti ea, arătând cu bărbia spre locul în care Ben încă stătea ghemuit. Eşti bine?

— Mda, răspunse repede Emily. Însă vocea i se frânse. Încercă să se controleze, dar nu izbuti. Se rezemă de perete şi-şi acoperi faţa cu palmele. Dacă reuşea să numere până la zece, putea să treacă peste toate. *Unu… doi… trei…*

Maya îi atinse braţul.

— Îmi pare foarte rău, Em.

— Nu trebuie, izbuti Emily să-i răspundă, încă acoperindu-şi chipul. *Opt… nouă… zece.* Îşi lăsă mâinile în jos şi-şi îndreptă spinarea. N-am nimic, zise.

Şovăi puţin, privind rochia de culoarea fildeşului, în stil gheişă, a Mayei. Era cu mult mai drăguţă decât toate acele clone Chanel blonde, franţuzite, pe care le văzuse în drumul ei pe-acolo. Îşi trecu mâinile peste propria-i rochie, întrebându-se dacă şi Maya o studia, la rândul ei.

— Ar… ar trebui, probabil, să mă întorc la partenerul meu bolborosi ea.

Maya făcu un pas mic, lateral. Numai că Emily nu reuşi să se urnească nici un centimetru.

— Înainte să pleci, vreau să-ţi spun un secret, îi zise Maya.

Emily se apropie, iar Maya se aplecă spre urechea ei. Nu i-o atinse cu buzele, însă se opri extrem de aproape. Mii furnicături îi cuprinseră spinarea lui Emily şi se auzi respirând sacadat. Nu era bine să reacţioneze aşa, dar pur şi simplu… *nu putea…* să se stăpânească.

Du-te la cine te iubeşte cu adevărat.

— O să te-aştept, îi şopti Maya, cu o voce un pic tristă şi extraordinar de sexy. Oricât ar fi nevoie.

25
VIAŢĂ SUPRAREALISTĂ, CU HANNA MARIN ÎN ROLUL PRINCIPAL

Sâmbătă seara, Hanna era în ascensor, urcând spre apartamentul ei din hotelul Four Seasons, din Philadelphia, şi simţindu-se pusă la patru ace, eliberată şi strălucitoare. Tocmai avusese parte de o şedinţă de împachetări cu iarbă-de-lămâie, un masaj de optzeci de minute şi un tratament pentru bronzat „Sărutul soarelui", toate la rând. Tot acest răsfăţ o făcuse să se simtă *ceva* mai puţin stresată. Plus faptul că era departe de Rosewood… şi de A.

Spera să fie departe de A.

Descuie uşa apartamentului lor cu două dormitoare şi intră. Tatăl ei stătea pe canapeaua din salon.

— Bună, o întâmpină el. Cum a fost?

— Minunat, îi răspunse Hanna, radioasă, copleşită de bucurie şi de tristeţe, în acelaşi timp. Ar fi vrut să-i spună cât de recunoscătoare se simţea pentru faptul că erau din nou împreună… şi totuşi, ştia că viitorul lor comun era în cumpănă: în cumpăna lui A. Tot ce spera era că, îndrugându-le pe nerăsuflate toate lucrurile alea lui Naomi şi lui Riley, era acum la adăpost, dar dacă nu era aşa? Poate că era mult mai bine să-i spună tot adevărul despre Jenna, înainte să ajungă A. la el.

Strângându-şi buzele, îşi coborî privirea, ruşinată, spre covor.

— Păi, trebuie să mă grăbesc foarte tare cu duşul, ca să ajungem la timp la Le Bec-Fin.

— Doar o clipă, îi zise tatăl ei, ridicându-se. Mai am o surpriză pentru tine.

Instinctiv, Hanna îşi îndreptă privirea spre mâinile tatălui ei, sperând să fie un cadou pentru ea. Poate ceva prin care să compenseze toate acele felicitări stângace trimise cu ocazia aniversărilor

ei. Însă singurul lucru pe care-l ţinea el în mâini era telefonul mobil.

Atunci, se auzi un ciocănit în uşa care dădea spre celălalt apartament.

— Tom? A venit?

Hanna încremeni, simţind cum i se scurge tot sângele din cap. Cunoştea vocea.

— Kate şi Isabel sunt aici, şopti entuziasmat tatăl ei. Vin şi ele cu noi la Le Bec-Fin, după care mergem cu toţii să vedem *Mamma Mia!* Nu mi-ai zis tu marţi că vrei să vezi filmul?

— Stai! îl opri Hanna, până ca el să poată ajunge la uşă. *Tu* le-ai invitat?

— Da, îi răspunse el, privind-o uluit. Cine altcineva?

A., se gândi Hanna. Semăna cu stilul lui A.

— Dar am crezut că n-o să fim decât eu şi cu tine.

— N-am spus niciodată aşa ceva.

Hanna se încruntă. Ba da, spusese. Nu?

— Tom? se auzi vocea lui Kate. Hanna se simţi uşurată constatând că ea îi spunea tatălui ei Tom, şi nu tati, dar tot îşi strânse mai tare tatăl de încheietură.

Tatăl ei ezită în faţa uşii, uitându-se stânjenit când într-o parte, când în cealaltă.

— Dar, Hanna, vreau să zic, ele sunt deja aici. Eu am crezut că ar fi drăguţ.

— De ce…?

De *ce-ai crezut una ca asta?* Ar fi vrut să-l întrebe Hanna. *Kate mă face să mă simt ca un rahat şi tu mă ignori cât timp e ea de faţă. Tocmai de-asta n-am mai vorbit cu tine de-atâţia ani!*

Şi totuşi, vedea atâta nedumerire şi dezamăgire pe chipul tatălui ei! Probabil că pusese totul la cale de mai multe zile. Hanna fixă cu privirea ciucurii covorului persan. Îşi simţea gâtul încleiat, de parcă tocmai ar fi înghiţit ceva enorm.

— Atunci, cred c-ar trebui să le laşi să intre, mormăi ea.

Când tatăl ei deschise uşa, Isabel scoase un strigăt de bucurie, ca şi cum ar fi fost despărţiţi până atunci de întregi galaxii, nu de câteva state. Era şi acum exagerat de slabă şi mult prea bronzată, iar privirea Hannei fu atrasă imediat de piatra de pe mâna ei stângă. Era un inel Tiffany Legacy de trei carate; Hanna cunoştea catalogul de la cap la coadă şi de la coadă la cap.

Şi Kate… Era mai frumoasă ea oricând. Rochia ei din cele care se trag peste cap – cu dungi în diagonală, probabil că era mărimea doi, iar părul ei şaten şi drept era chiar mai lung decât acum câţiva ani. Îşi aşeză cu graţie geanta Louis Vuitton pe măsuţa din camera de hotel. Hanna clocotea de furie. Kate probabil că nu se împiedica niciodată cu noii ei pantofi Jimmy Choo, nici nu aluneca pe parchet după ce-l dădea femeia de serviciu cu ceară.

Kate avea o figură crispată, de parcă ar fi deranjat-o rău prezenţa ei acolo. Totuşi, când o observă pe Hanna, fruntea i se mai descreţi. O examină pe Hanna din cap până-n picioare – de la sacoul ei Chloé până la sandalele cu baretă după care zâmbi.

— Salut, Hanna, zise ea, pe un ton care arăta o evidentă surprindere. Uau! exclamă, punându-i o mână pe umăr, dar din fericire, se abţinu s-o îmbrăţişeze. Dac-ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama cât de tare tremura Hanna.

— Totul arată foarte bine, suspină Kate, studiind meniul

— Într-adevăr, o susţinu domnul Marin. Îi făcu semn chelnerului şi comandă o sticlă de pinot gris. Apoi, le învălui pe Kate, pe Isabel şi pe Hanna într-o privire caldă. Mă bucur că putem să fim toţi aici. Împreună.

— Nu ştii ce bine-mi pare să te revăd, Hanna, gunguri Isabel.

— Mda, îi ţinu isonul Kate. Pe bune!

Hanna se uita fix la tacâmurile elegante din argint. Ei i se părea suprarealist să le revadă. Şi nu un suprarealism la modul simpatic, ca o rochie-caleidoscop de Zac Posen, ci un suprarealism de coşmar, ca al rusului acela din cartea pe care trebuise s-o citească anul trecut pentru engleză, unul care se trezise şi descoperise că se prefăcuse într-un gândac[24].

— Dragă, tu ce iei? o întrebă Isabel ţinându-l de mână pe tatăl Hannei, căreia încă nu-i venea să creadă că el era atât de mort după Isabel. Era atât de… banală! Şi mult prea bronzată. Poate să-ţi stea drăguţ dacă eşti fotomodel, dacă ai paisprezece ani sau dacă provii din Brazilia… dar nu şi când eşti o femeie de vârstă mijlocie din Maryland.

— Hmm, mormăi domnul Marin. *Pintade*[25] ce-o fi? E cu peşte?

Hanna răsfoi meniul. Habar n-avea ce să mănânce. Totul era fie prăjit, fie cu sos de smântână.

— Kate, vrei să ne traduci tu? Isabel se aplecă spre Hanna. Kate vorbeşte franceza fluent, îi explică ea.

Normal, comentă în gând Hanna.

— Ne-am petrecut toată vara la Paris, continuă Isabel privind spre Hanna, care se ascunse în spatele listei de vinuri.

Fuseseră la Paris? Şi tatăl ei?

— Hanna, tu studiezi limbi străine? se interesă Isabel.

— Hm, făcu Hanna, ridicând din umeri. Am făcut un an de spaniolă.

Isabel îşi ţuguie buzele.

Care e materia ta preferată la şcoală?

— Engleza…

— Şi-a mea! exclamă Kate.

— Kate a luat anul trecut marele premiu pe şcoală la engleză, zise Isabel, plină de mândrie.

— *Mami!* scânci Kate. Îşi întoarse privirea spre Hanna şi mimă un *scuze.*

Hannei încă nu-i venea să creadă cum se topise acreala de pe faţa lui Kate când o văzuse pe ea. Hanna *însăşi* făcuse o astfel de mutră. Ca atunci, într-a noua, când profesorul de engleză o trimisese să-l conducă pe Carlos, un chilian venit într-un schimb de experienţă între elevi. Hanna tropăise nemulţumită până la secretariat, ducându-se să-l ia de-acolo, având convingerea că numitul Carlos avea să fie un dobitoc înfumurat care doar îi va strica ei imaginea. Când ajunsese acolo şi văzuse un băiat înalt, cu părul ondulat şi ochii verzi, care arăta de parcă ar fi jucat volei încă de când se născuse, îşi îndreptase şi mai mult spinarea şi verificase, cu discreţie, dacă nu cumva îi mirosea gura. Probabil că şi Kate se gândea că între ele două putea să fie o legătură, ca între fetele frumoase.

— Participi la vreo activitate extraşcolară? o descusu Isabel. Faci sport?

Hanna ridică din umeri.

— Nu prea.

Uitase că Isabel era una dintre mamele *acelea.* Nu ştia să vorbească decât despre ce note grozave avea Kate, ce limbi străine ştia, ce premii, activităţi extraşcolare şi aşa mai departe. Încă un capitol la care Hanna nu putea să însemne o concurenţă.

— Nu mai fi atât de modestă, interveni tatăl ei, împungând-o cu degetul în umăr. Participi din plin la activităţi extraşcolare.

Hanna îl privi fără să înţeleagă. Ce anume, furatul?

— Clinica pentru arşi? îi suflă el. Şi nu mi-a zis mama ta că te-ai înscris într-un grup de sprijin?

Hanna rămase cu gura căscată. Într-un moment de slăbiciune, îi mărturisise mamei sale că se dusese la Clubul V, ca un fel de a-i spune: *Vezi? Am şi eu principii morale.* Nu-i venea să creadă că ea îi spusese tatălui ei.

— Păi… bolborosi ea. Nu e mare lucru.

— Ba e mare lucru, insistă domnul Marin, împungând aerul cu furculiţa în direcţia ei.

— *Tată,* scrâşni Hanna.

Celelalte o priviră curioase. Ochii bulbucaţi ai lui Isabel se făcură şi mai mari. Kate avea o aproape insesizabilă undă de zâmbet pe faţă, însă în ochi i se zărea un licăr de înţelegere. Ochii Hannei poposiră pe coşul cu pâine. Ce *naiba,* îşi zise, şi-şi îndesă în gură o chiflă întreagă.

— E un club al abstinenţei, bine? se repezi ea, cu gura plină de pâine şi de seminţe de mac. După care se ridică de la masă. Mersi mult, tată.

— Hanna! Tatăl ei îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică pe jumătate, însă Hanna îşi continuă drumul. De ce muşcase ea din momeala pe care i-o servise, cu *mi-ar plăcea mult să petrec un weekend cu tine*? Era exact ca data trecută, când tatăl ei o făcuse purcică. Şi când se gândea la ce riscase ca să fie acolo: le spusese javrelor ălora că vomită de trei ori pe zi! Şi nici măcar nu mai era adevărat!

Intră ca o furtună pe uşa toaletei, se repezi într-o cabină şi îngenunche în faţa vasului de toaletă. Stomacul îi bolborosea şi simţea nevoia imperativă să-l potolească, *Calmează-te,* se îndemnă singură, privindu-şi ameţită faţa reflectată în apa vasului de toaletă. *Poţi să treci şi peste asta.*

Se ridică, cu maxilarul tremurându-i şi lacrimile ameninţând să i se reverse din ochi. Măcar dac-ar fi putut să rămână în toaleta aia pentru tot restul serii. Să-şi vadă de weekendul lor special pentru Hanna şi fără ea. Deodată, îi zbârnâi telefonul. Şi-l scoase din geantă, vrând să-l reducă la tăcere. În clipa imediat următoare, simţi un gol în stomac. Primise un e-mail de la o familiară adresă falsă.

Fiindcă mi-ai respectat atât de frumos ordinele ieri, consideră că-ţi fac un cadou: du-te la Foxy imediat. Seane acolo cu o tipă. – A

.

Într-atât fu de uluită, încât aproape că scăpă telefonul pe podeaua de marmură a toaletei.

Formă numărul Monei. Încă nu-şi vorbiseră – Hanna nici măcar nu-i spusese Monei că nu se duce la Foxy –, dar aceasta nu răspunse. Hanna închise, într-atât de exasperată încât azvârli cu telefonul în uşa cabinei. Cu cine putea să fie Sean? Cu Naomi? Cu vreo paraşută de la Clubul V?

Ieşi cu zgomot din cabină, făcând-o pe o doamnă în vârstă, care se spăla pe mâini la chiuvetă, să tresară. Când trecu de colţ, îndreptându-se spre ieşire, se opri brusc. Kate stătea pe canapeaua din hol, aplicându-şi pe buze un roz-somon. Picioarele lungi şi suple şi le ţinea încrucişate şi arăta super stăpână pe sine.

— E totul în regulă? o întrebă, ridicându-şi ochii profund albaştri spre Hanna. Am venit să văd ce-i cu tine.

Hanna deveni rigidă.

— Mda, n-am nimic.

Kate se strâmbă.

— Nu vreau să-l vorbesc de rău pe tatăl tău, dar uneori spune cele mai nepotrivite lucruri. Odată, trebuia să ies cu un tip. Tocmai plecam de-acasă, când îl aud pe tatăl tău: „Kate? Văd că ai scris OB pe lista de cumpărături. Asta ce mai e? La ce raion pot să găsesc?” Am crezut că mor!

— Dumnezeule, exclamă Hanna, simţind o mică pornire de compasiune. Da, era stilul tatălui ei, fără urmă de îndoială.

— Hei, nu pune la suflet, rosti Kate, amabilă. Doar n-o face cu intenţii rele.

Hanna scutură din cap.

— Nu, nu e asta.

Îşi ridică privirea spre Kate. În definitiv, ce naiba? Poate că între ele două chiar *era* o legătură.

— E vorba despre… despre „fostul” meu. Am primit un SMS că s-a dus la balul de binefacere cu o tipă.

Kate se încruntă.

— Când v-aţi despărţit?

— Acum opt zile, zise Hanna, aşezându-se. Mă cam tentează să mă duc imediat acolo şi să-i rup cocoaşa.

— Şi de ce n-o faci?

Hanna se trânti cu spinarea de spătarul canapelei.

— Aş vrea eu, dar… Făcu un semn spre uşa care ducea înapoi spre restaurant.

— Fii atentă, îi zise Kate, ridicându-se şi strâmbându-se în oglindă. De ce nu arunci toată treaba pe grupul de sprijin în care te-ai băgat? Spui că te-a sunat cineva de acolo şi ţi-a zis că se simte tare „slabă”, şi tu eşti amica ei, aşa că trebuie să te duci s-o consolezi.

Hanna ridică din sprânceană.

— Ştii al naibii de multe despre grupurile de sprijin.

Kate ridică din umeri.

— Am câţiva prieteni care au fost la dezalcoolizare.

Okaaay.

— Totuşi, nu mi se pare o idee grozavă.

— Te acopăr eu, dacă vrei, se oferi Kate.

Hanna o privi prin intermediul oglinzii.

— Pe bune?

Kate îi întoarse o privire semnificativă.

— Hai să spunem doar că-ţi sunt datoare.

Hanna tresări. Ceva îi spunea că subiectul la care se referea Kate era vizita aceea a ei în Annapolis. Se simţi încurcată: şi deoarece Kate ţinuse minte, dar şi fiindcă recunoştea că fusese răutăcioasă. În acelaşi timp, îi oferea şi o anume satisfacţie.

— În plus, adăugă Kate, tatăl tău zice c-o să ne vedem mult mai des de-acum încolo. Aşa c-ar fi mai bine să pornim cu dreptul.

Hanna clipi, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— A zis el… că vrea să mă vadă mai des?

— Păi, doar *eşti* fata lui.

Hanna începu să se joace cu talismanul în formă de inimă prins de colierul ei Tiffany. O străbătuse un mic fior la auzul afirmaţiei lui Kate. Poate că reacţionase exagerat, adineauri, la masă.

— Cât ţi-ar lua: două ore, cel mult? se interesă Kate.

— Mai puţin, probabil, răspunse. Tot ce-şi dorea era să ia mai repede trenul SEPTA până în Rosewood şi s-o facă pe paraşută cu ou şi cu oţet. Îşi desfăcu geanta hobo, să vadă dacă avea bani de tren. Kate îşi lungi gâtul peste umărul ei şi-i arătă ceva pe fundul genţii.

— Ce-s alea?

— Astea?

De îndată ce le scoase la iveală, vru să le îndese la loc. Erau cutiile de Percocet furate din clinica pentru arşi, marţea trecută. Uitase de ele.

— Îmi dai şi mie una? şopti surescitată Kate.

Hanna o privi cruciş.

— Serios? o întrebă.

Kate îi adresă o privire de copil neastâmpărat.

— Chiar am nevoie de *ceva* care să mă ajute să rezist la musicalul la care ne târăşte taică-tău.

Hanna îi întinse o cutie întreagă. Kate îşi vârî pastilele în buzunar, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi încrezătoare din toaletă. Hanna o urmă, cu gura căscată de uimire.

Asta era cea mai suprarealistă fază a serii. Poate că dacă era s-o mai întâlnească pe Kate, nu avea să fie mai rău decât moartea. Putea să fie chiar… *distractiv.*

26
BINE MĂCAR CĂ NU MAI TREBUIE SĂ ŢINĂ ISONUL

Până să ajungă Spencer şi Andrew la Foxy, era deja aglomeraţie acolo. Erau vreo douăzeci de automobile care-şi aşteptau rândul să parcheze, aspiranţii care nu făcuseră rost de invitaţii roiau prin preajma intrării, iar cortul principal era ticsit de tineri aşezaţi la mese, strânşi în jurul barului sau agitându-se pe ringul de dans.

În timp ce Andrew îşi făcea loc prin mulţime, întorcându-se de la masa cu băuturi, Spencer îşi verifică încă o dată telefonul mobil. *Încă* nu primise niciun apel de la Wren. Începu să patruleze pe podeaua de marmură cu model în cruce a salonului pentru cină, întrebându-se ce căuta ea acolo. Andrew venise s-o ia de-acasă şi, cu toată neliniştea ei, Spencer făcuse uz de toate talentele ei de membră a cercului de teatru ca să-şi păcălească familia, dând impresia că ei doi alcătuiau un cuplu: dăruindu-i lui Andrew un mic sărut în apropierea buzelor atunci când îl văzuse, acceptându-i cu graţie florile, pozând pentru o fotografie cu obrazul lipit de al lui. Andrew păruse fâstâcit, ameţit de-a dreptul, ceea ce-i înlesnise şi mai mult reuşita şiretlicului.

Acum, nu mai avea nevoie de el, dar, din nefericire, el nu ştia asta. O tot prezenta pe Spencer tuturor – unor persoane cunoscute de *amândoi* – ca fiind partenera lui. Ceea ce şi-ar fi dorit ea într-adevăr să facă era să se ducă într-o cameră în care să aibă linişte şi să se gândească. Trebuia să-şi dea seama ce ştia poliţistul acela, Wilden, şi ce nu. Dacă Toby era A. *şi* asasinul lui Ali, atunci n-ar fi stat de vorbă cu poliţia. Dar dacă Toby nu era A., iar A. le *spusese* ceva poliţiştilor?

— Cred că se face karaoke, zise Andrew, arătându-i spre scenă. Într-adevăr, o fată oarecare zbiera „I Will Survive”. Ai chef să cânţi ceva?

— Nu prea cred, răspunse Spencer, neliniştită, jucându-se cu broşa de la corsaj. Privi în jur pentru a cincizecea oară, căutându-şi vechile prietene, sperând că-şi vor face apariţia Simţea nevoia să le prevină în legătură cu Toby… *şi* cu poliţia. A. îi spusese să n-o facă, dar poate reuşea să le transmită informaţia într-un limbaj cifrat.

— Ei, poate vrei să cânţi ceva cu mine? insistă Andrew.

Spencer se întoarse spre el. Andrew arăta exact ca unul dintre căţeii labradoodle ai familiei sale, atunci când cerşeau resturi de la masă.

— Nu ţi-am spus adineauri că nu?

— A! exclamă Andrew, răsucindu-şi între degete cravata de lână. Scuză-mă.

Până la urmă, ea fu de acord să-i ţină doar isonul la piesa „Dirty”, a Christinei Aguilera – ce idioţenie ca extrem de candidul Andrew să aleagă tocmai cântecul *acesta* –, fiindcă îi era mai uşor aşa. Acum, Mona Vanderwaal şi Celeste Cum-o-cheamă – era la şcoala quakerilor – se aflau pe scenă şi cântau „Total Eclipse of the Heart”. Deja păreau cherchelite, se ţineau una de braţul celeilalte pentru echilibru şi-şi scăpau în repetate rânduri pe jos micile poşete din piele de căprioară.

— Noi o să ne descurcăm mult mai bine decât ele, o asigură Andrew. Numai că stătea mult prea aproape de ea. Spencer îi simţi respiraţia fierbinte, mirosind a gumă mentolată Orbit, şi se zbârli. Răsuflarea greoaie a lui Wren pe ceafa ei era una, dar cu Andrew era cu totul altceva. Dacă nu lua puţin aer imediat, simţea că leşină.

— Mă întorc, murmură spre Andrew, şi începu să bâjbâie în căutarea uşii.

De îndată ce ieşi pe uşile de sticlă ale terasei, telefonul şi începu să vibreze. Tresări. Când privi ecranul LED, îi tresăltă inima. Era Wren.

— Eşti bine? îl întrebă Spencer, imediat cum răspunse. Am fost foarte îngrijorată!

— Mi-ai lăsat douăsprezece mesaje, replică Wren. Care-i treaba?

Spencer simţi cum dispare tot stresul ei şi umerii încep să i se relaxeze.

— Păi… nu ştiam ce faci şi m-am gândit… De ce nu ţi-ai verificat mesageria vocală?

Wren îşi drese glasul, părând un pic stânjenit.

— Am fost ocupat. Atâta tot.

— Dar am crezut că eşti…

— Unde? o întrebă Wren, oarecum râzând. Într-un şanţ? Fii serioasă, Spence.

— Dar… Spencer ezită, încercând să-şi dea seama cum putea să-i explice. Am avut o presimţire ciudată, zise.

— Ei bine, n-am nimic, afirmă Wren. Şi, după câteva clipe de pauză: *Tu* eşti bine?

— Mda, îi răspunse Spencer, schiţând un zâmbet. Adică, sunt aici la penibilul meu bal, cu penibilul meu partener, şi aş prefera de o mie de ori să fiu cu tine, dar acum mă simt mult mai bine. Mă bucur că eşti OK.

După ce închise, se simţi într-atât de uşurată, încât ar fi fost în stare să dea fuga şi să sărute cea dintâi persoană peste care ar fi dat pe terasă: ca de exemplu, pe Adriana Peoples, fata de la şcoala catolică, pe care o văzu stând lângă statuia lui Dionysos şi fumând o ţigară cu aromă de cuişoare. Sau pe Liam Olsen, hocheistul care tocmai îşi dezmierda partenera. Sau pe Andrew Campbell, care stătea în spatele ei, cu o mutră oropsită şi deprimată. Iar când creierul lui Spencer constată că Andrew era, mă rog, *Andrew,* stomacul i se strânse.

— Hm, salut, zise, ezitantă. De… de cât timp eşti aici?

Dar, după înfăţişarea descurajată a lui Andrew, Spencer înţelese că era acolo de suficient timp.

— Ascultă, oftă ea. Adevărul este, Andrew, că sper să nu-ţi închipui că s-ar putea întâmpla ceva între noi. Am un iubit.

La început, Andrew păru uluit. Apoi, rănit, pe urmă, jenat şi în cele din urmă, supărat. Sentimentele i se citiră pe chip într-o succesiune atât de rapidă, încât parcă ar fi privit un apus de soare într-o filmare sacadată.

— Ştiu, replică el, arătând spre Sidekick. Ţi-am auzit conversaţia.

Evident c-ai auzit-o.

— Îmi pare rău, zise Spencer. Dar…

Andrew îşi ridică mâinile, întrerupând-o.

— Şi-atunci, de ce m-ai luat pe mine, şi nu pe el? E cumva un tip cu care părinţii tăi nu vor să te întâlneşti? Aşa că ai venit cu mine, gândindu-te că i-ai păcălit?

— Nu, se grăbi Spencer să răspundă, tresărind jenată. Să fi fost stratagema ei atât de străvezie, sau Andrew doar nimerise dintr-un noroc? E… e greu de explicat. Am crezut că am putea să ne distrăm. N-am vrut să te supăr.

O şuviţă de păr îi căzu lui Andrew în ochi.

— Era cât pe-aci să mă păcăleşti şi pe mine, zise, şi se întoarse spre uşă.

— Andrew! strigă Spencer. Stai!

Şi, în timp ce-l privea cum dispare în mulţimea de adolescenţi, o senzaţie rece, stânjenitoare, o străbătu din creştet până-n tălpi. Era clar că-şi alesese pe cine nu trebuie ca aşa-zis partener. Ar fi fost mai bine să fi venit cu Ryan Vreeland, homosexual nedeclarat, sau cu Thayer Anderson, prea obsedat de baschet ca să mai ia fetele în serios.

Alergă spre umbrarul principal şi privi în jur: îi datora măcar scuze lui Andrew. Întregul spaţiu era luminai de la lumânări; totuşi, era foarte greu să găseşti pe cineva. Reuşi să-l distingă numai pe Noel şi pe fata de la şcoala quakerilor, dansând şi sorbind pe furiş din sticluţa lui Noel. Naomi

Zeigler şi James Freed erau acum pe scenă, cântând o piesă de-a lui Avril Lavigne pe care Spencer nu putea s-o sufere. Mason Byers şi Devon Arliss tocmai se apropiau unul de celălalt, să se sărute. Kirsten Cullen şi Bethany Wells şuşoteau într-un colţ.

— Andrew? strigă ea.

Şi atunci, Spencer o observă pe Emily, dincolo de ringul de dans. Purta o rochie roz fără bretele şi un şal de lână roz aruncat peste umeri. Spencer făcu spre ea câţiva paşi, dar abia apoi îl observă pe partenerul său, aflat lângă ea, ţinând-o de braţ. Chiar în timp ce Spencer îşi încorda privirea ca să-l vadă mai bine, tipul întoarse capul şi o remarcă. Avea ochii de culoare închisă, albastru-indigo, exact nuanţa pe care o avuseseră şi în visul ei.

I se tăie respiraţia şi făcu un pas înapoi.

O să apar când vă aşteptaţi mai puţin.

Era Toby.

27
ARIA ESTE DISPONIBILĂ NUMAI CU SCUTIRE

Aria se rezemă de barul de la Foxy şi comandă o ceaşcă de cafea neagră. Era atât de aglomerat sub umbrarul acesta, încât îşi simţea căptuşeala rochiei cu buline deja scăldată în transpiraţie. Şi nu era acolo decât de douăzeci de minute.

— Salut, îi zise Mike, strecurându-se lângă ea. Avea acelaşi costum gri pe care-l purtase şi la înmormântare şi o pereche de pantofi negri lustruiţi împrumutaţi de la Byron.

— Salut, chiţăi Aria, surprinsă. N-am… n-am ştiut că vii şi tu.

După ce ieşise de sub duş, pregătindu-se pentru Foxy, găsise casa pustie. Pradă unei derute de moment, îşi închipuise că familia ei o abandonase.

— Mda. Am venit cu… Mike se răsuci şi-i arătă o fată subţire şi palidă, pe care Aria o recunoscu de la petrecerea lui Noel Kahn, de săptămâna trecută. Super, nu? o întrebă el.

— Mda. Aria îşi termină cafeaua din trei înghiţituri, remarcând că-i tremurau mâinile. Era a patra cafea într-o oră.

— Şi, unde e Sean? vru să ştie Mike. Cu el ai venit, nu? Toată lumea vorbeşte pe tema asta.

— Da? întrebă, sfârşită, Aria.

— Mda. Sunteţi, cum să zic, noul cuplu la modă.

Aria nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Putea doar să şi le imagineze pe unele fete de la Rosewood Day bârfind pe seama ei şi-a lui Sean.

— Nu ştiu pe unde-o fi, îi răspunse.

— De ce? Cuplul serii s-a destrămat deja?

— Nu…

Adevărul era că Aria se cam ascundea de Sean.

Aseară, după ce Meredith îi spusese Ariei că ea şi Byron se iubeau, Aria fugise înapoi la Sean şi izbucnise în lacrimi. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi aşteptat ca Meredith să-i spună ceea ce-i spusese. Acum, că ştia adevărul, se simţea neputincioasă. Familia ei era blestemată. Timp de zece minute, se tot văicărise pe umărul lui Sean: Ce-o *să mă faaaaaaac?* Sean izbutise s-o liniştească îndeajuns cât s-o conducă la ea acasă, ba chiar o dusese până în camera ei, o întinsese în pat şi-i aşezase animalul preferat din pluş, pe Porctunia, pe pernă, lângă ea.

Imediat după plecarea lui Sean, Aria îşi azvârlise aşternuturile de pe ea şi începuse să patruleze prin cameră. Aruncase o privire şi în dormitorul părinţilor. Mama ei era în pat, dormind liniştită… singură. Însă Aria nu se simţise în stare să-i strice somnul. Când se trezise, câteva ore mai târziu, se dusese iarăşi spre dormitorul lor, adunându-şi curajul cu un o *faci şi gata,* însă de data aceasta, Byron era şi el în pat, lângă Ella. Dormea pe o parte, cu un braţ peste umărul Ellei.

Păi, de ce te-ai mai lipi de cineva, dacă eşti îndrăgostit de altcineva?

Dimineaţă, când se trezise după singura ei oră mare şi lată de somn, avea ochii umflaţi şi pe faţă îi apăruseră mici umflături roşietice. Se simţea mahmură şi, după ce parcursese în minte evenimentele serii trecute, se vârâse înapoi sub pilotă, ruşinată. Sean o *culcase.* Ei îi curseseră *mucii* pe umărul lui. Se văicărise ca o dementă. Ce altă metodă mai bună ca să pierzi un tip, decât să te smiorcăi pe el? Când Sean venise s-o ia la Foxy – mare minune că mai apăruse, măcar – el voise să discute imediat despre seara trecută, însă Aria îi tăiase vorba, ridicând din umeri şi spunându-i că se simţea mult mai bine. Sean o privise cam

ciudat, însă fusese suficient de inteligent să nu mai pună întrebări. Iar acum, ea îl evita.

Mike se rezemă de tejgheaua de lemn a barului şi începu să bâţâie din cap când DJ-ul puse o piesă cu Franz Ferdinand. Avea un mic zâmbet de auto mulţumire pe faţă: Aria ştia că se simţea cel mai tare pentru că făcuse rost de un bilet la Foxy, din moment ce era abia în anul doi. Totuşi, era sora lui, aşa că putea să-i simtă suferinţa şi tristeţea din spatele măştii. Era ca pe vremea când erau mici şi-şi pierdeau vremea pe la piscina comună, iar prietenii lui Mike îl făceau homo din cauză că avea pantaloni scurţi albi pentru baie, care deveniseră roz la spălat. Mike încercase să se comporte ca un bărbat, dar mai târziu, în timp ce adulţii înotau, Aria îl surprinsese plângând în taină pe lângă bazinul celor mici.

Ar fi vrut să-i poată spune ceva, ca să-l facă să se simtă mai bine. Despre cât de rău îi părea pentru ceea ce avea să-i spună Ellei – avea să-i spună mamei ei chiar astă seară, după ce ajungea acasă, gata cu scuzele – şi că nimic din toate astea nu era din vina lui, şi că, dacă familia lor se destrăma, tot avea să fie bine. Într-un fel.

Dar ştia ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi încercat. Mike ar fi rupt-o pur şi simplu la fugă.

Îşi luă cafeaua şi plecă de lângă bar. Voia să facă mişcare.

— Aria, auzi o voce strigând-o din urma ei. Se întoarse. Sean era la vreo şase paşi distanţă, lângă una dintre mese. Părea supărat.

Panicată, Aria îşi lăsă jos ceaşca şi se repezi spre toaleta felelor. Unul dintre butucănoşii ei pantofi cu talpă-platformă îi alunecă din picior. Înfigându-şi-l la loc, continuă să înainteze, dar se împotmoli într-un zid de puşti. Încercă să-şi croiască drum din coate, dar nimeni nu se clinti.

— Hei!

Sean era acum chiar lângă ea.

— A! ţipă Aria, peste vacarmul muzicii, străduindu-se să pară nonşalantă. Bună!

Sean o luă de braţ şi o trase până-n parcare, unicul loc de la Foxy care rămăsese pustiu. Îşi recuperă apoi cheile de la paznic. O ajută pe Aria să urce în maşină şi porni, înaintând până într-un loc liber, aflat ceva mai departe pe alee.

— Ce se-ntâmplă cu tine? o luă el la rost.

— Nimic, răspunse Aria, fixând cu privirea geamul din partea opusă.

— Nu, nu-i adevărat. Eşti ca… un zombi. Mă sperii de-a binelea.

— Nu, doar că… Aria îşi zornăi şiragul de perle pe care-l purta în jurul încheieturii, ca brăţară. Nu ştiu. Nu vreau să te deranjez.

— De ce nu?

Ea ridică din umeri.

— Pentru că n-ai vrea să auzi aşa ceva. Sigur crezi că sunt ciudată rău. Adică, super obsedată de părinţii mei. Numai despre asta am discutat.

— Păi… cam aşa a şi fost. Dar nu vreau…

— Nu mă supăr, îl întrerupse ea, dacă vrei să dansezi cu alte fete sau ce mai vrei să faci. Sunt câteva fete chiar drăguţe pe-aici.

Sean clipi mărunt, cu o expresie impenetrabilă.

— Dar eu nu vreau să dansez cu nimeni altcineva.

Tăcură. Sunetele de bas ale piesei lui Kanye West, „Gold Digger", începură să se reverse de sub umbrar.

— Te gândeşti la părinţii tăi? o întrebă încet Sean.

Ea încuviinţă.

— Aşa cred. Trebuie să-i spun mamei astă-seară.

— De ce trebuie să-i spui *tu?*

— Pentru că…

Aria n-avea cum să-i mărturisească totul despre A.

— Pentru că trebuie s-o fac eu. Nu se poate să mai meargă aşa.

Sean oftă.

— Te supui singură unei presiuni prea mari. Nu poţi să-ţi iei şi o seară liberă?

La început, Aria vru să se apere, dar apoi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Eu chiar cred că ar trebui să te întorci acolo, Sean. Nu mă lăsa să-ţi stric seara.

— Aria… Sean scoase un oftat de exasperare. Încetează!

Aria se strâmbă.

— Pur şi simplu, nu cred c-o să iasă ceva între noi doi.

— De ce?

— Pentru că…

Se opri, încercând să-şi dea seama ce-ar fi vrut să spună. Pentru că ea nu era o fată tipică pentru Rosewood? Pentru că, indiferent ce i-ar fi plăcut lui Sean la ea, erau atât de multe altele care *nu* puteau să-i placă? Se simţea ca şi cum ar fi fost unul dintre acele medicamente-minune cărora li se făcea mereu reclamă la televizor. Crainicul înşiruia fraze după fraze despre cum ajutase medicamentul respectiv atâtea milioane de oameni, însă chiar la sfârşitul reclamei, adăuga, cât mai încet posibil, că printre efectele secundare se numărau palpitaţiile şi supuraţiile. Cu ea, ar fi fost la modul: *Fată super, scrântită… dar problemele familiale ar putea avea ca rezultat izbucniri psihopate şi, la răstimpuri, suflarea nasului pe cămăşile dumneavoastră scumpe.*

Sean îşi puse, cu prudenţă, mâna peste a ei.

— Dacă te temi că m-aş fi speriat aseară, află că nu e aşa. Chiar îmi place de tine. Într-un fel, îmi place de tine mai mult *datorită* a ceea ce a fost aseară.

În ochii Ariei apărură lacrimi.

— Zău?

— Zău!

Îşi apăsă fruntea de a ei. Aria îşi ţinu respiraţia. În sfârşit, buzele li se atinseră. Apoi, încă o dată. Mai apăsat, de data asta.

Aria îşi apăsă buzele pe ale lui şi-l prinse cu o mână de ceafă, trăgându-l mai aproape. Trupul lui i se părea atât de cald şi de potrivit pentru ea! Sean îi cuprinse mijlocul cu mâinile. Dintr-odată, îşi muşcau unul altuia buza inferioară, iar mâinile li se plimbau în sus şi-n jos pe spatele celuilalt. Apoi, se desprinseră, răsuflând anevoie şi sorbindu-se din ochi.

Se aruncară din nou unul spre altul. Sean îi trase în jos fermoarul rochiei. Îşi smulse sacoul de pe el şi-l azvârli pe bancheta din spate, în timp ce ea bâjbâia să-i desfacă butonii cămăşii. Îi sărută lui Sean urechile acelea superbe şi-şi strecură mâinile pe sub cămaşa lui, mângâindu-i pielea netedă, goală. El îi strânse mijlocul cu palmele cât putu de mult, cu trupul într-un unghi incomod pe scaunul lui înghesuit din Audi. Lăsă spătarul pe spate, o ridică pe Aria şi-o trase spre el. Spatele Ariei se frecă de volan.

Îşi lăsă capul pe spate în timp ce Sean o săruta pe gât. În clipa în care ea deschise ochii, zări ceva: o bucată de hârtie galbenă, sub ştergătorul de parbriz. La început îşi închipui că era cine ştie ce fluturaş publicitar – poate lăsat de un tânăr care-şi făcea reclamă pentru o petrecere de după Foxy –, însă apoi observă scrisul mare, mâzgălit neglijent cu marker Sharpie negru.

Nu uita! Când bate miezul nopţii!

Se smulse din braţele lui Sean.

— Ce e? se miră el.

Îi arătă biletul, cu mâinile tremurând.

— Tu ai scris asta?

Totuşi, era o întrebare prostească: ea ştia deja răspunsul.

28
NU E PETRECERE FĂRĂ HANNA MARIN

Când taxiul ajunse la Kingman Hall, Hanna îi aruncă douăzeci de dolari şoferului, un tip mai în vârstă, chel, care părea să aibă probleme cu transpiraţia.

— Păstrează restul, îi zise. Trânti portiera şi fugi spre intrare, cu un veritabil vârtej în stomac. Îşi cumpărase în staţia din Philly a trenului SEPTA o pungă de Cool Ranch Doritos şi înfulecase ca o maniacă tot conţinutul în cinci minute, frenetic. Mare greşeală!

În dreapta ei, era măsuţa la care se controlau invitaţiile. O fată slabă ca un băţ, cu părul blond tuns scurt şi tone de dermatograf, strângea biletele şi bifa numele în caietul ei. Hanna ezită. Habar n-avea unde putea să-i fie biletul, iar dacă încerca să se târguiască, ar fi fost trimisă imediat la plimbare. Miji ochii spre umbrarul pentru Foxy, care ardea de lumină ca un tort aniversar. Nici gând să-l lase pe Sean să scape cu faţa curată. Avea să intre la Foxy, fie că Fata Dermatograf era de acord, fie că nu.

Inspirând adânc, Hanna se lansă într-un sprint la viteza maximă pe lângă măsuţa pentru control.

— Hei! o auzi strigând pe fată. Stai!

Hanna se ascunse după un stâlp, cu inima bătându-i într-un ritm accelerat. Un bodyguard vânjos îmbrăcat în smoching trecu fuga pe lângă ea, după care se opri şi privi în jur. Iritat de nereuşită şi derutat, ridică din umeri şi rosti ceva în aparatul lui de emisie-recepţie. Hanna simţi un mic fior de satisfacţie. Faptul că reuşise să se strecoare înăuntru îi provocă un val de adrenalină identic cu cel pe care-l simţea când fura.

La Foxy era o aglomeraţie de nedescris. Nu-şi mai amintea dacă mai văzuse vreodată o asemenea înghesuială. În majoritatea lor, fetele de pe ringul de dans îşi descălţaseră pantofii şi se învârteau cu ei în mâini, deasupra capetelor. În dreptul barului era o gloată la fel de imensă, şi alţi tineri stăteau la rând pentru ceea ce părea să fie o instalaţie de karaoke. După cum arătau mesele, îngrijit aranjate şi goale, cina încă nu fusese servită.

Hanna o prinse de cot pe Amanda Williamson, o elevă din anul doi de la Rosewood Day care încerca mereu să intre în vorbă cu ea pe coridoare. Amanda se lumină la faţă.

— *Saaalut,* Hanna!

— L-ai văzut pe Sean? se răsti Hanna.

O umbră de mirare îi traversă faţa Amandei; apoi, fata ridică din umeri.

— Nu prea cred…

Hanna se înghesui mai departe, cu inima bubuindu-i în piept. Poate că el nici nu era acolo. Schimbă direcţia, gata să se ciocnească de un chelner care ducea o tavă imensă, plină cu brânzeturi. Hanna înşfacă o bucată uriaşă de cheddar şi şi-o îndesă în gură. Înghiţi fără să-i simtă măcar gustul.

— Hanna! strigă Naomi Zeigler, excesiv bronzată, îmbrăcată într-o rochie dreaptă, aurie. Ce mişto! Ai venit! Mi s-a părut c-ai zis că nu vii!

Hanna se încruntă. Naomi îl ţinea strâns de braţ de James Freed. Arătă spre amândoi.

— Voi doi aţi venit împreună?

Crezuse că Naomi era partenera lui Sean.

Naomi încuviinţă. Apoi, se aplecă spre ea.

— Îl cauţi pe Sean? o întrebă, clătinând din cap, cu o expresie uluită. Numai despre asta vorbeşte *toată lumea.* Serios, nici nu-mi vine să cred.

Bătăile inimii Hannei se iuţiră.

— Aşadar, Sean e aici?

— E, cum să nu, zise James, lăsându-se în jos şi scoţând o sticlă de coca-cola plină cu un lichid suspect de incolor, din buzunarul interior al sacoului, apoi turnând din ea în sucul lui de portocale. Sorbi puţin şi zâmbi.

— Vreau să zic, sunt atât de *diferiţi,* cugetă Naomi. Ai zis că mai sunteţi prieteni, nu? Şi nu ţi-a zis c-o s-o invite pe ea?

— Las-o baltă, zise James, înghiontind-o pe Naomi. Tipa e sexy.

— *Cine?* zbieră Hanna.

Ce ştia toată lumea, numai ea nu?

— Uite-i, îi arătă Naomi tocmai în partea cealaltă.

Parcă oceanul de tineri s-ar fi despărţit deodată şi un uriaş reflector şi-ar fi revărsat strălucirea din tavan. Sean era într-un colţ, aproape de instalaţia de karaoke, îmbrăţişat cu o fată într-o rochie albă cu buline negre. Îşi ţinea capul pe gâtul ei, iar mâinile fetei i se apropiaseră primejdios de mult de fese. Şi atunci, fata întoarse capul, iar Hanna zări familiarele trăsături fermecătoare, exotice şi distinctivul păr negru-albăstrui. *Aria.*

Hanna scoase un ţipăt.

— O, Doamne, nu pot să cred că n-ai ştiut, exclamă Naomi, încercând s-o consoleze punându-i o mână pe umăr.

Hanna se scutură şi porni ca o vijelie drept spre Aria şi Sean, care se ţineau în braţe. Nu dansau, ci doar se ţineau în braţe. *Afurisiţii!*

După ce Hanna stătu să-i privească vreo câteva secunde, Aria deschise un ochi, apoi pe celălalt. Scoase un mic suspin.

— Hm, salut, Hanna!

Hanna rămase pe loc, tremurând de furie.

— Eşti… eşti o *căţea!*

Sean se postă în faţa Ariei, luând o poziţie defensivă.

— Stai puţin…

— Să stau *puţin*? Vocea Hannei oscila, tot crescând în intensitate. Arătă cu degetul spre Sean; atât era de nervoasă, încât îi tremura. Tu… mi-ai zis că n-o să vii, pentru că toţi prietenii tăi au partenere, aşa că nu mai vrei să vii!

Sean ridică din umeri.

— S-a schimbat situaţia.

Obrajii o usturau, ca şi cum el ar fi pălmuit-o.

— Dar era vorba să avem o *întâlnire* săptămâna asta!

— Era vorba să ieşim la *cină* săptămâna asta, o corectă Sean. Ca doi prieteni, preciză, zâmbindu-i ca unui copil de grădiniţă cam încet la minte. Ne-am despărţit vinerea trecută, Hanna. Ai uitat?

Hanna îl privi chiorâş.

— Şi ce, acum eşti cu ea?

— Păi… Sean îşi întoarse privirea spre Aria. Mda.

Hanna se prinse cu mâna de stomac, convinsă că avea să vomite. Nu, asta trebuie să fi fost o farsă. Ca Sean şi Aria să alcătuiască un cuplu era ceva la fel de credibil ca o grăsană în colanţi strâmţi.

Abia atunci observă rochia Ariei. Fermoarul lateral era desfăcut, lăsând la iveală sutienul negru din dantelă, fără bretele.

— Ţi se văd sânii, mârâi, arătându-i.

Aria privi în grabă, apoi îşi acoperi pieptul cu braţele şi-şi trase fermoarul la loc.

— Apropo, de unde ţi-ai luat rochia asta? o întrebă Hanna. E o Luella pentru Target?

Aria îşi îndreptă spinarea.

— La drept vorbind, da. Mi s-a părut drăguţă.

— Doamne, suspină Hanna, dându-şi ochii peste cap. Ce martiră poţi să fii!

Îşi întoarse privirea spre Sean.

— Sinceră să fiu, bănuiesc că voi doi aveţi chestia asta în comun. Ştiai că Sean a jurat să rămână virgin până la treizeci de ani, Aria? O fi

încercat el să te pipăie, dar n-o să meargă niciodată până la capăt. A depus un *jurământ* sacru.

— Hanna! încercă Sean s-o reducă la tăcere.

— Eu, personal, cred c-a făcut-o din cauză că e gay. Tu ce părere ai?

— Hanna…

Acum, în tonul lui Sean era o nuanţă rugătoare.

— Ce e? îl sfidă Hanna. Eşti un mincinos, Sean. Şi o jigodie.

Când privi în jur, Hanna constată că deja se strânsese un grup în jurul lor. Cei care erau mereu invitaţi pe la petreceri, cei care-şi tot schimbau partenerii între ei. Fetele nu *tocmai* super, sau nu suficient, băieţii supraponderali pe care toată lumea îi ţinea prin preajmă pentru că erau nostimi, copiii de bogătaşi care risipeau grămezi de bani cu toţii, care erau simpatici, sau interesanţi, sau buni manipulatori. Înghiţeau toată discuţia cu lăcomie. Şuşotelile porniseră deja.

Hanna îi aruncă o ultimă privire lui Sean, dar în loc să-i mai spună ceva, fugi.

Ajungând în toaleta fetelor, trecu imediat în faţă, fără să mai stea la rând. Când ieşi cineva dintr-o cabină, Hanna se repezi înăuntru.

— Javră! Auzi în spatele ei, însă Hanna nu se sinchisi.

Imediat cum închise uşa, se aplecă deasupra vasului de toaletă şi se descotorosi de Doritos şi de tot ce mai mâncase în seara aceea. După ce termină, începu să scâncească.

Ce feţe făcuseră toţi! Şi *mila*… Hanna plânsese în faţa lor. Asta fusese una dintre primele reguli stabilite de Hanna şi de Mona, după ce se reinventaseră: niciodată, *sub nici o formă*, nu lăsa pe nimeni să te vadă plângând. Şi, mai mult decât orice, se simţea de-a dreptul naivă. Ea chiar crezuse că Sean o s-o primească înapoi. Crezuse că, dacă se ducea la clinica pentru arşi şi la Clubul

V, rezolva totul; numai că, în tot acest timp… el fusese cu gândul la altcineva.

Când, în cele din urmă, deschise uşa, toaleta era pustie. Era atât de linişte, încât auzea apa picurând în lavoarul placat cu mozaic. Aruncă o privire spre oglindă, să vadă cât de rău arăta. Când se văzu, i se tăie respiraţia.

O Hanna extrem de diferită o privea de-acolo. Această Hanna era bucălată, cu un păr şaten de rahat şi un ten oribil. Purta aparat dentar cu benzi din cauciuc roz şi ochii i se micşoraseră din cauză că nu voia să-şi poarte ochelarii. Sacoul arămiu gemea pe braţele ei dolofane, iar bluza îi stătea desfăcută în dreptul sutienului.

Hanna îşi acoperi ochii, îngrozită. *A.* e *de vină,* îşi zise. *A. îmi face toate astea.*

Apoi, îi veni în minte mesajul lui A.: *Du-te la Foxy imediat. Sean e acolo cu o tipă.* Dacă A. ştiuse că Sean era la Foxy cu altă fată, atunci, asta însemna că…

Şi A. Era la Foxy.

— Salut!

Hanna sări ca arsă şi se răsuci pe călcâie. Mona apăruse în prag. Arăta superb, într-o rochie neagră pe care Hanna n-o recunoştea să fi fost luată din expediţiile lor la cumpărături. Îşi îndepărtase de pe faţă şuviţele de păr decolorat, şi tenul îi sclipea. Jenată – probabil că mai avea urme de vomă prin jurul gurii –, Hanna se repezi pe drumul cel mai scurt în cabina de toaletă.

— Stai, o opri Mona, prinzând-o de braţ. Când se răsuci spre ea, Hanna văzu că părea sincer preocupată. Naomi zicea că nu vii astă-seară.

Hanna se privi din nou, pe furiş, în oglindă. Imaginea reflectată acolo era cea a Hannei dintr-a unsprezecea, nu a celei dintr-a şaptea. Avea ochii un pic înroşiţi, dar altfel arăta foarte bine.

— E din cauza lui Sean, nu-i aşa? o întrebă Mona. Tocmai am ajuns şi eu şi l-am văzut cu *ea.* Îşi lăsă capul în jos. Îmi pare foarte rău, Han.

Hanna închise ochii.

— Mă simt ca o mare dobitoacă, mărturisi.

— Nu tu. *El* e dobitocul.

Se priviră reciproc. Hanna fu invadată de un val de remuşcare. Prietenia Monei însemna atât de mult pentru ea, şi ea permisese ca atâtea obstacole să li se pună în cale. Nici nu-şi putea aminti de ce se certaseră.

— Îmi pare foarte rău, Mon. Pentru tot.

— *Mie* îmi pare rău, răspunse Mona. Şi apoi se îmbrăţişară, strângându-se mai tare ca oricând.

— O, Doamne, aici erai!

Spencer Hastings traversă cu paşi grăbiţi podeaua de marmură şi o smulse pe Hanna din îmbrăţişare.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Hanna se smuci, iritată.

— Ce? De ce?

Spencer privi cruciş spre Mona.

— Nu pot să-ţi spun aici. Trebuie să vii cu mine.

— Hanna nu e obligată să meargă nicăieri, interveni Mona, prinzând-o de braţ pe prietena ei şi trăgând-o spre ea.

— Ba, de data asta, e, ridică tonul Spencer. E o urgenţă.

Mona o strânse şi mai tare de braţ pe Hanna. Avea pe faţă aceeaşi expresie neîndurătoare de alaltăieri, din mall – o expresie care spunea: *Dacă mai ţii un secret faţă de mine, îţi jur că s-a terminat între noi.* Totuşi, Spencer părea îngrozită. Ceva era în neregulă. Foarte în neregulă.

— Scuză-mă, zise Hanna, atingându-i uşor mâna Monei. Mă întorc imediat.

Mona îşi lăsă braţul să cadă.

— Perfect, rosti, supărată, după care se îndreptă spre oglindă, să-şi verifice machiajul. Nu te grăbi.

29
SĂ IASĂ TOTUL LA IVEALĂ!

Spencer o conduse pe Hanna fără vreo vorbă afară din toaletă şi apoi pe lângă un grup de tineri. Într-un târziu, o remarcă pe Aria stând singură lângă bar.

— Vino şi tu!

Hanna se smulse din mâna lui Spencer.

— Nu merg nicăieri unde merge ea.

— Hanna, dar le-ai spus tuturor că i-ai dat papucii lui Sean! Protestă Aria. Cât se poate de clar!

Hanna îşi încrucişă braţele la piept.

— Asta nu înseamnă că mi-am dorit ca tu să vii aici cu el. Asta nu înseamnă că am vrut să mi-l *furi.*

— Nu ţi-am furat nimic! ţipă Aria, ridicându-şi pumnul.

Spencer, îngrijorată pentru o clipă că Aria ar putea încerca s-o lovească pe Hanna, se strecură între ele două.

— *Gata!* Zise ea. Încetaţi! Trebuie s-o găsim pe Emily.

Şi până ca ele să mai poată protesta, le târî pe lângă sculpturile din gheaţă, pe lângă cei care-şi aşteptau rândul pentru karaoke şi pe lângă mesele la care urmau să se liciteze bijuterii. Spencer o văzuse pe Emily cu doar douăzeci de minute mai devreme, însă acum Emily nu era de găsit. Trecu pe lângă Andrew, care stătea la o masă lungă, luminată de lumânări, împreună cu prietenii lui. O observă şi se întoarse repede spre ceilalţi, scoţând un hohot de râs fals, ca un lătrat, în mod evident adresat ei. Spencer simţi un junghi de remuşcare. Dar nu putea să-şi bată capul şi cu asta acum.

Strângându-le şi mai tare de mâini pe celelalte două fete, trecu în grabă pe lângă mese, spre terasă. Mai mulţi petrecăreţi se adunaseră în

jurul fântânii, înmuindu-şi picioarele desculţe în apă, dar nici urmă de Emily. În dreptul uriaşei statui a lui Pan, Hanna începu să se vaite.

— Eu trebuie să plec.

— Încă nu se poate, zise Spencer, împingându-le înapoi în sufragerie. E important pentru noi toate. Trebuie s-o găsim pe Emily.

— De ce e atât de important? se plânse Hanna. Şi cui naiba îi pasă?

— Uite ce e! ripostă Spencer, oprindu-se. Ea e aici, cu Toby.

— Şi? întrebă Aria.

Spencer inspiră adânc.

— Eu cred… eu cred că e posibil ca Toby să vrea să-i facă rău. Cred că vrea să ne facă rău tuturor.

Fetele se arătară şocate.

— Pentru ce? se interesă Aria, proptindu-şi mâinile în şolduri.

Spencer îşi lăsă ochii în jos. Simţea cum i se strânge stomacul.

— Eu cred că A. e Toby.

— Ce te face să crezi una ca asta?

Aria părea supărată.

— A. Mi-a trimis un mesaj, recunoscu Spencer. Afirma că suntem toate în primejdie.

— Ai primit un mesaj? ţipă strident Hanna. Credeam că rămăsese să ne anunţăm între noi!

— Ştiu, zise Spencer, cu privirea aţintită asupra pantofilor ei Louboutin cu vârful ascuţit.

Mai încolo, sub umbrar, câţiva băieţi se lansaseră într-un concurs de breakdance. Noel Kahn se străduia să facă un *kickworm,* în timp ce Mason Byers avea o tentativă de rotire pe fund. Nu fusese vorba c-o să fie o reuniune *civilizată!*

— N-am ştiut ce să fac, recunoscu ea. Am… de fapt, am primit două mesaje. În primul zicea c-ar fi mai bine să *nu* vă spun vouă nimic. Însă al doilea chiar părea să fi fost scris de Toby… iar acum, Toby e aici, cu Emily, şi…

— Ia stai, primul mesaj zicea că suntem în pericol, şi tu n-ai făcut nimic? o întrebă Hanna.

Nu părea supărată, nu tocmai, ci doar derutată.

— Nu eram sigură că e adevărat, se justifică Spencer, trecându-şi degetele prin păr. Adică, dac-aş fi ştiut…

— Ştiţi ce? Am primit şi eu unul, o întrerupse Aria, moale.

Spencer clipi, nedumerită.

— Da? şi tot despre Toby?

— Nu… Aria dădu impresia că-şi măsoară cuvintele. Spencer, zise apoi, tu de ce erai vineri la studioul de yoga?

— La studioul de yoga? repetă Spencer, îngustându-şi ochii. Ce are asta de-a face cu…

— A fost o coincidenţă un *pic* cam mare, continuă Aria.

— Ce tot spui acolo? strigă Spencer.

Hanna se amestecă şi ea.

— Aria, mesajul tău era despre Sean?

— *Nu,* răspunse Aria, întorcându-şi faţa spre Hanna şi încreţindu-şi fruntea.

— Ei bine, atunci *îmi pare rău*! se răsti Hanna. Eu am primit un SMS, tot de la A., şi *era* despre Sean! Zicea că e la Foxy cu o tipă… cu *tine*!

— Fetelor… încercă Spencer să le oprească, nevrând să se ia cearta de la început. Apoi, se încruntă. Ia stai! Tu când, ai primit SMS-ul, Hanna?

— Mai devreme, astă-seară.

— Aşadar, asta înseamnă… Aria arătă cu degetul spre Hanna. Dacă mesajul tău de la A. spunea că Sean e la Foxy cu mine, înseamnă că A. ne-a văzut. Ceea ce înseamnă…

— … că A. e la Foxy. Ştiu, încheie Hanna, adresându-i Ariei un zâmbet încordat.

Inima lui Spencer începu să bată cu şi mai mare putere. Chiar se-ntâmpla cu adevărat. A. era

acolo… şi A. era Toby.

— Haideţi, le zise ea, conducându-le pe coridorul lung şi îngust care ducea spre sala de licitaţie. Ziua, coridorul era îmbâcsit şi extrem de tipic pentru Philadelphia, cu o mulţime de măsuţe în stilul Misiunii, cu portrete în ulei ale unor bogătaşi ursuzi şi cu duşumele scârţâitoare, însă acum, seara, pe fiecare masă trona câte o candelă aromoterapeutică, iar lambriurile erau împodobite cu luminiţe divers colorate. În clipa în care fetele se opriră sub un bec albastru, lumina le făcu să arate precum trei cadavre.

— Mai derulează filmul o dată, Spencer, rosti încetişor Aria. Primul tău mesaj zicea că nu trebuie să ne spui nouă. Dar nu trebuie să ne spui ce? Că ai primit un mesaj? Că A ar fi Toby?

— Nu… Spencer se întoarse cu faţa spre ele. Nu trebuia să vă spun ceea ce ştiu. Despre *Chestia cu Jenna.*

O expresie de oroare străbătu chipurile celorlalte două fete. *Acum e-acum,* îşi zise Spencer. Inspiră adânc.

— Adevărul este că… Toby a văzut-o pe Ali declanşând racheta aia. A ştiut tot timpul.

Aria făcu un pas înapoi şi se ciocni de o masă. Un vas din ceramică se clătină, apoi căzu, prefăcându-se în cioburi pe podea. Nimeni nu se clinti să le strângă.

— Minţi, şopti Hanna.

— Aş vrea eu.

— Cum adică, *Toby a văzut-o*? întrebă Aria, cu o voce tremurată. Ali spunea că n-a văzut-o.

Spencer îşi frânse mâinile.

— El mi-a spus că a văzut-o. Mie şi lui Ali, de fapt.

Prietenele ei se uitau la ea clipind buimace.

— În seara în care a fost rănită Jenna, când am dat fuga afară să văd ce se-ntâmplase, Toby a venit spre mine şi spre Ali. A zis că a văzut-o pe Ali… când a făcut-o.

Şi vocea lui Spencer tremura acum. Avusese atât de multe coşmaruri în care-i apăruse exact momentul acesta, încât i se părea ireal să-l *trăiască.*

— Ali a pus piciorul în prag, continuă ea. I-a spus lui Toby că l-a văzut făcând ceva… *îngrozitor* şi că avea să le spună tuturor. Singura posibilitate ca să nu-l dea în vileag era ca Toby să ia asupra lui vina pentru accidentul Jennei. Înainte ca Toby s-o ia la fugă, a zis: *O să ţi-o plătesc eu!* Totuşi, a doua zi, a mărturisit.

Spencer îşi trecu mâna pe la ceafă. Faptul că rostise cu voce tare toate acestea o transportase cu gândul chiar în seara aceea. Simţea mirosul de sulf al rachetei aprinse şi izul gazonului proaspăt tuns. O vedea pe Ali, cu părul ei blond prins la spate în coadă, purtând cerceii cu perle în formă de lacrimă pe care-i primise la a unsprezecea ei aniversare. Lacrimile îi apărură în ochi.

Înghiţi în sec şi continuă.

— În cel de-al doilea mesaj pe care mi l-a trimis, A. Zicea: *M-aţi rănit, aşa că o să vă rănesc şi eu,* şi că o să se arate ea când o să ne aşteptăm mai puţin. Azi-dimineaţă m-am trezit şi cu un poliţist la mine acasă, întrebându-mă iarăşi despre Ali, şi poliţistul ăsta m-a fiert la foc mic, purtându-se ea şi cum aş fi ascuns ceva. M-am gândit că poate Toby era cauza. Iar acum, că a adus-o aici pe Emily, mă tem să nu-i facă vreun rău.

Aria şi Hanna avură nevoie de un timp îndelungat până să reacţioneze. În cele din urmă, Ariei începură să-i tremure mâinile. O pată de un roşu-închis i se întindea în sus, dinspre gât, către obraji.

— De ce nu ne-ai spus până acum? îşi miji ochii nesigură spre Spencer, căutându-şi cuvintele. Adică, a fost perioada aia, într-a şaptea, când am fost *singură* cu Toby la chestia aia cu teatrul? Putea să-mi facă rău… sau nouă, tuturor… iar

dacă, într-adevăr, el a omorât-o pe Ali, atunci poate aveam cum s-o salvăm!

— Mi se face rău, se văită Hanna, încet.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Spencer.

— Am vrut să vă spun, fetelor, dar mi-a fost frică.

— De fapt, cu ce l-a şantajat Ali pe Toby, ca el să n-o pârască? se interesă Aria.

— Ali n-a vrut să-mi spună, minţi Spencer. Era superstiţioasă în legătură cu divulgarea secretului lui Toby, ca şi cum, dacă l-ar fi rostit cu voce tare, imediat s-ar fi abătut din cer un fulger asupra ei, prin luminator… sau ar fi apărut Toby, care, ca o fiinţă supranaturală, auzea totul.

Aria îşi privi mâinile.

— Toby a ştiut *tot timpul,* repetă ea.

— Iar acum… s-a întors, adăugă Hanna, de-a dreptul verde la faţă.

— Nu numai că s-a întors, preciză Spencer. E *aici.* Şi el e A.

Aria o prinse de braţ pe Hanna.

— Hai să mergem!

— Unde vă duceţi? le strigă Spencer, neliniştită. N-ar fi vrut s-o scape din ochi pe Aria.

Aria se întoarse pe jumătate spre ea.

— Trebuie s-o găsim pe Emily, zise, înfuriată. Apoi, îşi prinse cu o mână poalele rochiei şi o rupse la fugă.

30
LANURILE DE PORUMB SUNT CELE MAI ÎNFRICOŞĂTOARE LOCURI DIN ROSEWOOD

Emily se strecurase într-o mică nişă mai dosită a terasei din Kingman Hall şi-i urmărea în tăcere pe toţi fumătorii de la Foxy. Fetele, în rochiile lor împopoţonate, pastelate; băieţii, în costumele lor elegante. Dar cine *altcineva* mai stătea să urmărească? Nu ştia precis. Închise strâns ochii, după care-i deschise repede, şi cea dintâi persoană pe care o remarcă se întâmplă să fie Tara Kelley, o fată din ultimul an de la Rosewood Day. Avea părul roşu aprins şi un ten superb, palid. Emily scrâşni din dinţi şi închise din nou ochii. Când îi redeschise, îl zări pe Ori Case, fotbalistul acela sexy. Un *băiat.* Acolo.

Apoi însă, nu se putu abţine să nu remarce braţele subţiri, ca de girafă, ale lui Rachel Firestein. Chloe Davis făcea o mutră sexy, poznaşă, spre partenerul ei, Chad Nu-ştiu-cum, care-i făcea gura să arate adorabil. Elle Carmichael îşi înălţase bărbia, pur şi simplu. Emily captă o boare de parfum Michael Kors dinspre cineva şi i se păru că nu mai mirosise ceva atât de delicios în viaţa ei. Poate cu excepţia gumei de mestecat cu aromă de banane.

Nu se putea să fie adevărat. *Nu se putea.*

— Ce faci?

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Toby.

— Păi… se bâlbâi ea.

— Te-am căutat peste tot. Te simţi bine?

Emily inventarie faptele: stătea ascunsă într-o nişă, pe o terasă, într-un frig de înţepeneai, folosindu-şi şalul ca mijloc de camuflaj şi jucându-se de-a mijitul ca să-şi dea seama dacă-i plac

băieţii sau fetele. Îşi întoarse privirea spre Toby. Ar fi vrut să-i poată explica întâmplările de mai adineauri. Cu Ben, cu Maya, cu ghicitoarea în cărţile de tarot… totul.

— E posibil să mă urăşti pentru ce-o să te rog, dar… te-ar deranja dac-am pleca?

Toby zâmbi.

— Chiar *speram* să spui asta, zise, apucând-o pe Emily de braţ, mai sus de încheietură.

În drum spre ieşire, Emily o observă pe Spencer Hasting, care stătea la marginea ringului de dans. Spencer era cu spatele, iar Emily se gândi dacă să se ducă s-o salute. Atunci însă, Toby o trase de mână şi ea renunţă. Poate că Spencer i-ar fi pus vreo întrebare despre A., şi ea n-avea chef să discute despre nimic din toate *astea* în clipa de faţă.

În timp ce ieşeau din parcare, Emily lăsă în jos geamul din dreptul ei. Noaptea mirosea delicios, a ace de pin şi a ploaie. Luna plină era imensă, şi norii groşi începeau să se adune la repezeală. Era atâta linişte afară, încât Emily auzea cauciucurile maşinii pe pavaj.

— Eşti sigură că te simţi bine? o întrebă Toby.

Emily tresări puţin.

— Mda, perfect.

Aruncă o privire spre Toby. El îi mărturisise că-şi cumpărase un costum nou pentru seara aceasta, iar acum, ea îl obliga să plece acasă cu trei ore mai devreme.

— Îmi pare rău că seara a ieşit naşpa.

— Nu-i nimic, răspunse Toby, ridicând din umeri.

Emily răsuci între degete cutiuţa Tiffany din poală. Culesese una de pe o masă imediat înainte să iasă, imaginându-şi că putea foarte bine să-şi ia darul de plecare.

— Aşadar, nu s-a întâmplat nimic? o întrebă iar Toby. Eşti cam tăcută.

Emily oftă, dezumflându-şi obrajii. Urmări cum trec pe lângă trei lanuri de porumb înainte să-i răspundă.

— M-a agăţat o ghicitoare în cărţile de tarot.

Toby îşi încreţi fruntea, neînţelegând.

— Mi-a zis doar c-o să mi se-ntâmple ceva astă-seară. Ceva care, hm, o să-mi schimbe viaţa.

Emily încercă să râdă. Toby deschise gura să spună ceva, dar o închise repede la loc.

— Treaba e că s-a cam adeverit, continuă Emily. Am dat peste Ben ăla. Ştii, cel care era pe holul de la vestiare, când cu acel concurs, şi a… ştii tu. În orice caz, a încercat… nu ştiu. Cred că a încercat să-mi facă rău.

— *Ce?*

— Stai liniştit. N-am păţit nimic. Doar că… Bărbia începu să-i tremure. Nu ştiu, poate că am meritat-o.

— De ce? întrebă Toby, printre dinţii încleştaţi. Ce-ai făcut?

Emily începu să tragă de funda albă a cutiuţei în care era cadoul. Picăturile de ploaie deja stropeau parbrizul. Trase aer adânc în piept. Oare chiar avea s-o spună cu voce tare?

— Eu şi cu Ben am fost împreună. Şi, în acest timp, el m-a prins sărutându-mă cu altcineva. Cu o fată. Îmi tot spunea că sunt femeia-bărbat, şi când am încercat să-i spun că nu-i aşa, el a vrut să mă forţeze s-o dovedesc. Adică, să-l sărut şi… aşa mai departe. Asta s-a întâmplat când ai intrat tu în holul de la vestiare.

Toby se foi pe scaunul lui, stânjenit.

Emily îşi plimbă degetele peste gardenia albă pe care i-o dăruise Toby pentru corsaj.

— Problema e că poate *sunt* gay. Adică, e adevărat că am, cum să zic, am *iubit-o* pe Alison DiLaurentis. Dar am crezut că am iubit-o numai pe Ali, nu şi că aş fi lesbiană. Dar acum… acum nu

mai ştiu. Poate că Ben are dreptate. Poate că sunt gay. Poate că ar trebui să mă împac cu ideea asta, şi gata.

Nu-i venea să creadă ce-i ieşise din gură. Îşi întoarse faţa spre Toby. Gura lui era o linie dreaptă, impasibilă. Îşi zise că poate dacă avea de gând să recunoască vreodată faptul că fusese iubitul lui Ali, atunci acesta ar fi fost momentul. În schimb, el rosti încet:

— Şi de ce ţi-e atât de teamă s-o recunoşti?

— De-aia! răspunse Emily, izbucnind în râs. Ce, nu era clar? Pentru că eu nu vreau să *fiu*… ştii tu. Gay. Apoi, cu o voce mai joasă: Toată lumea s-ar distra pe seama mea.

Ajunseră la o barieră pustie. În loc să se asigure şi apoi să treacă mai departe, Toby opri motorul. Emily îl privi nedumerită.

— Ce faci?

Toby îşi luă mâinile de pe volan şi o fixă îndelung cu privirea pe Emily. Atât de îndelung, încât ea începu să se simtă stânjenită. Iar el părea indispus. Emily se pipăi la ceafă, apoi întoarse capul şi privi afară pe geam. Şoseaua era tăcută şi pustie şi trecea pe lângă încă un lan de porumb, unul dintre cele mai mari din Rosewood. Ploaia se abătea acum cu mai multă putere, şi fiindcă Toby nu pornise ştergătoarele, totul se vedea înceţoşat. Dintr-odată, îşi dori să fie din nou în lumea civilizată. Să treacă o maşină pe lângă ei. Să vadă o casă. O benzinărie. Orice. Să fi fost indispus Toby fiindcă-i plăcea de ea, iar ea tocmai îi mărturisise că era pe jumătate lesbiană? Să fi fost Toby *homofob*? Cu asta ar fi fost nevoită să aibă de-a face, dacă într-adevăr ajungea la concluzia că era gay. Lumea probabil că s-ar comporta astfel cu ea câte zile ar mai trăi.

— N-ai ajuns niciodată în situaţia asta, nu-i aşa? o întrebă Toby într-un târziu. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să râdă cineva de tine.

— N-nu… îi căută privirea lui Toby, încercând să înţeleagă întrebarea. Cred că nu, zise apoi. În fine, nu până la Ben, în orice caz.

Tunetul bubui deasupra lor, făcând-o să tresară. Apoi văzu zigzagul fulgerului spintecând cerul la câţiva kilometri în faţa lor. Totul se lumină pentru câteva clipe, şi Emily putu să-l vadă pe Toby, încruntat, trăgându-se de un nasture al sacoului.

— Văzându-i pe toţi astă-seară, pur şi simplu mi-am dat seama cât de greu îmi era când locuiam în Rosewood, zise el. Lumea chiar mă ura. Numai că astă-seară toţi au fost atât de drăguţi, inclusiv toţi cei care altădată râdeau de mine. A fost îngreţoşător. A fost de parcă nimic nu s-ar fi întâmpla adăugă, strâmbând din nas. Oare chiar nu-şi dau seama cât au fost de jigodii?

— Cred că nu, răspunse Emily, stânjenită.

Toby îi aruncă o privire.

— Am văzut-o acolo pe una dintre vechile tale prietene. Pe Spencer Hastings.

Un nou fulger o făcu pe Emily să tresară. Toby zâmbi strâmb.

— Voi eraţi o gaşcă pe cinste, pe vremea aia. Chiar le-o făceaţi unora. Mie… surorii mele…

— N-am vrut, zise, instinctiv, Emily.

— Emily, replică Toby, ridicând din umeri. Aţi vrut. Şi de ce nu? Eraţi cele mai populare fete din şcoală. Vă *permiteaţi.*

În tonul său era acum un sarcasm tăios.

Emily se strădui să zâmbească, în speranţa că nu era decât o glumă. Numai că Toby nu-i răspunse la zâmbet. De ce discutau despre *asta?* Nu era vorba să discute despre faptul că Emily ar fi gay?

— Îmi pare rău. Eram doar… Eram tare proaste. Făceam tot ce voia Ali să facem. Şi, adică, eu am crezut c-ai trecut peste toate astea, din moment ce în anul următor tu şi cu Ali aţi fost împreună…

— Ce? o întrerupse scurt Toby.

Emily se retrase, lipindu-se cu spatele de geam. Pieptul îi ardea de adrenalină.

— Tu… tu n-ai umblat cu Ali în, hm, într-a şaptea?

Toby arăta de-a dreptul îngrozit.

— Îmi venea greu până şi s-o *văd,* răspunse el, încet. Acum, îmi e greu să-i aud numele.

Îşi lipi palmele de frunte şi scoase un oftat imens. Când îşi întoarse din nou faţa spre ea, ochii i se întunecaseră.

— Mai ales după… după tot ce-a făcut.

Emily făcu ochii mari. Fulgeră din nou, şi un vânt aspru începu să bată, făcând să se legene lanul de porumb. Păleau tot atâtea mâini întinse cu disperare după ceva.

— Stai puţin, ce-ai zis? râse, sperând – rugându-se – să fi auzit greşit. Rugându-se ca, dacă va clipi, întreaga seară se va îndrepta şi va reveni la normal.

— Cred că m-ai auzit, zise Toby, pe un ton plat, lipsit de emoţie. Ştiu că aţi fost prietene şi că tu o iubeai şi aşa mai departe, dar, personal, mă bucur că javra aia e moartă.

Emily se simţi de parcă i-ar fi absorbit cineva tot oxigenul din corp. *O să ţi se-ntâmple ceva astă-seară. Ceva menit să-ţi schimbe viaţa.*

Chiar le-o făceaţi unora. Mie… surorii mele…

DUPĂ TOT CE-A FĂCUT.

Mă bucur că javra aia e moartă.

Toby… *ştiuse?*

O rază de lumină începu să-şi facă loc în mintea ei. *Chiar* ştiuse. Era convinsă de asta, mai convinsă decât fusese în legătură cu orice în întreaga ei viaţă. Se simţea de parc-ar fi fost în permanenţă conştientă de asta, că avusese adevărul chiar în faţa ochilor, dar că doar încercase să-l ignore. Toby ştia ce-i făcuseră ele Jennei, însă nu-i spusese A. El ştiuse de foarte mult timp. Şi sigur o

urâse pe Ali pentru asta. Sigur le urâse pe toate, dacă ştiuse că fuseseră toate părtaşe.

— O, Doamne! şopti ea. Trase de mânerul portierei, ridicându-şi poalele rochiei în timp ce cobora din automobil. Ploaia o izbi imediat, înţepând-o ca o mulţime de ace. Sigur că fusese ceva suspect în prietenia pe care i-o arătase Toby. El nu voia decât să-i distrugă viaţa.

— Emily? strigă Toby, desfăcându-şi centura de siguranţă. Unde te…?

Apoi, auzi urletul motorului. Toby venea pe şosea spre ea, cu portiera pe care coborâse ea larg deschisă. Emily privi în stânga şi-n dreapta, după care, sperând că-şi dăduse bine seama unde se află, se avântă în lanul de porumb, fără să-i pese că o să se ude până la piele.

— Emily! strigă din nou Toby.

Însă Emily continua să fugă.

Toby o ucisese pe Ali. Toby era A.

31
DE PARCĂ HANNA AR FURA UN AVION… DAR EA NICI MĂCAR NU ŞTIE SĂ PILOTEZE!

Hanna îşi făcu loc prin mulţimea de petrecăreţi, sperând să zărească familiarul păr blond-roşcat al lui Emily. Le găsi pe Spencer şi pe Aria lângă ferestrele uriaşe, discutând cu Gemma Curran, una dintre colegele de la înot ale lui Emily.

— Era pe-aici cu tipul de la Tate, da? zise Gemma, ţuguindu-şi buzele şi încercând să-şi amintească. Sunt destul de sigură că i-am văzut plecând.

Hanna schimbă o privire stânjenită cu prietenele ei.

— Ce facem? întrebă în şoaptă Spencer. Nu prea avem habar unde s-au dus.

— Am încercat s-o sun, zise Aria. Dar telefonul ei suna întruna în gol.

— O, Doamne! exclamă Spencer, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Păi, la ce te aşteptai? ripostă Aria printre dinţi. Tu ai permis să se-ntâmple asta!

Hanna nu-şi mai amintea s-o fi văzut vreodată pe Aria atât de furioasă.

— Ştiu, repetă Spencer. Îmi pare rău.

Un *buuum* enorm le întrerupse. Toată lumea îşi întoarse privirea spre ferestre, văzând cum afară copacii se înclină şi ploaia cade ca o perdea.

— La naiba! o auzi Hanna zicând pe o fată de lângă ea. O să-mi strice rochia.

Hanna se întoarse spre prietenele ei.

— Ştiu pe cineva care ar putea să ne ajute, le zise ea. Un poliţist.

Îşi roti privirea în jur, aproape aşteptându-se ca ofiţerul Wilden – cel care o arestase pentru

furtul unei brăţări din Tiffany's şi al automobilului domnului Ackard *şi* care trecuse la treabă cu mama ei – să fie astă-seară la Foxy. Însă tipii care păzeau ieşirile şi spaţiul pentru licitaţia de bijuterii erau din echipa particulară de securitate a Asociaţiei vânătorilor de vulpi: doar dacă s-ar fi petrecut cine ştie ce catastrofă ar fi apelat la poliţie. Anul trecut, un tip din ultimul an de la Rosewood Day băuse prea mut, furase o brăţară David Yurman, care fusese adusă pentru licitaţie, şi fugise, şi chiar şi-atunci lăsaseră doar un mesaj plin de tact pe mesageria vocală a familiei băiatului, spunând că brăţara trebuia înapoiată până a doua zi.

— Nu putem să mergem la *poliţie,* şuieră Spencer. După cum s-a purtat tipu-ăla cu mine azi-dimineaţă, nu m-ar mira ca ei să creadă că *noi* am omorât-o pe Ali.

Hanna fixă cu privirea enormul candelabru din cristal atârnat de tavan. Câţiva tineri azvârleau cu şervetele, încercând să provoace legănarea cristalelor.

— Totuşi, cum să zic, în mesajul tău se spunea *o să vă rănesc,* nu? Nu ţi se pare suficient?

— E semnat *A.* Şi spune că *noi* am rănit-o pe acea persoană. Cum am putea să explicăm asta?

— Dar cum am putea să fim sigure că ea e teafără? întrebă Aria, ridicându-şi rochia cu buline. Hanna constată cu amărăciune că fermoarul dintr-o parte rămăsese parţial deschis.

— Poate c-ar trebui să trecem cu maşina pe la ea, propuse Spencer.

— Eu şi cu Sean am putea să plecăm chiar acum, se oferi Aria.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Îi spui lui *Sean* despre asta?

— Nu, strigă Aria, ca să acopere rafalele muzicii Natashei Bedingfield şi ale ploii. Hanna putea chiar să vadă cum acestea din urmă înceţoşau luminatorul holului, la vreo zece metri

deasupra lor. N-o să-i spun nimic. Sau… încă nu ştiu cum o să-i explic. Dar oricum el n-o să afle.

— Şi tu şi cu Sean vă mai duceţi la vreo petrecere? încercă s-o descoasă Hanna.

Aria o privi intrigată.

— Crezi c-aş mai putea să mă duc la vreo petrecere după toate astea?

— Mda, dar dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, v-aţi fi dus?

— Hanna, rosti Spencer, lăsându-şi mâna subţire şi rece pe umărul Hannei. Las-o cum a picat, o îndemnă ea.

Hanna scrâşni din dinţi, înşfăcă un pahar cu şampanie de pe tava unei chelneriţe şi-l goli dintr-o suflare. Nu *putea* s-o lase cum a picat. Era imposibil.

— Tu verifică la Emily acasă, îi zise Spencer Ariei. Eu o s-o sun în continuare.

— Dar dacă trecem pe la Emily şi-l găsim pe Toby cu ea? întrebă Aria. Îl înfruntăm? Adică… dacă el *este* A., atunci…

Hanna schimbă o privire stânjenită cu prietenele ei. Voia să-l ia în şuturi pe Toby… cum de aflase el despre Kate? Despre tatăl ei? Despre arestările ei? Despre cum îi dăduse papucii Sean şi despre fostul ei obicei de a-şi provoca vomatul? Cum îndrăznea să încerce s-o doboare? Numai că, în acelaşi timp, îi era şi frică. Dacă Toby era A. – şi dacă ştia –, atunci într-adevăr îşi dorea să le rănească. Devenea… logic.

— Ar trebui să ne concentrăm doar asupra siguranţei lui Emily, zise Spencer. Ce ziceţi: dacă nu aflăm în scurt timp ce e cu ea, să sunăm la poliţie şi să lăsăm un mesaj anonim? Am putea să spunem că l-am văzut pe Toby maltratând-o, şi n-ar fi nevoie să intrăm în amănunte.

— Dacă vede că vin poliţiştii după el, îşi dă seama că noi i-am făcut-o, cugetă Hanna. Şi-atunci, dacă el le spune despre Jenna?

Se şi imagina în arestul pentru delincvenţii minori, îmbrăcată într-o salopetă portocalie şi discutând cu tatăl ei printr-un perete de sticlă.

— Sau dacă vine după noi? adăugă Aria.

— Trebuie s-o găsim înainte de orice altceva, le întrerupse Spencer.

Hanna se uită la ceasul de pe perete. Zece şi jumătate.

— Am plecat, zise, pornind deja spre ieşire. O să te sun eu, Spencer.

Ariei nu-i zise nimic. Nici măcar s-o *privească* nu era în stare. Cu atât mai puţin să-i vadă uriaşa pată iritată de pe gât.

În timp ce pleca, Naomi Zeigler o apucă de braţ.

— Han, în legătură cu ce mi-ai zis ieri, la meciul de fotbal.

Avea acea privire, cu ochii măriţi şi plină de compasiune, a gazdei unui talk-show.

— Există grupuri de sprijin pentru bulimici. Aş putea să te ajut să găseşti unul.

— Du-te-ncolo! ripostă Hanna, făcându-şi apoi loc pe lângă ea.

În clipa în care Hanna se prăbuşi pe un scaun al trenului SEPTA cu destinaţia Philadelphia, udă leoarcă doar cât fugise de la taxi la tren, îşi simţi capul greu. În fiecare obiect capabil de reflexie, o nălucă întunecată a celei dintr-a şaptea îi făcea cu ochiul. Aşa că închise ochii.

Când îi redeschise, văzu că trenul stătea pe loc. Toate luminile erau stinse, cu excepţia lămpilor pentru ieşirile de urgenţă. Numai că pe ele nu mai scria IEŞIRE. Scria PĂZEA!

În stânga ei, Hanna zărea kilometri întregi de pădure. Luna strălucea, plină şi limpede, deasupra vârfurilor copacilor. Dar ce, mai adineauri nu ploua cu găleata? De cealaltă parte, linia trenului era paralelă cu autostrada 30. De obicei, aceasta era intens circulată, însă acum nu se vedea nici o

maşină aşteptând la barieră. Lungindu-şi gâtul pe intervalul dintre scaune, să vadă cum reacţionau ceilalţi faţă de defecţiunea trenului, constată că toţi pasagerii dormeau.

— Nu dorm, auzi o voce. Sunt morţi.

Hanna sări ca arsă. Era Toby. Îi vedea chipul ca prin ceaţă, dar ştia că era el. Fără grabă, se ridică de pe scaunul lui şi veni spre ea.

Se auzi şuierul trenului, şi Hanna se trezi brusc. Luminile fluorescente erau la fel de strălucitoare şi de neplăcute ca totdeauna; trenul pufăia în direcţia oraşului; în sfârşit, afară, fulgerele trosneau şi dănţuiau. Privind pe fereastră, zări o creangă de copac rupându-se şi plutind spre pământ. Două bătrâne cu părul alb, de pe banca din faţa ei, tot făceau comentarii despre fulgere, zicând:

— O, Doamne sfinte! Ce mare a fost ăsta!

Hanna îşi ridică genunchii la piept. Nimic nu era mai bun decât o cutremurătoare mărturisire despre Toby Cavanaugh, ca să-ţi dea lumea peste cap. Şi să te facă al naibii de paranoică.

Nu ştia precis cum ar fi trebuit să primească veştile. Ea nu obişnuia să reacţioneze imediat, aşa cum făcea Aria; trebuia să le rumege mai întâi. Da, era furioasă pe Spencer pentru că nu le spusese. Şi îngrozită de Toby. Numai că, în momentul acesta, singurele gânduri care o copleşeau se refereau la Jenna. Oare ştia şi ea? Oare ştiuse în tot acest timp? Şi ştia că Toby o asasinase pe Ali?

De fapt, Hanna o mai văzuse pe Jenna şi după accident: o singură dată, şi nu le spusese niciodată celorlalte. Se întâmplase cu doar câteva săptămâni înaintea dispariţiei lui Ali, când ea dăduse o petrecere improvizată în curtea din spatele casei. Toţi elevii populari din Rosewood Day veniseră: până şi vreo câteva fete mai mature, colege la hochei pe iarbă cu Ali. Pentru prima oară în viaţa ei, Hanna purtase o veritabila conversaţie cu Sean; discutaseră despre filmul *Gladiatorul.* Hanna

tocmai îi mărturisea cât de înspăimântător i se păruse filmul, când apăruse Ali, ţopăind, lângă ei.

La început, Ali o privise parcă spunându-i: *Uraaa! În sfârşit, vorbeşti cu el!* Dar puţin mai târziu, Hanna zisese:

— Când am ieşit cu tata de la film, o, Doamne, am fost atât de înspăimântată, încât m-am dus direct la toaletă şi am vomat.

Ali o înghiontise în coaste:

— Ai cam avut probleme cu asta în ultima vreme, nu-i aşa? glumise ea.

Hanna se albise la faţă. *„Ce?”* Nu trecuse mult de la întâmplarea din Annapolis.

Ali avusese grijă să-i atragă atenţia lui Sean.

— Asta e Hanna, zisese, îndesându-şi un deget pe gât, făcându-se că vomită şi apoi hlizindu-se. Cu toate acestea, Sean nu râsese; îşi plimbase privirea de la una la cealaltă, părând jenat şi derutat.

— Eu, hm, trebuie să… bombănise, şi o ştersese la prietenii lui.

Hanna se întorsese spre Ali, oripilată:

— *De ce* ai făcut asta?

— Of, Hanna, zisese Ali, întorcându-i spatele să plece. Ce, nu ştii de glumă?

Dar Hanna nu ştia. Nu de o astfel de glumă. Alergase până în cealaltă parte a casei, pe veranda care o înconjura complet, răsuflând greu, nervoasă. Când îşi ridicase ochii, se pomenise că o priveşte drept în faţă pe Jenna Cavanaugh.

Jenna stătea la marginea curţii ei, purtând ochelari fumurii mari şi un baston alb. Hanna se simţise aproape gâtuită. Parcă văzuse o fantomă. *Chiar* e *oarbă,* îşi zisese în sinea ei. Până acum, ea îşi închipuise că nu se întâmplase aşa în realitate.

Jenna stătea nemişcată pe trotuar. Dac-ar fi putut să vadă, ar fi privit exact spre groapa aceea mare din curtea laterala a lui Ali, săpată pentru construirea foişorului cu douăzeci de locuri al familiei: exact locul în care, câţiva ani mai târziu, avea să fie descoperit cadavrul lui Ali. Hanna o privise îndelung şi, în tot acest timp, Jenna stătuse pe loc, privind-o fără s-o vadă. Şi atunci o izbise adevărul. Mai devreme, cu Sean, ea fusese în locul Jennei, în timp ce Ali ocupase locul Hannei. Ali nu avea vreun alt motiv ca s-o batjocorească pe Hanna, decât acela că-şi *permitea.* Conştientizarea acestui fapt o izbi cu atâta putere, încât se văzu nevoită să se prindă de balustradă, ca să nu-şi piardă echilibrul.

O privise încă o dată pe Jenna. *Îmi pare nespus de rău,* mimase ea din buze. Jenna, firește, nu-i răspunsese. Ea nu vedea.

Hanna nu mai fusese în viaţa ei atât de fericită la vederea luminilor din Philadelphia: în sfârşit, era departe de Rosewood şi de Toby. Avea încă timp să ajungă la hotel înainte ca tatăl ei, Isabel şi Kate să se întoarcă de la *Mamma Mia!,* şi poate chiar să facă o baie în jacuzzi. Mai spera să găsească prin minibar şi ceva bun. Ceva tare. Poate chiar avea să-i povestească lui Kate ce se întâmplase, după care să sune la room-service şi să dea gata împreună o sticlă mare de ceva.

Uau! *Acesta* era un gând despre care Hanna nu-şi imaginase vreodată că i-ar putea trece prin minte.

Îşi strecură cartela de acces în cameră în fanta corespunzătoare, deschise, intră şi… aproape că se ciocni de tatăl ei. El stătea în faţa uşii, vorbind la telefonul mobil.

— Au! ţipă ea.

Tatăl ei făcu stânga-mprejur.

— A venit, rosti la telefon, după care-l închise cu un pocnet. Îi adresă Hannei o privire rece. Măi, măi, zise. Bine-ai revenit!

Hanna clipi, nedumerită. În spatele tatălui ei erau Kate şi Isabel. Pur şi simplu… stăteau acolo, pe canapea, citind revistele turistice din Philadelphia pe care le găsiseră în cameră.

— Salut, rosti precaută. Toată lumea o privea fix. Nu v-a zis Kate? A trebuit să…

— … să te duci la Foxy, o întrerupse Isabel.

Hanna rămase cu gura căscată. Un nou fulger de-afară o făcu să tresară. Se întoarse disperată cu faţa spre Kate, care stătea, cu mâinile trufaş împreunate în poală şi fruntea ridicată. Oare… oare le *spusese*? După expresia de pe faţa ei, da.

Hanna se simţi de parc-ar fi fost lăsată să cadă drept în cap.

— A… a fost o urgenţă.

— Sunt convins, replică tatăl ei, aşezându-şi palmele pe masă. Nu-mi vine să cred că te-ai mai întors totuşi. Crezuserăm c-o să mai faci o noapte de pomină… poate să mai furi vreo maşină. Sau… sau cine mai ştie? Să furi avionul cuiva? Să-l asasinezi pe preşedinte?

— Tată… zise Hanna, pe un ton implorator. Nu-şi mai văzuse niciodată tatăl într-o astfel de stare. Avea cămaşa descheiată, vârfurile ciorapilor nu-i stăteau fix pe degete, şi în spatele uneia dintre urechi se vedea o pată. Şi *bătea câmpii.* Niciodată nu mai urlase aşa. Pot să-ţi explic, mai încercă ea.

Tatăl ei îşi apăsă tâmplele cu podul palmelor.

— Hanna… poţi să-mi explici şi asta? Se căută prin buzunar şi scoase ceva. Cu încetineală, începu să-şi desfacă degetele, unul câte unul. Înăuntru, era cutiuţa de Percocet. Nedeschisă.

În clipa în care Hanna se întinse după ea, el închise palma cu un pocnet, ca o cochilie de scoică.

— A, nu, te rog.

Hanna arătă spre Kate.

— Ea mi le-a luat. A zis că le vrea.

— Tu mi le-ai dat, zise Kate, pe un ton egal. Avea pe chip acea expresie cunoscătoare, de *te-am prins,* o expresie care spunea: *Nici prin gând să nu-ţi treacă vreodată că ai putea să-ţi netezeşti drumul spre familia noastră.* Hanna se detestă singură pentru faptul că fusese atât de proastă. Kate nu se schimbase. Nici un pic.

— În primul rând, ce aveai de gând cu pastilele? o întrebă tatăl ei. Însă apoi ridică mâna. Nu, zise. Las-o baltă. Nici nu vreau să ştiu. Eu…

Închise ochii, strângând cu putere pleoapele.

— Am ajuns să nu te mai recunosc, Hanna. Zău că nu.

În interiorul Hannei se rupse un zăgaz.

— Păi, normal că nu! urlă ea. Nu te-ai mai sinchisit să vorbeşti cu mine de patru ani afurisiţi!

O linişte mormântală se aşternu peste încăpere. Toată lumea părea că se teme până şi să se mişte. Kate stătea cu palmele lipite de revista ei. Isabel încremenise într-o poziţie bizară, cu un deget la lobul urechii. Tatăl ei deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise la loc.

Ciocăni cineva la uşă, şi toată lumea tresări.

Era doamna Marin, cu o înfăţişare răvăşită, total atipică pentru ea. Avea părul ud şi lipit de cap, nu cine ştie ce machiaj pe faţă şi purta un banal tricou şi o banală pereche de blugi, extrem de departe de compleurile atât de elaborate pe care obişnuia să le poarte până şi când se ducea la Wawa.

— Tu vii cu mine, i se adresă Hannei, mijindu-şi ochii spre ea, dar fără să le învrednicească nici măcar cu o singură privire pe Isabel şi pe Kate. Hanna chiar se întrebă dacă nu cumva se întâlneau pentru prima oară. În clipa în care mama ei zări cutia de Percocet în mâna

domnului Marin, se albi la faţă. Mi-a povestit despre *asta* în timp ce veneam pe drum încoace.

Hanna privi peste umăr spre tatăl ei, însă el îşi ţinea capul în jos. Nu arăta neapărat dezamăgit. Arăta doar… trist. Deznădăjduit. Ruşinat.

— Tată, scânci ea, cu disperare în glas, smulgându-se de lângă mama ei. Nu trebuie neapărat să plec, nu-i aşa? Eu vreau să rămân. N-aş putea să-ţi explic ce se-ntâmplă cu mine? Credeam că vrei să ştii.

— E prea târziu, răspunse tatăl ei, maşinal. Te duci acasă cu mama ta. Poate că ea o să reuşească să-ţi bage minţile-n cap.

Hanna nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Tu crezi că *ea o* să-mi bage minţile-n cap? Ea… ea şi-o trage cu poliţistul care m-a arestat săptămâna trecută. Toată lumea ştie că vine acasă doar la două noaptea, în timpul săptămânii. Dacă mi-e rău şi trebuie să stau acasă, în loc să mă duc la şcoală, ea mă învaţă să sun la secretariat şi să mă dau drept ea, fiindcă ea are prea multă treabă, şi…

— Hanna! urlă mama ei, prinzând-o de braţ.

În mintea Hannei era un aşa vălmăşag, încât habar n-avea dacă, spunându-i tatălui ei toate acestea, câştiga ceva sau doar o rănea pe mama ei. Pur şi simplu, se simţea *trasă pe sfoară.* De toată lumea. Era sătulă ca toţi s-o ignore permanent.

— Am atât de multe lucruri pe care-aş fi vrut să ţi le spun, dar n-am putut. Te rog, lasă-mă să rămân. *Te rog.*

Singurul lucru care se clinti la tatăl ei fu un mic muşchi din zona gâtului. În rest, chipul îi rămase împietrit, impasibil. Făcu un pas spre Isabel şi Kate. Isabel îl luă de mână.

— Noapte bună, Ashley, zise el către mama Hannei.

Hannei nu-i zise nimic.

32
EMILY TRECE LA ATAC

Emily suspină uşurată când văzu că uşa de la intrarea laterală în casă era descuiată. Udă leoarcă, se avântă în spălătorie, aproape explodând în lacrimi când văzu cât de domestic, de impenetrabil şi de netulburat era totul: ştergarul brodat în cruce de mama ei, cu BINECUVÂNTEAZĂ DEBANDADA ACEASTA! deasupra maşinii de spălat vase şi a uscătorului; înşiruirea ordonată a detergentului, înălbitorului şi balsamului de rufe pe micul raft; cizmele verzi de cauciuc, pentru grădinărit, ale tatălui ei, lângă uşă.

Telefonul sună: se auzi ca un ţipăt. Emily înşfăcă un prosop din teancul de rufe pentru spălat, şi-l înfăşură în jurul umerilor şi, cu prudenţă, ridică receptorul fără fir.

— Alo? Până şi sunetul propriei voci i se părea înspăimântător.

— Emily? se auzi o voce gravă, familiară, în receptor.

Emily se încruntă.

— Spencer?

— Of, Doamne! oftă Spencer. Cât te-am căutat! Eşti bine?

— Păi… nu ştiu, răspunse Emily, cu vocea tremurându-i. Alergase nebuneşte prin lanul de porumb. Ploaia formase râuri de noroi printre rânduri. Un pantof îi sărise din picior, însă ea nu se oprise, iar acum poalele rochiei şi gambele îi erau murdare rău. Câmpul dădea spre pădurea din spatele casei ei, şi o traversase în fugă şi pe aceasta. Alunecase de două ori pe iarba udă, julindu-şi cotul şi şoldul, iar la un moment dat, fulgerul lovise un copac aflat la doar douăzeci de paşi de ea, rupându-i cu violenţă crengile şi trântindu-le la pământ. Ştia că era periculos să umbli afară pe vreme de furtună, dar n-avea cum

să se oprească, de teamă că Toby putea fi imediat în urma ei.

— Emily! Rămâi acolo unde eşti, începu s-o instruiască Spencer. Şi stai la distanţă de Toby. O să-ţi explic totul mai târziu, dar deocamdată trebuie să încui uşile şi…

— Eu cred că Toby e A., o întrerupse Emily, cu vocea ca o şoaptă scârţâită, tremurată. Şi cred că el a omorât-o pe Ali.

Câteva clipe de tăcere.

— Ştiu. La fel cred şi eu.

— *Ce?* strigă Emily. Trosnetul unui tunet străbătu atmosfera, făcând-o pe Emily să se chircească de frică. Spencer nu-i mai răspunse. Linia era moartă.

Emily aşeză receptorul deasupra uscătorului. Spencer *ştia?* Asta făcea ca revelaţia lui Emily să devină încă şi mai reală… şi mult, mult mai înspăimântătoare.

Atunci, auzi o voce.

— Emily! Emily!

Încremeni. Strigătul părea să vină dinspre bucătărie. Se repezi într-acolo şi-l văzu pe Toby privind înăuntru, apăsând cu palmele uşa glisantă din sticlă. Ploaia îi pătrunsese prin costum şi-i lipise părul de cap; tremura vizibil. Faţa însă îi rămăsese în umbră.

Emily ţipă.

— Emily! o strigă Toby încă o dată. Încercă să apese pe clanţă, însă Emily trase la repezeală zăvorul pe dinăuntru.

— Pleacă de-aici! îi zise ea printre dinţi.

El putea… putea să dea foc casei. Să pătrundă înăuntru. S-o sugrume pe Emily în timp ce dormea. Dacă fusese în stare s-o omoare pe Ali, însemna că era capabil de orice.

— Sunt ud leoarcă, îi strigă el. Lasă-mă să intru!

— Nu… nu pot să vorbesc cu tine. Te rog, Toby, *te rog*. Lasă-mă-n pace!

— De ce-ai fugit de mine? întrebă Toby. Părea nedumerit, în acelaşi timp, era nevoit să urle, fiindcă ploua atât de tare! Nu-mi dau seama precis ce s-a întâmplat în maşină. Am fost doar… Am fost doar cam întors pe dos, după ce i-am văzut pe toţi cei de-acolo. Dar asta a fost cu ani în urmă. Îmi pare rău.

Dulceaţa din glasul lui înrăutăţea şi mai mult totul. Încercă din nou clanţa, şi Emily strigă:

— Nu!

Toby se opri, iar Emily începu să caute disperată în jur orice putea să-i folosească drept armă. O farfurie grea, de ceramică. Un cuţit bont de bucătărie. Poate dacă scotocea prin dulapuri şi găsea tigaia pentru clătite…

— Te rog, zise. Tremura atât de tare, încât i se înmuiaseră picioarele. Te rog, pleacă şi gata.

— Lasă-mă măcar să-ţi dau geanta înapoi. A rămas la mine, în maşină.

— Lasă-mi-o în cutia poştală.

— Emily, termină cu prostiile! strigă Toby, începând să bubuie furios în uşă. Vino încoace şi lasă-mă să intru!

Emily ridică farfuria grea, imprimată cu pui de găină, de pe masa din bucătărie. O ţinu în faţa ei cu ambele mâini, ca pe o pavăză.

— Pleacă de-aici!

Toby îşi îndepărtă o şuviţă de păr ud de pe faţă.

— Lucrurile pe care ţi le-am zis în maşină… m-am exprimat total greşit. Îmi pare rău dac-am spus ceva care…

— E prea târziu, îl întrerupse Emily, închizând strâns ochii. Tot ce-şi dorea era să-i deschidă la loc şi să-şi dea seama că totul nu fusese decât un vis. Ştiu ce ai făcut cu ea.

Toby încremeni.

— Stai. *Ce?*

— M-ai auzit, zise Emily. Ştiu. Ce. Ai. Făcut. Cu. Ea.

Toby rămase cu gura căscată. Ploaia cădea şi mai tare, făcând ca orbitele lui să pară două adâncituri goale.

— Cum ai putea să ştii asta? o întrebă, cu o voce nesigură. Nimeni… nimeni nu ştie. Şi a fost… a fost acum mult timp, Emily.

Fu rândul lui Emily să rămână cu gura căscată. Ce, chiar se crezuse atât de şiret, încât să poată *scăpa* de urmări?

— Ei bine, am impresia că secretul tău a ieşit la lumină.

Toby începu să patruleze pe verandă, trecându-şi degetele prin păr.

— Dar, Emily, tu nu înţelegi. Eram prea *tânăr.* Şi… şi *dezorientat.* Aş fi vrut să nu fi făcut…

Emily simţi un imens regret. N-ar fi vrut ca tocmai Toby să fie asasinul lui Ali. La cât fusese de drăguţ ajutând-o sa coboare din maşina lui, la cum o apărase faţă de Ben, la cât de pierdut şi de vulnerabil arătase atunci când îl privise ea, cum stătea singur, pe ringul de dans de la Foxy… Poate că, într-adevăr, îi părea rău pentru ce făcuse. Poate că, într-adevăr, fusese doar dezorientat.

Dar apoi, Emily se întoarse cu gândul la seara dispariţiei lui Ali. Fusese atât de frumos, debutul perfect a ceea ce avea să fie o vară perfectă. Plănuiseră să se ducă pe litoralul Jersey, în săptămâna următoare, îşi cumpăraseră bilete pentru concertul No Doubt din iulie, iar Ali anunţase că va da o petrecere uriaşă la împlinirea a treisprezece ani, în august. Toate acestea se spulberaseră din clipa în care Ali ieşise pe uşa hambarului familiei Spencer.

Poate că Toby se apropiase de ea din spate. Poate c-o lovise cu ceva. Poate că-i spusese anumite lucruri. După ce o aruncase în groapă, probabil că… o acoperise cu ţărână, astfel încât să n-o găsească nimeni. Aşa să fi fost? Şi, după ce-o omorâse, Toby nu făcuse altceva decât să încalece

pe bicicletă şi să se ducă la el acasă? Oare se întorsese în Maine, pentru restul verii? Oare urmărise cercetările la ştiri, ţinând în poală castronul de floricele preparate la microunde, ca şi cum ar fi văzut un film pe HBO?

Mă bucur că javra aia e moartă. Emily nu mai auzise în viaţa ei ceva atât de oribil.

— Te rog, strigă Toby. Nu pot să mai trec iar prin asta. Şi nici…

Nu mai putu nici măcar să-şi sfârşească fraza. Deodată, îşi acoperi faţa cu mâinile şi fugi, întorcându-se în pădurea spre care dădea curtea din spatele casei lui Emily.

Se făcu linişte. Emily privi în jur. Bucătăria era fără cusur: părinţii ei plecaseră pentru tot weekendul la Pittsburgh, în vizită la bunica lui Emily, şi mama ei întotdeauna făcea o curăţenie maniacală înainte de plecare. Iar Carolyn era încă la Topher.

Aşadar, ea era complet singură.

Se repezi la uşa din faţă. Era încuiată, dar puse şi lanţul, pentru o protecţie suplimentară. Încercă zăvorul, ca să se asigure că era bine tras. Atunci, îşi aminti de uşa garajului: partea mecanică se stricase, şi tatălui ei îi fusese lene s-o repare. Cineva suficient de puternic putea s-o ridice cu mâinile goale. După care îşi dădu seama. Geanta ei era la Toby. Ceea ce însemna… că şi cheile *ei* erau la el.

Ridică receptorul telefonului din bucătărie şi formă 911. Însă nu aşteptă să sune. Închise şi ascultă, aşteptând să audă tonul, dar acesta nu mai veni. Emily simţi că i se înmoaie genunchii. Probabil că furtuna doborâse firele telefonice.

Rămase încremenită în antreu timp de câteva secunde, cu maxilarul tremurând. *Oare Toby o târâse de păr pe Ali? O fi fost încă vie când o azvârlise în groapa aia?*

Fugi în garaj şi privi în jur. Într-un colţ, era vechea ei bâtă de baseball. O luă şi i se păru solidă

şi grea. Mulţumită, se strecură afară, pe veranda din faţă, încuie uşa după ea cu cheia de rezervă din bucătărie şi se instală încet în balansoar, cu bâta în poală. Era foarte frig afară, şi vedea cum un păianjen uriaş îşi ţese pânza în celălalt capăt al verandei. Păianjenii o îngroziseră totdeauna, însă acum trebuia să fie curajoasă. Doar nu era să-l lase pe Toby s-o omoare şi pe ea.

33
El, ACUM CINE E SORA CEA REA?

A doua zi, dimineaţă, după ce făcu un duş, Spencer se întoarse în camera ei şi observă că fereastra era deschisă. Mai bine zis, săltată zdravăn, mai mult de jumătate de metru, cu tot cu plasă. Perdelele fluturau în bătaia vântului.

Fugi spre fereastră, simţindu-se gâtuită. Deşi se mai liniştise după ce vorbise cu Emily, aseară, tot i se părea ciudat. Familia Hastings nu ridica *niciodată* şi plasa contra insectelor, fiindcă puteau să intre molii şi să le distrugă covoarele scumpe. Smuci fereastra în jos, apoi căută, agitat, sub pat şi în şifonier. Nimeni.

Când îi bâzâi Sidekick-ul, tresări de fu cât pe ce să ţâşnească din pantalonii de pijama din mătase. Descoperi telefonul îngropat în rochia purtată la Foxy, pe care o dezbrăcase aseară şi-o lăsase pe podea… lucru pe care vechea Spencer Hastings nu l-ar fi făcut niciodată. Era un e-mail de la Squidward.

Dragă Spencer, îţi mulţumesc pentru faptul că ţi-ai predat lucrarea mai devreme. Am citit-o şi sunt extrem de mulţumit. Pe luni. – Dl McAdam

Spencer se trânti la loc pe pat, cu inima bătându-i lent, dar cu putere.

Pe fereastra dormitorului ei vedea că era o dimineaţă frumoasă şi rece; era duminică, luna septembrie. Mireasma merelor plutea în aer. Mama ei, cu pălăria de paie pe cap şi cu blugii suflecaţi, se ducea spre capătul aleii, cu foarfeca pentru grădinărit, pregătită să tundă tufele.

Nu reuşea să se împace cu toate astea… cu tot ce era agreabil. Îşi înhăţă Sidekick-ul şi apăsă pe numărul de apelare rapidă pentru Wren. Poate că

aveau să-şi mute întâlnirea mai devreme. Avea nevoie să iasă din Rosewood. Telefonul sună de câteva ori, după care se auziră un zăngănit şi un clănţănit. Mai aşteptă câteva secunde până ca Wren să poată spune „alo”.

— Eu sunt, suspină Spencer.

— Spencer? După voce, Wren părea ameţit de băutură.

— Mda.

Dispoziţia ei se transformă în iritare. Ce, nu-i mai recunoştea vocea?

— N-aş putea să te sun eu mai târziu? Zise Wren, căscând. Sunt cam… încă dorm.

— Dar… trebuie să vorbesc cu tine.

El îi răspunse printr-un oftat.

Spencer îşi îndulci tonul.

— Scuză-mă. Poţi, *te rog,* să vorbeşti cu mine acum?

Începu să se plimbe prin cameră.

— Simt nevoia să aud o voce prietenoasă, insistă apoi.

Wren tăcu. Spencer chiar îşi verifică ecranul LED al Sidekick-ului, ca să se asigure că nu se pierduse legătura.

— Uite ce e, zise el, în cele din urmă. Nu e tocmai cel mai uşor lucru de spus, dar… nu prea cred c-o să meargă.

Spencer se frecă la ureche.

— Ce?

— Am crezut că o să fie bine.

Wren vorbea ca şi cum ar fi fost amorţit. Aproape ca un robot.

— Totuşi, cred că eşti prea tânără pentru mine. Pur şi simplu… nu ştiu. Am impresia că trăim în lumi diferite.

Camera se înceţoşă, apoi se înclină într-o parte. Spencer strânse telefonul cu atâta putere în mână, încât încheieturile i se albiră.

— Stai. *Cum?* Alaltăieri eram împreună şi totul era perfect!

— Ştiu. Numai că… Doamne, nu e deloc uşor… am început să mă văd cu altcineva.

Pentru câteva secunde, creierul lui Spencer se blocă. Habar n-avea cum să reacţioneze. Era destul de convinsă că nici măcar nu mai respira.

— Dar am făcut sex cu tine, şopti ea.

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar cred că e mai bine aşa.

Mai bine… pentru cine? Pe fundal, Spencer auzi piuitul cafetierei lui Wren, anunţând că fierberea se încheiase.

— Wren… se rugă ea. De ce-mi faci asta?

Însă el deja închisese.

Pe ecranul telefonului ei apăru apel terminat. Spencer îl îndepărtă la o lungime de braţ.

— Salut!

Spencer sări cât colo. Melissa apăruse în pragul uşii, în tricoul ei J. Crew galben şi subţire şi şortul portocaliu Adidas, arătând ca un glob de raze solare.

— Cum a mers?

Spencer o privi chiorâş.

— Hî?

— La Foxy! Te-ai distrat?

Spencer încercă să-şi ascundă vârtejul de emoţii.

— Hm, mda. A fost grozav.

— Au mai scos şi anul ăsta la licitaţie bijuteriile alea urâte? Cum a fost Andrew?

Andrew. Avusese de gând să-i explice totul lui Andrew, însă apăruse în drum obstacolul numit Toby. Spencer picase de la Foxy la scurt timp după ce aflase că Emily era bine, chemând unul dintre taxiurile care se învârteau pe aleea circulară de la Kingman Hall. Părinţii ei îi deblocaseră cardurile de credit, aşa că ea chiar putea să-şi plătească drumul spre casă.

Astăzi, i s-ar fi părut dezgustător să se gândească la cum se simţea Andrew. Era posibil ca ei doi chiar să se simtă la fel: loviţi sub centură,

înşelaţi. Dar asta era o prostie, de fapt. Între Spencer şi Wren fusese ceva serios… Andrew se amăgea dacă-şi închipuia că el şi cu Spencer erau cu adevărat împreună.

Făcu ochii mari. Oare *ea* se amăgise crezând că, în realitate, era cu Wren? De fapt, la urma urmei, ce ticălos îţi dă papucii aşa, la telefon?

Melissa se aşeză pe pat lângă ea, aşteptând nerăbdătoare un răspuns.

— Andrew a fost bun, zise Spencer, simţindu-şi creierul ca o gumă. A fost foarte… hm… cavaler.

— Ce-a fost la cină?

— Hm, porumbei, minţi Spencer.

De fapt, habar n-avea.

— Şi a fost romantic?

Spencer încercă la repezeală să-şi aducă în minte câteva scene drăguţe împreună cu Andrew. Cum împărţiseră aperitivul. Cum dansaseră ameţiţi de băutură pe muzica Shakirei. Dar se opri la timp. Ce rost ar fi avut? Oricum, nu mai avea importanţă.

Norii din creier începură să i se risipească. Melissa stătea acolo, străduindu-se cu atâta drăgălăşenie să dreagă lucrurile. Felul în care-şi manifesta interesul faţă de Foxy, felul în care-şi îndemnase părinţii s-o ierte… iar Spencer o răsplătise furându-i-l pe Wren şi copiindu-i vechea lucrare de la economie. Nici măcar Melissa nu merita aşa ceva.

— Am ceva să-ţi spun, rosti Spencer pe nerăsuflate. Am… M-am văzut cu Wren.

Melissa abia dacă tresări, aşa că Spencer vorbi mai departe.

— Toată săptămâna. Am fost în noul lui apartament din Philly, am vorbit la telefon, de toate. Dar… cred că s-a terminat, acum.

Se arcui într-o poziţie fetală, pregătindu-se pentru clipa în care aveau să înceapă să curgă loviturile Melissei.

— Ai dreptul să mă urăşti, zise. Adică, nu ţi-aş lua-o în nume de rău. Poţi foarte bine să te duci la mama şi la tata şi să le ceri să mă dea afară din casă.

Melissa strânse tăcută la piept eleganta pernă din crep a lui Spencer. Avu nevoie de un timp îndelungat până să-i răspundă.

— Nu e nici o problemă. N-o să le spun nimic, zise ea, lăsându-se pe spate. De fapt, am *eu* ceva să-ţi spun ţie. Ţi-aduci aminte că vineri seară n-ai reuşit să dai de Wren? Şi i-ai lăsat cinci mesaje?

Spencer se holbă la ea.

— De… de unde ştii?

Melissa îi oferi un zâmbet încordat, de satisfacţie. Un zâmbet care, dintr-odată, făcea ca totul să devină mult prea limpede. *Am început să mă văd cu altcineva,* zisese Wren. *Nu se poate,* protestă Spencer în sinea ei.

— Pentru că Wren n-a fost în Philly, îi răspunse nonşalantă Melissa. A fost aici, în Rosewood. Cu mine.

Se ridică de pe pat şi-şi dădu părul pe după urechi, şi Spencer văzu iritaţia de pe gâtul Melissei, practic în acelaşi loc în care fusese şi a ei. Melissa n-ar fi fost mai clară nici dacă şi-o încercuia cu un marker Sharpie.

— Şi ţi-a *spus*? izbuti ea să întrebe. Ai ştiut tot timpul?

— Nu, am aflat abia aseară, răspunse Melissa, frecându-şi bărbia cu mâna. Hai să zicem că am primit un pont anonim din partea unui binevoitor îngrijorat.

Spencer strânse în mâini cuvertura. *A.*

— În orice caz, continuă Melissa, parcă fredonând, am fost cu Wren şi aseară, cât timp ai fost tu la Foxy.

Îşi înclină capul spre Spencer, adresându-i aceeaşi privire semeaţă ca atunci când se jucau de-a regina, demult, când erau mici. Regulile jocului

nu se schimbau niciodată: Melissa era totdeauna regina, iar Spencer trebuia să facă mereu tot ce-i cerea. *Fă-mi patul, credincioasă supusă,* zicea Melissa. *Sărută-mi picioarele. Îmi aparţii pe vecie.*

Melissa făcu un pas spre uşă.

— Dar în dimineaţa asta, m-am hotărât. Lui nu i-am spus încă, dar Wren chiar *nu* e pentru mine. Aşa că n-o să-l mai văd niciodată.

Ezită câteva clipe, îşi cântări cuvintele, după care zâmbi, cunoscătoare.

— Şi, după toate aparenţele, bănuiesc că nici tu n-o să te mai vezi cu el vreodată.

34
VEZI? ÎN ADÂNCUL El, HANNA CHIAR ESTE O FATĂ BUNĂ

Primul lucru pe care-l auzi Hanna duminică dimineaţă fu vocea cuiva cântând piesa aceea a lui Elvis Costello, „Alison”.

— *ALLLLLison, ştiu că lumea asta te OMOAAAAARĂ!*

Era vocea unui tip, puternică şi scrâşnită ca o maşină de tuns gazonul. Hanna îşi aruncă pătura de pe ea. Să fi fost televizorul? Sau cineva de-afară?

Când se ridică, îşi simţi capul de parcă era plin cu vată de zahăr. Văzu jacheta Chloé, pe care o purtase aseară, aruncată pe scaunul de la birou, şi toate amintirile îi reveniră în minte ca un torent.

După ce o luase mama ei de la Four Seasons, se întorseseră acasă într-o tăcere nemiloasă. Ajungând pe aleea din faţa casei, doamna Marin oprise brusc motorul Lexus-ului şi se repezise gârbovită în casă, ameţită de furie. Când ajunsese şi Hanna la uşă, mama ei i-o trântise în faţă, după care se auzise un *clinc* sonor, plin. Hanna făcuse un pas înapoi, năucită. OK, aşadar, dăduse pe faţă cele mai grave deficienţe parentale ale mamei ei, ceea ce probabil însemnase o greşeală de calcul. Dar mama ei chiar avea de gând la modul serios s-o încuie pe dinafară?

Bătuse cu pumnul în uşă, şi doamna Marin o întredeschisese cât să i se vadă sprâncenele împreunate.

— A, scuze. Voiai să intri?

— D-da, chiţăise Hanna.

Mama ei începuse să râdă în hohote.

— Eşti total dispusă să mă insulţi şi să mă desconsideri de faţă cu tatăl tău, dar mândria nu te

împiedică să locuieşti în casa mea?

Hanna avusese o oarecare tentativă de scuze bălmăjite, însă mama ei plecase ca o vijelie. Lăsase totuşi uşa deschisă. Hanna îl culesese de pe jos pe Bulinuţă şi fugise în camera ei, prea traumatizată ca să mai poată plânge măcar.

— Oooooooo… ALLLLLison… ştiu că lumea asta te OMOAAAAARĂ!

Hanna se duse în vârful picioarelor spre uşă. Cântecul se auzea din interiorul casei. Picioarele începură să-i tremure. Numai cineva complet nebun ar fi făcut prostia să cânte chestia aia cu „Alison" în Rosewood, în această perioadă. Probabil că poliţia te-ar fi arestat doar dacă-l murmurai în public.

Oare era *Toby?*

Netezindu-şi cămăşuţa de noapte galbenă, ieşi pe hol. În aceeaşi clipă, uşa băii de pe hol se deschise şi din încăpere ieşi un tip.

Hanna îşi duse mâna la gură. Tipul se înfăşurase cu un prosop – prosopul Pottery Barn, al *ei,* cel alb şi pufos – în jurul taliei. Părul negru îi stătea ridicat în smocuri. Un ţipăt mut îi rămase în gât Hannei.

Şi atunci, el se întoarse cu faţa spre ea. Hanna făcu un pas înapoi. Era Darren Wilden. *Ofiţerul* Darren Wilden.

— O! exclamă el, încremenind. Hanna!

Era greu să nu rămâi cu gura căscată în faţa unui abdomen atât de bine lucrat. Era cât se poate de clar un poliţist care nu obişnuia să înfulece prea multe gogoşi Krispy Kreme.

— De ce *cântai* asta? îl întrebă ea, într-un târziu.

Wilden păru stânjenit.

— Uneori nici nu-mi dau seama când cânt.

— Am crezut că eşti…

Vocea Hannei se stinse treptat. Ce naiba *căuta* Wilden aici? Dar apoi, înţelese. Normal. Pe mama ei. Îşi netezi părul, fără ca asta s-o calmeze în

vreun fel. Dar dac-ar fi fost Toby? Ce-ar fi făcut ea atunci? Probabil c-ar fi murit.

— Ai… ai nevoie să intri acolo? întrebă Wilden, făcând semn, stânjenit, spre baia plină de aburi. Mama ta este la ea în baie.

Hanna era prea năucită ca să-i poată răspunde. Deodată, fără să ştie prea bine ce spune, rosti dintr-o suflare:

— Am ceva să-ţi spun. Ceva important.

— Da?

O picătură de apă se scurse dintr-o şuviţă de păr a lui Wilden drept pe podea.

— Cred că ştiu ceva despre… despre cine a asasinat-o pe Alison DiLaurentis.

Wilden ridică o sprânceană.

— Cine?

Hanna îşi umezi buzele.

— Toby Cavanaugh.

— Ce te face să crezi asta?

— Păi… nu pot să-ţi spun. Trebuie doar să mă crezi pe cuvânt.

Wilden se încruntă şi se rezemă de tocul uşii, pe jumătate gol, cum era.

— Ar fi cazul să-mi spui ceva mai mult de-atât. De unde ştiu că nu-mi dai numele unui tip care ţi-a frânt inima, doar ca să te răzbuni?

Dac-ar fi fost cazul, ţi-aş fi spus Sean Ackard, se gândi, cu amărăciune, Hanna. Nu ştia ce să facă. Dacă-i spunea lui Wilden despre *Chestia cu Jenna,* tatăl ei ar fi urât-o. Toată lumea din Rosewood ar fi bârfit. Iar ea şi prietenele ei ar fi ajuns la închisoarea pentru minori.

Totuşi, păstrarea secretului faţă de tatăl ei – şi faţă de restul Rosewood-ului – nu prea mai avea importanţă acum. Întreaga ei viaţă fusese distrusă; şi, pe urmă, ea fusese cea care o rănise de fapt pe Jenna. Poate că în seara aceea o fi fost un accident, însă Hanna o rănise de atâtea ori în mod intenţionat!

— O să-ţi spun, rosti ea, fără grabă, dar nu vreau să mai aibă şi altcineva probleme. Doar… doar eu, dacă trebuie să fie cineva. Bine?

Wilden ridică o mână.

— N-are importanţă. L-am verificat pe Toby încă de prima dată, când a dispărut Alison. Are un alibi beton. Imposibil să fi fost el.

Hanna căscă gura.

— Are un alibi? *Care?*

— Asta nu pot să divulg, replică Wilden, abordând o înfăţişare aspră pentru o clipă, după care colţurile gurii i se arcuiră în sus, într-un zâmbet. Arătă spre pantalonii A&F din flanel, imprimaţi cu elani, ai Hannei. Îţi stă bine în pijămăluţă.

Hanna îşi încovrigă degetele de la picioare pe covor. Întotdeauna detestase cuvântul *pijămăluţă.*

— Stai puţin, eşti *sigur* că Toby e nevinovat?

Wilden tocmai se pregătea să-i răspundă, când aparatul lui de emisie-recepţie, cocoţat pe marginea chiuvetei din baie, scoase un păcănit. Se întoarse şi se duse să-l ia de-acolo, neuitând să-şi ţină cu o mână prosopul în jurul mijlocului.

— Casey?

— Mai avem un cadavru, anunţă o voce, printre pârâituri. Şi e…

Dar transmisia se opri.

Inima Hannei reîncepu să bată cu putere. *Încă un cadavru?*

— Casey, zise Wilden, încheindu-şi între timp nasturii cămăşii de uniformă. Poţi să repeţi? Alo?

Nimic clar, ca răspuns. Atunci, observă că Hanna încă era acolo.

— Du-te în camera ta, îi ordonă.

Hanna se zbârli. Ce tupeu pe el, să-i vorbească de parcă i-ar fi fost tată!

— Ce cadavru? se interesă în şoaptă.

Wilden îşi puse iar aparatul pe chiuvetă, îşi trase pantalonii pe el şi-şi smulse prosopul de la

mijloc, azvârlindu-l pe jos în baie, exact cum proceda deseori şi Hanna.

— Calmează-te, îi zise, toată prietenia din voce dispărându-i. Îşi puse pistolul în teacă şi coborî, tropăind, scara.

Hanna îl urmă. Spencer o sunase aseară să-i spună că Emily era OK… dar dacă se înşelase?

— E cadavrul unei fete? Ştii cumva?

Wilden deschise larg uşa din faţă. Pe alee, lângă Lexus-ul de culoarea şampaniei al mamei ei se vedea maşina lui de patrulare, POLIŢIA ROSEWOOD scria, imprimat cât se poate de clar, pe una dintre portiere. Hanna rămase cu gura căscată. Chestia aia a stat acolo toată noaptea? Şi vecinii nu puteau s-o vadă de pe stradă?

Îl urmă pe Wilden până la maşină.

— Poţi să-mi spui măcar unde *e* cadavrul?

El făcu stânga-mprejur.

— Nu pot să-ţi spun aşa ceva.

— Dar… tu nu înţelegi…

— Hanna, zise Wilden, nelăsându-i timp să termine. Spune-i mamei tale c-o sun mai târziu.

Se aruncă în maşină şi porni sirena. Dacă vecinii nu ştiuseră până acum că fusese aici, acum sigur ştiau.

35
LIVRARE SPECIALĂ

Sâmbătă, la ora 11:52 A.M., Aria stătea pe patul ei, privindu-şi fix unghiile de la picioare, vopsite cu ojă roşie. Se simţea uşor dezorientată, de parcă ar fi uitat ceva… ceva de o importanţă *uriaşă.* Ca în visele acelea pe care le avea uneori, că era iunie, şi ea tocmai îşi dădea seama că nu fusese la orele de matematică tot anul şi că avea să pice.

Şi atunci, îşi aminti. Toby era A. Şi azi era duminică. Termenul ei trecuse.

O înspăimânta să lipească un nume şi un chip pe ameninţarea reprezentată de A… ca şi faptul că Ali şi Spencer *ascunseseră* ceva, ceva care putea să fie foarte, *foarte* grav. Aria încă nu avea habar cum ar fi putut Toby să afle despre Byron şi Meredith, dar dacă Aria îi prinsese de două ori împreună, atunci era posibil ca şi alţii să-i fi văzut, la rândul lor, împreună; inclusiv Toby.

Avusese de gând ca aseară să-i spună totul Ellei. Când o lăsase acasă, Sean o întrebase de mai multe ori dacă voia să intre cu ea. Însă Aria îi răspunsese că nu: trebuia să facă de una singură ceea ce avea de făcut. Casa era întunecată şi tăcută, singurul zgomot fiind cel al maşinii de spălat vase, pe treapta cea mai înaltă de funcţionare. Aria bâjbâise până să găsească întrerupătorul din vestibul, după care pătrunsese în vârful picioarelor în bucătăria întunecoasă şi goală. De regulă, mama ei stătea trează în nopţile de sâmbătă spre duminică măcar până la ora unu, sau chiar două, rezolvând sudoku sau discutând cu Byron la o cafea decafeinizată.

Aseară însă, masa era goală; chiar văzuse urmele uscate ale buretelui pe suprafaţa ei.

Aria se dusese sus, în dormitorul părinţilor ei, întrebându-se dacă nu cumva Ella adormise mai

devreme. Uşa era larg deschisă. Patul nefăcut, dar nimeni în el. Şi baia principală era pustie. Abia atunci observase că automobilul Honda Civic pe care-l împărţeau părinţii ei nu se afla pe alee.

Aşa că-i aşteptase, la piciorul scării, să se întoarcă, verificându-şi neliniştită ceasul la fiecare treizeci de secunde, până la miezul nopţii. Părinţii ei erau poate singurele fiinţe din univers care nu aveau telefoane mobile, aşa că nu putea să-i sune. Dar asta însemna că nici Toby n-avusese cum să-i sune… sau să fi descoperit el vreo altă metodă prin care să ia legătura?

Şi apoi… se trezise acolo, în patul ei. Însemna că o dusese cineva în braţe, iar Aria, care dormise profund, nu simţise nimic.

Ascultă zgomotele de la parter. Sertare deschise şi închise. Lemnul podelei gemând sub picioarele cuiva. Foile ziarului foşnind. Oare jos erau ambii ei părinţi sau numai unul? Coborî scara în vârful picioarelor, în timp ce un miliard de scenarii diferite îi fulgerau prin minte. Şi atunci, le observă: minuscule picături roşii pe toată podeaua antreului. Alcătuiau o dâră care ducea de la bucătărie direct către uşa principală.

Păreau să fie picături de sânge.

Aria se repezi în bucătărie. Toby îi spusese mamei ei, iar Ella, pradă unei furii turbate, îl ucisese pe Byron. Sau pe Meredith. Sau pe Toby. Sau pe toată lumea. Sau Mike îi omorâse pe toţi. Sau… sau Byron o asasinase pe Ella. Dar, când ajunse în bucătărie, încetă să enumere variantele.

Ella era la masă, singură. Purta o bluză în nuanţa vinului roşu şi pantofi cu toc înalt, şi se machiase, ca şi cum s-ar fi pregătit să iasă undeva. Ziarul *New York Times* era împăturit la pagina pe care era careul de cuvinte încrucişate, dar în loc ca pătrăţelele să fie umplute cu litere, întreaga foaie era mâzgălită cu tuş negru, gros. Privea drept înainte, oarecum la întâmplare, spre fereastra

bucătăriei, înfigându-şi colţii unei furculiţe în podul palmei.

— *Mami?* rosti răguşită Aria, apropiindu-se de ea. Abia acum văzu că bluza îi era şifonată, iar machiajul, întins. Aproape de parcă ar fi dormit îmbrăcată… sau n-ar fi dormit deloc. Mami? zise din nou, de data asta cu o nuanţă de teamă în voce. În sfârşit, mama ei îşi întoarse privirea, lent . Ochii Ellei erau umflaţi şi înotau în lacrimi. Îşi apăsă şi mai tare furculiţa în palmă. Aria ar fi vrut să întindă mâna şi să i-o ia, dar îi era frică. Nu-şi mai văzuse niciodată mama într-o astfel de stare. Ce s-a întâmplat? o întrebă, în schimb, Ella înghiţi în sec.

— A… ştii tu.

Aria înghiţi, la rândul ei.

— Ce-i cu… chestia aia roşie din antreu?

— Chestie roşie? repetă Ella, apatică. A! O fi vopsea. Am aruncat unele materiale pentru pictură azi-dimineaţă. Am aruncat o grămadă de chestii azi-dimineaţă.

— Mami, insistă Aria, simţind cum îi vin lacrimile în ochi. E ceva în neregulă?

Mama ei îşi ridică privirea. Mişcările îi erau încete, ca şi cum s-ar fi aflat sub apă.

— Ai ştiut de aproape patru ani.

Aria încetă să mai respire.

— Ce? şopti ea.

— Sunteţi *prietene*? întrebă Ella, cu aceeaşi voce lipsită de vlagă. Nu e cu mult mai mare decât tine. Şi am auzit că te-ai dus la studioul ei de yoga, mai alaltăieri.

— *Ce?* şopti Aria. Ce *yoga?* Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba sigur că ştii, zise Ella, adresându-i cel mai trist zâmbet din câte văzuse Aria vreodată. Am primit o scrisoare. La început, n-am crezut ce scria acolo, dar l-am luat la întrebări pe tatăl tău. Şi când mă gândesc că-l crezusem distant doar din cauza muncii…

— *Ce?* zise Aria, bătând în retragere. În faţa ochilor începură să i se formeze pete negre. Ai primit o *scrisoare?* Când? Cine ţi-a trimis-o?

Numai că, după privirea rece, pustie, a Ellei, Aria ştiu precis cine i-o trimisese. A. *Toby.* Şi-i spusese totul.

Aria îşi cuprinse fruntea cu palmele.

— Îmi pare foarte rău, zise. Am… am tot vrut să-ţi spun, dar mi-a fot atât de teamă şi…

— Byron ne-a părăsit, o întrerupse Ella, pe un ton aproape frivol. E cu fata aceea, adăugă, cu un mic râset batjocoritor. Poate că fac *yoga* împreună.

— Sunt sigură că l-am putea face să se întoarcă, zise Aria, cu vocea înecată în lacrimi. Adică, trebuie să se întoarcă, nu? Doar suntem familia lui.

Exact în acea clipă, ceasul cu cuc anunţă ora douăsprezece. Ceasul era un cadou pentru Ella, din partea lui Byron, cu ocazia aniversării a douăzeci de ani de căsătorie, sărbătorită anul trecut, în Islanda; Ella era cu adevărat pasionată de el, fiindcă se zvonea că i-ar fi aparţinut lui Edvard Munch, celebrul pictor norvegian, autorul *Ţipătului.* La întoarcerea acasă, îl cărase cu ea în avion cu mare grijă, desfăcând mereu ambalajul ca să se asigure că nu păţise nimic. Acum, erau obligate să asculte cucul cântând de douăsprezece ori şi să vadă pasărea aia tâmpită părăsindu-şi căsuţa din lemn de tot atâtea ori. Fiecare cântat suna din ce în ce mai acuzator. În loc de *cu-cu,* pasărea intona: *Şti-ai. Şti-ai. Şti-ai.*

— Of, Aria, rosti Ella, pe un ton mustrător. Nu cred că se mai întoarce.

— Unde e scrisoarea? întrebă Aria, în timp ce mucozităţile i se scurgeau pe faţă. Pot s-o văd şi eu? Nu ştiu cine-ar fi putut să ne facă nouă una ca asta… să ne distrugă viaţa aşa…

Ella o ţintui cu privirea. Şi ochii ei erau înlăcrimaţi şi mari.

— Am aruncat scrisoarea. Dar nu contează cine a trimis-o. Ceea ce contează e că a spus *adevărul.*

— Îmi pare atât de rău, se văită Aria, îngenunchind lângă ea, sorbind felul acela ciudat, familiar, în care mirosea mama ei – a terebentină, a cerneală de ziar, a tămâie din santal şi, mai neobişnuit, a ouă-jumări. Îşi lăsă capul pe umărul mamei sale, însă Ella se scutură, îndepărtând-o.

— Aria, zise ea, pe un ton tăios, ridicându-se. Nu te suport lângă mine acum.

— Ce? strigă Aria.

Ella nu mai privea spre ea, ci spre mâna ei stângă, pe care, după cum remarcă subit Aria, nu mai era verigheta.

Îşi făcu loc pe lângă Aria, plutind, fantomatică, pe hol, apoi pe urma vopselei roşii în sus, pe scară.

— Stai! ţipă Aria, urmând-o. Se repezi pe scară, dar se împiedică de o pereche de apărători pentru lacrosse, de-ale lui Mike, pline de noroi, se lovi la genunchi şi alunecă în jos cu două trepte. Fir-ar să fie! se stropşi ea, apucându-se cu unghiile de covor. Se ridică şi ajunse pe palierul de sus, gâfâind de furie. Uşa de la dormitorul mamei era închisă. La fel şi cea de la baie. Uşa camerei lui Mike era deschisă, numai că Mike nu era acolo. *Mike,* îşi zise Aria, în timp ce inima i-o lua din nou razna. Oare el ştia?

Telefonul mobil începu să-i sune. Ameţită, se duse în dormitor, să-l caute. Îşi simţea mintea cuprinsă de nebunie. Gâfâia încă. Aproape că-şi dorea să fie un apel de la A. – adică Toby – ca să-l poată face bucăţi. Totuşi, nu era decât Spencer. Aria se holbă la număr, turbând de furie. Nu mai avea importanţă că Spencer nu era A.: putea la fel de bine să fie. Dacă Spencer l-ar fi denunţat pe Toby atunci, într-a şaptea, el n-ar mai fi putut vreodată să-i spună ceva Ellei, iar familia ei ar fi rămas întreagă.

Deschise cu un gest violent clapeta telefonului, dar nu vorbi. Rămase doar în aşteptare, respirând adânc, anevoie.

— Aria? întrebă Spencer, precaută.

— N-am ce să vorbesc cu tine, scrâşni Aria. Mi-ai distrus viaţa.

— Ştiu, răspunse încet Spencer. Numai că… Aria, îmi pare rău. N-am vrut să păstrez secretul lui Toby faţă de voi. Dar n-am ştiut ce să fac. Chiar nu poţi să priveşti lucrurile şi din perspectiva mea?

— Nu, replică răguşită Aria. Tu nu înţelegi. *Mi-ai distrus viaţa.*

— Stai, cum adică? se interesă Spencer, îngrijorată. Ce… ce-ai păţit?

Aria îşi cuprinse capul între palme. Ar fi fost prea istovitor să-i explice. Şi *putea* să privească lucrurile din perspectiva lui Spencer. Normal că putea. Ceea ce spunea Spencer se apropia obsedant de mult de ceea ce-i spusese Aria Ellei cu doar trei minute în urmă. *N-am vrut să-ţi ascund toate astea. N-am ştiut ce să fac. N-am vrut să te rănesc.*

Oftă şi-şi şterse nasul.

— De ce m-ai sunat?

— Păi… Spencer ezită. Ai vreo veste de la Emily în dimineaţa asta?

— Nu.

— Rahat! şopti Spencer.

— Care-i problema? întrebă Aria, îndreptându-şi spinarea. Parcă ai spus aseară că ai dat de ea, că era acasă.

— Păi, era… Aria o auzi pe Spencer înghiţind în sec. Sunt sigură că nu e nimic, dar mama tocmai a trecut cu maşina prin cartierul lui Emily şi sunt trei maşini de poliţie pe aleea din faţa casei ei.

36
ÎNCĂ O ZI ÎN CARE VEŞTILE CIRCULĂ CU ÎNCETINEALĂ PRIN ROSEWOOD

Emily locuia într-un cartier mai vechi şi mai modest, cu o mulţime de pensionari, aşa că toată lumea ieşise pe verande sau chiar pe mijlocul străzii, din cauza îngrijorării provocate de prezenţa a trei maşini de poliţie pe aleea din faţa casei Fields şi de ambulanţa care tocmai trecuse, urlând. Spencer trase pe dreapta lângă trotuar şi o văzu pe Aria. Încă purta rochia cu buline în care fusese la Foxy.

— Tocmai am ajuns, zise, în timp ce Spencer se apropia. Dar n-am reuşit să aflu nimic. Am întrebat o grămadă de oameni ce s-a întâmplat, dar nu ştie nimeni.

Spencer privi în jur. Era plin de câini poliţişti, de ofiţeri de poliţie, de personal medical, ba chiar şi o dubă a ştirilor de pe Channel 4: probabil că doar se mutase din faţa casei DiLaurentis. Avea senzaţia că toţi poliţiştii o priveau numai pe ea.

Şi atunci, Spencer începu să tremure. Era vina ei. În totalitate, vina ei. I se făcu rău. Toby o prevenise că unii aveau s-o păţească, şi totuşi ea nu făcuse nimic. Fusese atât de absorbită de Wren… şi uite ce ieşise. Nici măcar nu suporta să se gândească la Wren acum. Sau la Melissa. Sau la ei doi, împreună. Îi dădea o senzaţie de parcă i-ar fi circulat viermi prin vene, nu sânge. Lui Emily i se-ntâmplase ceva, şi ea avusese ocazia să împiedice întâmplarea. Fusese un poliţist chiar în livingul ei. Până şi A. o prevenise.

Deodată, Spencer o observă pe sora lui Emily, Carolyn, pe alee, discutând cu nişte poliţişti. Unul dintre aceştia se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Chipul lui Carolyn se întunecă, părea că este pe

cale să izbucnească în plâns. Apoi, intră fuga în casă.

Aria se clătină uşor, gata să leşine.

— O, Doamne, Emily…

Spencer înghiţi anevoie.

— Stai, că încă nu ştim nimic.

— Pot s-o simt, totuşi, zise Aria, cu ochii plini de lacrimi. A… Toby… ameninţările lui… Ezită puţin, îndepărtându-şi o şuviţă de păr care-i intrase în gură. Noi urmăm, Spencer. Ştiu eu!

— Dar unde-or fi părinţii lui Emily? întrebă Spencer cu glas tare, încercând să acopere tot ce spusese Aria. N-ar trebui să fie şi ei aici, dacă Emily ar fi fost…

Nu vru să pronunţe cuvântul *omorâtă.*

O Toyota Prius se năpusti de-a curmezişul pe stradă şi se opri în spatele Mercedesului lui Spencer. Din ea coborî Hanna. Sau, mai bine zis, o fată care *semăna* cu Hanna. Nu se mai sinchisise să-şi schimbe pantalonii de pijama din flanel, iar părul ei lung, şaten-închis, în mod normal perfect drept, era acum încurcat şi înghesuit într-un coc, nici în creştet, nici la ceafă. Spencer n-o mai văzuse de ani de zile atât de neîngrijită.

Hanna le zări şi alergă spre ele.

— Ce s-a întâmplat? E cumva…

— Nu ştim, îi tăie vorba Spencer.

— Fetelor, am aflat ceva, zise Hanna, scoţându-şi ochelarii de soare. Am vorbit azi-dimineaţă cu un poliţai şi…

Încă o dubiţă a ştirilor se opri în apropiere şi Hanna tăcu. Spencer o recunoscu pe reportera de la ştirile de pe Channel 8. Femeia făcu doi paşi spre fete, ţinându-şi telefonul mobil la ureche.

— Aşadar, cadavrul a fost găsit afară, azi-dimineaţă? întrebă ea, cu ochii pe o mapă cu clamă. OK, mersi.

Fetele schimbară între ele o privire rugătoare. Apoi, Aria le luă de mână pe celelalte şi le conduse în partea opusă a peluzei lui Emily, chiar lângă un

strat de flori. Ajunseseră la câţiva paşi de intrarea principală a casei lui Emily, când un ofiţer de poliţie le ieşi în cale.

— Hanna, ţi-am spus să-ţi vezi de treaba ta, zise el.

Spencer simţi că i se pune un nod în gât. Era Wilden, tipul cu care se trezise ieri la ea acasă. Inima începu să-i bată cu putere.

Hanna încercă să-l împingă deoparte.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! Poliţistul o prinse de umeri, şi ea începu să se zvârcolească. Ia mâna de pe mine!

Spencer se grăbi s-o apuce pe Hanna de talia ei minusculă.

— Încearcă s-o linişteşti tu, îi zise Wilden. Abia atunci îşi dădu seama cine era. O! răsuflă el, părând mai întâi derutat, apoi curios. Domnişoara Hastings, zise.

— Nu vrem decât să ştim ce s-a întâmplat cu Emily, încercă să-i explice Spencer, cu toate că-şi simţea măruntaiele învolburându-se. E… e prietena noastră.

— Ar fi cazul să vă duceţi acasă, afirmă Wilden, încrucişându-şi braţele la piept.

Deodată, uşa principală se deschise… şi Emily îşi făcu apariţia.

Era desculţă şi palidă, iar în mână ţinea o veche cană cu Muppets, de la McDonald’s, plină cu apă. Spencer fu într-atât de uşurată văzând-o, încât nu-şi putu stăpâni un ţipăt. Un zgomot nestăpânit, îndurerat, îi ţâşni din gât.

Fetele se năpustiră spre Emily.

— Eşti bine? o întrebă Hanna.

— Ce s-a întâmplat? rosti şi Aria, în acelaşi timp.

— Emily… îşi propti Wilden mâinile în şolduri. Poate c-ar fi mai bine să vorbeşti ceva mai târziu cu prietenele tale. Părinţii tăi spuneau să rămâi în casă.

Emily însă scutură din cap, aproape cu iritare.

— Nu, nu-i nici o problemă.

Trecu chiar pe lângă el, cu celelalte fete după ea, conducându-le spre curtea ei laterală. Se opriră, practic, într-o tufă de trandafiri, în dreptul uneia dintre laturile casei, unde puteau să mai scape de ochii celorlalţi. Spencer o privi mai cu atenţie pe Emily. Avea cearcăne negre sub ochi şi picioarele zgâriate de sus până jos, dar altfel, arăta normal.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

Emily luă o gură enormă de aer.

— Un biciclist i-a găsit cadavrul lui Toby în pădurea din spatele casei mele, azi-dimineaţă. Cred… cred c-a luat o supradoză de pastile, sau cam aşa ceva.

Spencer îşi simţi inima oprindu-se. Hannei i se tăie respiraţia. Aria se albi la faţă.

— Ce? *Când?* întrebă Spencer.

— La un moment dat, în timpul nopţii, zise Emily. Am vrut să vă sun, dar poliţistul ăla a stat cu ochii pe mine ca un uliu, le explică ea, cu bărbia tremurându-i. Ai mei sunt în vizită la bunica, tot weekendul. Încercă să zâmbească, însă mai mult se strâmbă, după care chipul i se pleoşti, iar ea oftă.

— O să fie bine, încercă s-o liniştească Hanna.

— Aseară parcă era nebun, zise Emily, ştergându-şi ochii cu mâneca. M-a adus acasă de la Foxy; era complet normal, pentru ca în clipa următoare să înceapă să-mi spună cât a urât-o el pe Ali. Zicea că n-a putut s-o ierte pe Ali pentru ce făcuse şi că se bucura că murise.

— Of, Doamne! exclamă Spencer, acoperindu-şi ochii cu palmele. Aşadar, totul era adevărat.

— Şi abia atunci mi-am dat seama… că Toby *ştiuse,* continuă Emily, agitându-şi mâinile palide, pistruiate. Trebuie să fi aflat ce făcuse Ali, şi… şi cred că pe urmă a omorât-o.

— Stai o clipă, o întrerupse Hanna, ridicând o mână. Eu nu cred că el…

— Şşt, făcu Spencer, prinzând-o cu blândeţe de încheietura subţire a mâinii. Hanna dădea impresia că voia să spună ceva, însă Spencer se temea că dacă Emily s-ar fi oprit, n-ar mai fi fost în stare să termine ce avea de zis.

— Am fugit de el… tot drumul până acasă, zise mai departe Emily. Când am ajuns înăuntru, a sunat Spencer, dar legătura s-a întrerupt. Şi pe urmă… pe urmă a apărut Toby la uşa din spate. I-am zis că ştiu ce-a făcut şi că o să-l reclam la poliţie. Mi s-a părut că era uimit la culme că reuşisem să-mi dau seama.

Emily părea epuizată de cât vorbise.

— Fetelor… de unde ştia Toby?

Spencer simţi o greutate în stomac. Legătura telefonică se întrerupsese aseară înainte ca ea să-i poată explica lui Emily adevărul despre *Chestia cu Jenna.* Şi-ar fi dorit să nu fie nevoie să i-l spună acum: Emily părea atât de fragilă! Şi-aşa îi fusese greu să le spună celorlalte… iar lui Emily, adevărul avea să-i prefacă în cioburi întreaga lume.

Aria şi Hanna o priveau, aşteptând nerăbdătoare, aşa că Spencer îşi adună curajul.

— A ştiut tot timpul, începu ea. A văzut-o pe Ali chiar atunci. Numai că Ali l-a şantajat, obligându-l să ia vina asupra lui. Iar pe mine m-a obligat să păstrez secretul.

Se opri să-şi tragă sufletul şi constată că Emily nu reacţiona aşa cum crezuse. Stătea acolo, pe deplin calmă, ca şi cum ar fi ascultat o lecţie la geografie. Iar asta o cam descumpăni pe Spencer.

— Aşa că, hm, când a dispărut Ali, am tot crezut că poate… nu ştiu…

Îşi ridică privirea spre cer, dându-şi seama că tot ce se pregătea să spună era adevărat.

— Am crezut că poate Toby o fi avut în vreun fel de-a face cu asta, dar mi-a fost frică să spun ceva. Dar, pe urmă, el s-a întors, când cu

înmormântarea… iar mesajele mele de la A. Se refereau la secretul lui Toby. În ultimul scria: *M-aţi rănit, aşa că o să vă rănesc şi eu.* Voia să se răzbune pe noi toate. Trebuie să fi ştiut că fuseserăm toate implicate.

Emily continua să stea acolo, atât de calmă! Apoi, încetul cu încetul, umerii începură să-i tremure. Închise ochii. La început, lui Spencer i se păru că plânge, dar abia pe urmă îşi dădu seama că, de fapt, râdea.

Emily îşi azvârli capul pe spate, râzând tot mai tare. Spencer aruncă o privire stânjenită spre Aria şi Hanna. Emily, clar, o luase razna.

— Em… încercă ea, cu blândeţe.

Când Emily îşi coborî capul, văzură că buza de jos îi tremura.

— Ali ne-a jurat că nu ştia nimeni ce-a făcut.

— Presupun c-a minţit, replică Hanna, fără menajamente.

Ochii lui Emily scânteiară, căutând în stânga şi-n dreapta.

— Dar cum a putut să ne mintă în halul ăsta? Dacă Toby se hotăra să spună tot?

Clătină din cap.

— Asta… asta s-a întâmplat în timp ce noi eram toate la Ali în casă, privind pe fereastra din faţă? se interesă ea. Chiar în seara aia?

Spencer încuviinţă cu seriozitate.

— Şi pe urmă Ali s-a întors înăuntru şi ne-a zis că totul e în regulă, şi când nimeni n-a putut să adoarmă, în afară de ea, ne-a mângâiat pe spate?

— Da, confirmă Spencer, cu lacrimi în ochi. Evident că Emily îşi amintea fiecare amănunt.

Emily privea în gol.

— Şi ne-a dat astea, zise, întinzând mâna. Brăţara confecţionată de Ali – care simboliza secretul – îi era încă strâns legată la încheietură. Toate celelalte şi le scoseseră între timp.

I se înmuiară picioarele şi se lăsă să cadă pe iarbă. Apoi, începu să tragă de brăţara de la

încheietură, străduindu-se s-o smulgă, însă şnururile erau vechi şi se întăriseră.

— Fir-ar a naibii! exclamă Emily, împreunându-şi degetele ca să-şi subţieze încheietura şi să-şi poată smulge brăţara fără s-o mai dezlege. Apoi, încercă să tragă de ea cu dinţii, dar tot n-o clinti.

Aria îi puse o mână pe umăr.

— Gata, a trecut.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred nimic din toate astea, mărturisi Emily, ştergându-se la ochi şi renunţând să se mai lupte cu brăţara. Cu un gest precipitat, smulse o mână de iarbă. Şi nu pot să cred că m-am dus la Foxy cu… *asasinul* lui Ali.

— Ne-a fost atât de frică pentru tine! şopti Spencer.

Hanna îşi agită disperată braţele.

— Fetelor, asta mă tot chinuiam să vă spun. *Nu* Toby a asasinat-o pe Ali!

— Poftim? se miră Spencer, încruntându-se. Ce tot spui acolo?

— Am… am vorbit azi-dimineaţă cu poliţistul ăla, explică Hanna, arătând spre Wilden, care tocmai vorbea cu reporterii de la ştiri. I-am zis despre Toby… că eu cred că el a omorât-o pe Ali. Şi el mi-a zis că l-au verificat, cum să spun, cu ani în urmă. Toby nici măcar nu era suspect.

— Dar sigur el a fost, protestă Emily, ridicându-se. Aseară, când i-am zis că ştiu ce-a făcut, a intrat în panică rău de tot şi m-a implorat să nu-l spun la poliţie.

Se priviră toate între ele, dezorientate.

— Aşadar, tu crezi că poliţiştii s-au înşelat? întrebă Hanna, jucându-se nervoasă cu talismanul în formă de inimă de la brăţară.

— Staţi un pic, rosti încetişor Emily. Spencer, cu ce-l şantajase Ali? Cum de a ajuns Toby să ia asupra lui vina pentru… pentru Jenna?

— Spencer zice că Ali n-a vrut să-i spună, răspunse Aria în locul ei.

Spencer simţea cum o cuprinde o senzaţie de încordare, de nervozitate. *E mai bine cum spun eu,* afirmase Ali. *Noi îi păstrăm secretul lui Toby, el îl păstrează pe-al nostru.*

Numai că Toby era mort. Ali era moartă. Acum, nu mai conta.

— Eu ştiu, mărturisi, în şoaptă.

Tocmai atunci, Spencer observă că venea cineva spre curtea în care se aflau, şi bătăile inimii i se accelerară. Era Jenna Cavanaugh.

Avea pe ea un tricou negru şi jeanşi negri strâmţi, iar părul negru îi era strâns în creştet. Tenul ei arăta încă strălucitor, alb ca zăpada, însă o pereche de ochelari fumurii îi ascundea chipul pe jumătate. Într-o mână, ţinea un baston alb, iar în cealaltă, lesa unui golden retriever. Câinele o conduse pe Jenna până aproape de ele.

Spencer era aproape convinsă c-o să leşine. Ori asta, ori să izbucnească iar în plâns.

Jenna şi câinele se opriră chiar lângă Hanna.

— Emily Fields e aici? întrebă ea.

— Da, îi răspunse în şoaptă Emily, şi Spencer sesiză teama din vocea ei. Sunt aici.

Jenna se întoarse în direcţia din care auzise vocea lui Emily.

— Asta e a ta, zise, întinzându-i o poşetă de satin roz. Emily o luă cu foarte mare prudenţă, ca şi cum ar fi fost din sticlă fragilă. Şi aici, uite un bilet pe care trebuie să-l citeşti, adăugă Jenna, scoţând din buzunar o foaie de hârtie mototolită. E de la Toby.

37
ORICUM, BRĂŢĂRILE DIN ŞNURURI SUNT ATÂT DE DEMODATE!

Emily îşi dădu părul pe după urechi şi-şi ridică privirea spre Jenna. Ochelarii fumurii i se întindeau de la pomeţi până deasupra sprâncenelor, însă Emily reuşi să vadă câteva cicatrice zbârcite, bătând spre roşu – urme de arsură – pe fruntea ei.

Se întoarse cu gândul la seara aceea. La cum mirosea casa lui Ali a candele Aveda cu uleiuri mentolate. La gustul de chipsuri cu sare şi oţet pe care-l simţise în gură. La cum îşi frecase tălpile de rosturile dintre plăcile parchetului din livingul casei DiLaurentis, în timp ce stătea la fereastră, privind-o pe Ali cum traversează în fugă peluza din faţa casei Cavanaugh. La acel *bum* al rachetei, la cum se căţăraseră paramedicii pe scara de frânghie, la forma pe care o luase gura Jennei de cât de tare plângea.

Jenna îi întinse bucata de hârtie murdară şi boţită.

— Au găsit-o la el, zise, cu vocea frângându-i-se în timp ce pronunţa cuvântul *el.* A scris câte ceva pentru fiecare dintre noi. Partea pentru tine e undeva pe la mijloc.

Hârtia era, de fapt, foaia pentru licitaţia de la Foxy; Toby mâzgălise ceva pe spatele ei. Văzând felul în care scrisul lui Toby se tot ducea ba în sus, ba în jos, observând că nu prea folosise majuscule şi că-şi semnase biletul *Toby* cu o caligrafie înclinată şi tremurătoare, Emily simţi că i se strânge inima. Cu toate că nu-i mai văzuse niciodată scrisul, avea impresia că îl readuce la viaţă pe Toby, chiar alături de ea. Simţea mirosul săpunului folosit de el, îi simţea palma mare peste a ei, mai mică. De dimineaţă, nu se trezise pe

leagănul de pe verandă, ci în patul ei. O trezise sunetul soneriei. Coborâse scara împleticindu-se, şi când deschisese, văzuse la uşa ei un tip cu pantaloni scurţi şi cască de biciclist.

— Aş putea să dau un telefon? o întrebase el. E ceva urgent.

Emily se holbase la el, ameţită; încă nu se trezise de-a binelea. Carolyn apăruse lângă ea, iar biciclistul începuse să se justifice.

— Tocmai treceam prin pădurea din spatele casei voastre şi l-am găsit pe băiatul ăla; la început, am crezut că doarme, dar…

Se oprise, iar Carolyn făcuse ochii mari. Dăduse fuga înăuntru să-şi ia telefonul mobil. Până să se întoarcă ea, Emily rămăsese pe verandă, străduindu-se să găsească o logică în ceea ce se petrecea. În minte îi venise imaginea lui Toby, cum îl văzuse aseară, la fereastra ei. Cu ce violenţă bubuise în uşa glisantă din sticlă, năpustindu-se apoi în direcţia pădurii.

Îşi ridicase apoi privirea spre biciclist.

— Băiatul din pădure… a încercat să vă facă vreun rău? îl întrebase în şoaptă, cu inima bătându-i cu putere. O îngrozea gândul că Toby *chiar* rămăsese afară, în pădure, aproape de ea, toată noaptea. Dacă venea pe veranda ei, după ce-o furase somnul?

Biciclistul îşi strânsese casca la piept. Părea să fie cam de o vârstă cu tatăl lui Emily, şi avea ochi verzi şi o barbă căruntă.

— Nu, îi răspunsese cu blândeţe. Era… *vânăt.* Iar acum, asta: o scrisoare de adio. De sinucigaş.

Toby i se păruse îngrozitor de chinuit atunci când o luase la goană spre pădure. Oare înghiţise pastilele chiar atunci? Sau ea ar mai fi putut să-l împiedice? Şi dacă Hanna avea dreptate… dacă *nu* Toby fusese cel care-o omorâse pe Ali?

Întreaga lume începu să se învârtească. Simţi o mână puternică pe mijlocul spatelui.

— Gata, îi şopti Spencer. S-a terminat.

Emily îşi îndreptă spinarea şi-şi coborî privirea pe scrisoare. Prietenele ei se aplecară să citească, la rândul lor. Şi iată, chiar la mijloc, îşi văzu numele.

Emily, acum trei ani, i-am jurat lui Alison DiLaurentis c-o să-i păstrez un secret, dacă-mi păstrează şi ea unul. Ea mi-a jurat că secretul meu n-o să iasă niciodată la iveală, dar bănuiesc că a ieşit. Am încercat să mă împac cu el – şi să-l uit – şi atunci când ne-am împrietenit, am crezut că aş putea… Am crezut că m-am schimbat… şi că viaţa mi s-a schimbat. Dar presupun că nu poţi să schimbi niciodată cu adevărat ceea ce eşti. Ceea ce i-am făcut Jennei a fost cea mai mare greşeală din viaţa mea. Eram prea tânăr, şi dezorientat, şi prost, deşi niciodată n-aş fi vrut să-i fac vreun rău. Şi nu mai pot să trăiesc cu acest gând. Am terminat.

Emily împături la loc biletul care-i tremura în mâini. Nu avea nici o logică… doar *ele* fuseseră cele care-i făcuseră rău Jennei, şi nu Toby… ce tot aiura el acolo? Îi întinse scrisoarea înapoi Jennei.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

În timp ce Jenna se întorcea să plece, Emily tuşi, dregându-şi glasul.

— Stai, rosti, răguşită. Jenna!

Jenna se opri. Emily îşi înghiţi nodul din gât. Tot ce-i spusese adineauri Spencer despre faptul că Toby ştiuse, iar Ali minţise, tot ce-i spusese Toby aseară, toată vinovăţia pe care o purtase în suflet faţă de Jenna, timp de atâţia ani… Totul începu să clocotească în ea.

— Jenna, *eu* trebuie să-ţi cer scuze ţie. Am fost… noi toate am fost foarte rele. Lucrurile pe care le-am făcut… poreclele, toate astea… N-a fost deloc amuzant.

Hanna făcu un pas în faţă.

— Are perfectă dreptate. N-a fost absolut deloc amuzant. Şi tu nu meritai toate astea, adăugă. Emily se gândi că n-o mai văzuse de multă vreme pe Hanna atât de chinuită de suferinţă.

Jenna îşi mângâie câinele pe cap.

— E OK, răspunse. Am trecut peste toate.

Emily oftă.

— Dar nu e OK. Nu e absolut deloc OK. Eu… n-am ştiut niciodată ce înseamnă… să fii bătaia de joc a altora, din cauză că… eşti altfel. Dar acum, ştiu.

Îşi încordă muşchii umerilor, sperând ca gestul acesta s-o împiedice să plângă. O parte din ea ar fi vrut să le spună tuturor cu ce anume se lupta. Şi totuşi, se abţinu. Nu era momentul potrivit. Erau destule altele pe care ar fi vrut să le spună, dar cum ar fi putut?

— Şi să ştii că-mi pare rău şi pentru accidentul tău. N-am avut niciodată ocazia să ţi-o spun.

Ar fi vrut să adauge: *îmi pare rău pentru accidentul pe care ţi l-am provocat noi, fără să vrem,* însă-i era mult prea frică.

Jennei începu să-i tremure bărbia.

— Nu sunteţi voi de vină. Şi, în orice caz, nu e lucrul cel mai rău din câte mi s-au întâmplat.

Şi, trăgând de lesa câinelui, plecă înapoi spre curtea din faţă.

Fetele rămaseră tăcute până când ştiură sigur că Jenna nu mai putea să le audă.

— Ce-ar putea să fie mai rău decât să rămâi orb? şopti Aria.

— A fost şi ceva mai rău, interveni Spencer. Ceea ce ştia Ali…

Spencer avea din nou expresia aceea pe chip… de parcă ar fi avut multe de spus, dar nu voia să spună nimic. Oftă adânc.

— Toby avea obiceiul s-o… atingă… pe Jenna, mărturisi ea, în şoaptă. Asta făcea în seara

accidentării Jennei. De-asta a greşit Ali ţinta cu racheta şi-a nimerit în căsuţa din copac. Când ajunsese Ali la căsuţa din copac a lui Toby, le explică Spencer, îl văzuse pe Toby pe fereastră şi aprinsese fitilul rachetei. Şi atunci văzuse că era şi Jenna acolo. I se păruse că vede o expresie ciudată pe faţa Jennei şi că ea avea bluza descheiată. Şi, pe urmă, Ali îl văzuse pe Toby apropiindu-se de Jenna şi punându-i mâna pe gât. Pe cealaltă şi-o strecurase pe sub bluza Jennei, pe deasupra sutienului. Îi lăsase în jos de pe umăr una dintre bretele. Pe chipul Jennei se vedea groaza.

Ali povestise că într-atât fusese de şocată, încât lăsase racheta să-i scape de sub control. Scânteia urcase cu iuţeală pe fitil, şi racheta se declanşase. Apoi, un fulger strălucitor, confuz. Sticlă spartă. Cineva ţipând… şi Ali fugise.

— Când a venit Toby să-i zică lui Ali c-o văzuse, Ali i-a zis lui Toby că şi ea îl văzuse pe *el*… făcându-şi de cap cu Jenna, continuă Spencer. I-a zis că n-o să-l pârască părinţilor lui doar dacă Toby mărturisea că el s-a jucat cu artificiile. Toby a fost de acord, zise ea, oftând. Ali m-a pus să jur că n-o să spun nimănui ce-a făcut Toby, şi nici despre toate celelalte.

— Dumnezeule! şopti Aria. Aşadar, Jenna probabil că s-a *bucurat* când a fost alungat Toby.

Emily habar n-avea cum să reacţioneze. Se întoarse s-o privească pe Jenna, care ajunsese acum dincolo de peluză şi stătea cu mama ei să răspundă la întrebările unui reporter. Cum ai putea să te simţi când fratele tău vitreg îţi face aşa ceva? I se păruse şi-aşa destul de rău ce-i făcuse ei Ben… dar dac-ar fi fost obligată să trăiască împreună cu el? Dacă el ar fi făcut parte din familia ei?

Totuşi, gândul acesta o sfâşia pe dinăuntru, în acelaşi timp. Era ceva oribil să-i faci una ca asta surorii tale vitrege… dar era şi… demn de plâns. Normal că Toby nu voise acum decât să dea totul

uitării, să-şi vadă mai departe de viaţa lui. Şi asta şi făcuse… până când ea, Emily, îl înspăimântase, făcându-l să creadă că trecutul revenea să-l bântuie cu fantomele lui.

Se simţi într-atât de îngrozită, încât îşi acoperi faţa cu palmele şi începu să înghită aerul cu lăcomie. *Eu i-am distrus viaţa lui Toby,* îşi tot zicea. *Eu l-am omorât.*

Prietenele ei o lăsară să plângă o vreme… fiindcă şi ele plângeau, la rândul lor. În clipa în care plânsul lui Emily se transformă în suspine cutremurătoare, fără lacrimi, ea îşi ridică privirea.

— Eu tot nu pot să cred, zise.

— Eu pot, replică Hanna. Lui Ali nu-i păsa decât de ea. Era regina manipulărilor.

Emily o privi surprinsă. Hanna ridică din umeri.

— Cum a fost cu secretul meu dintr-a şaptea? Cu cel pe care-l ştia numai Ali? Ei bine, Ali m-a torturat cu el. Ori de câte ori nu eram de acord cu ceva din ce voia să facă, Ali mă ameninţa că vi-l spune vouă… şi tuturor celorlalţi.

— Şi cu tine a făcut asta? se miră Aria. Au fost momente când spunea câte ceva despre secretul meu, încât mi se părea de-a dreptul… *evident,* zise ea, lăsându-şi ochii în jos. Înainte ca Toby… să ia pastilele alea, a dat în vileag secretul meu. Secretul pe care-l ştia Ali, şi cu care A. – adică *Toby* – m-a tot ameninţat.

Toate celelalte îşi îndreptară spinările, privind-o cu atenţie.

— Ce anume a fost? se interesă Hanna.

— A fost… doar o problemă de familie, răspunse Aria, cu buzele tremurându-i. Nu pot să vorbesc despre asta acum.

Tăcură toate un timp, pierdute în gânduri. Emily privea fix păsările care tot intrau şi ieşeau din coteţul construit de tatăl ei.

— Pare perfect logic ca Toby să fi fost A., şopti Hanna. N-a omorât-o el pe Ali, dar voia să se

răzbune.

Spencer ridică din umeri.

— Sper să fie cum spui.

Intrând în casă, Emily găsi totul liniştit şi luminos. Părinţii ei încă nu se întorseseră, însă Carolyn tocmai făcuse floricele la microunde şi mirosul lor se simţea în toată casa. Pentru Emily, floricelele preparate la microunde aveau totdeauna mirosul mult mai atrăgător decât gustul şi, cu toată lipsa ei de apetit, stomacul începu să-i chiorăie. Un gând îi veni în minte: *Toby n-o să mai simtă niciodată mirosul de floricele la microunde.*

Şi nici Ali.

Aruncă o privire pe fereastra dormitorului ei spre curtea din faţă. Cu doar câteva ore mai devreme, Toby fusese acolo, implorând-o pe Emily să nu le spună nimic poliţiştilor. Şi când se gândea că el, de fapt, asta avusese în minte: *Te rog, nu le spune ce i-am făcut Jennei.*

Emily se întoarse cu gândul la Ali. La cum le minţise Ali pe ele toate, despre tot.

Partea amuzantă, dar şi tristă în acelaşi timp, din toată povestea era că Emily se simţea aproape convinsă că începuse s-o iubească pe Ali după ce plecase ambulanţa şi Ali se întorsese înăuntru. Ali fusese atât de calmă şi de protectoare, atât de sigură pe sine, atât de minunată! Emily murea de spaimă, însă Ali fusese acolo şi-o făcuse să se simtă mai bine.

— Gata, a trecut, şoptise Ali, mângâind-o pe spate, descriind cu degetele cercuri mari, lente. Îţi garantez eu. O să fie totul bine. Trebuie să mă crezi.

— Dar cum ar putea să fie bine? scâncise Emily. De unde ştii?

— Uite că ştiu, şi gata.

Apoi, Ali o luase pe Emily şi o ajutase să se întindă pe canapea, punându-i capul în poala ei. Mâinile lui Ali începuseră să-i pieptene, încetişor,

părul. Se simţise bizar de bine. Atât de bine, încât Emily uitase unde se afla sau cât de înspăimântată fusese. În loc de toate astea, era… în transă.

Mişcările lui Ali deveniseră din ce în ce mai lente şi pe Emily începuse s-o toropească somnul. Ce se întâmplase pe urmă, Emily n-ar fi putut să uite niciodată. Ali se aplecase şi-o sărutase pe obraz. Emily se trezise, tresărind, apoi încremenise. Ali o sărutase încă o dată. Era atât de bine… Apoi, se ridicase la loc şi continuase s-o mângâie pe păr. Lui Emily inima îi bătea nebuneşte.

Partea raţională a creierului ei încercase să alunge întâmplarea, închipuindu-şi că Ali voise doar s-o potolească. Totuşi, partea emoţională lăsase ca sentimentul să înflorească, la fel ca minusculele capsule pe care i le puneau părinţii ei în ciorapul pentru Moş Crăciun: dacă le puneai în apă fierbinte, alcătuiau tot felul de forme mari, spongioase. Atunci prinsese rădăcini iubirea lui Emily faţă de Ali, şi dacă noaptea aceea n-ar fi existat, poate că nici nu s-ar fi întâmplat vreodată.

Emily se aşeză pe patul ei, privind absentă pe fereastră. Se simţea pustie pe dinăuntru, ca şi cum i-ar fi scobit cineva măruntaiele, ca unui dovleac de Halloween.

În camera ei domnea o tăcere aproape absolută: unicul sunet era uşorul vâjâit al paletelor ventilatorului din tavan. Emily trase sertarul de sus al biroului şi găsi acolo o foarfecă veche, pentru mâna stângă. Strecură una dintre lame pe sub şnururile brăţării pe care i-o confecţionase Ali cu atâţia ani în urmă şi, cu o mişcare iute, le reteză. N-ar fi vrut să arunce brăţara la gunoi, dar nici s-o lase acolo, pe podea, unde s-o tot vadă. În cele din urmă, o împinse mult sub pat, cu piciorul.

— Ali, şopti ea, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. *De ce?*

Un zbârnâit din cealaltă parte a camerei o făcu să tresară. Emily îşi agăţase de clanţa uşii

poşeta roz adusă de Jenna. Zărea lumina telefonului strălucind prin materialul subţire. Mişcându-se cu încetineală, se ridică şi-şi luă poşeta. Până să scoată telefonul din ea, soneria se opri.

UN MESAJ TEXT NOU, o anunţa micul ei Nokia. Bătăile inimii i se accelerară.

Biata, dezorientata Emily! Pariez că ţi-ar prinde bine o îmbrăţişare strânsă şi caldă din partea unei fete, în clipa asta, este? Nu te culca pe-o ureche! Nu se termină până nu hotărăsc eu. – A.

---

[1] Complex muzeal privat, reprezentând cartierul istoric al oraşului Williamsburg, din statul american Virginia, şi cuprinzând clădiri datate din perioada 1699-178O, când localitatea era capitala Virginiei coloniale.

[2] Geantă voluminoasă, în formă de semilună, purtată pe umăr. Denumirea vine de la asemănarea ei ca formă cu bocceaua purtată de unii muncitori americani din a doua jumătate a sec. al XIX-lea care migrau dintr-un oraş într-altul căutând locuri de muncă (numiţi în lb. engl. *hobo).*

[3] *Fox* (din lb. engleză) înseamnă *vulpe.*

[4] În S.U..A. şi în alte câteva ţări, automat amplasat în faţa unui magazin, unde se pot schimba monede în bancnote, bonuri pentru monede sau donaţii.

[5] Specialitate asiatică din peşte sau moluşte, cu sos de unt.

[6] Serial american de televiziune din anul 1999 (*Buretele Bob Pantaloni pătraţi*). Unul dintre personaje este un calamar pe nume Squidward.

[7] Medicament pe bază de metilfenidat, substanţă din categoria amfetaminelor întrebuinţată pentru tratarea deficitului de

atenţie şi a hiperactivităţii, ca şi a narcolepsiei. Principalul său efect este creşterea activităţii sistemului nervos central.

[8] Specialitate gastronomică emblematică pentru Philadelphia, constând într-un baton umplut cu bucăţi mici de friptură şi brânză topită.

[9] Abreviere pentru Young Men's Christian Association (Asociaţia Tinerilor Creştini), organizaţie cu răspândire mondială având ca scop dezvoltarea sănătoasă a „spiritului, minţii şi trupului" conform principiilor creştine.

[10] Denumire peiorativă pentru canalul de filme Cinemax, care in serile de vineri şi sâmbătă difuzează (în S.U.A.) filme uşor erotice.

[11] *Nimic* (în original, în limba spaniolă)

[12] Celebră formaţie rock americană (1965-1995). Pe coperta albumului *History of the Grateful Dead, Volume One (Bear's Choice),* din 1973, erau desenaţi mai mulţi urşi care par să danseze, ca o aluzie la porecla celui care a produs şi înregistrat materialul, Owsley „Bear" Stanley.

[13] Specie de pasăre din ţinuturile arctice, numită şi pinguinul pufin sau papagal de mare.

[14] Serie de emisiuni produsă de canalul de televiziune ABC, cu subiecte de interes social.

[15] Abreviere pentru People for the Ethical Treatment of Animals (Asociaţia pentru aplicarea unui tratament moral animalelor), cea mai mare organizaţie pentru drepturile animalelor din lume.

[16] Serie de producţii video în care echipele de filmare caută tinere dispuse să-şi arate corpul.

[17] Prescurtare familiară pentru Southern Comfort, băutură alcoolică din whisky cu adaos de fructe şi mirodenii, produsă în S.U.A.

[18] National Public Radio, postul de radio public din S.U.A.

[19] Public Broadcasting Service, reţeaua de televiziune publică din S.U.A.

[20] Poet American (1883-1963) al cărui nume este asociat cu modernismul şi imagismul.

[21] Film horror american (*Vrăjitoarea din Pădurea Blair)* care relatează povestea a trei studenţi la regie care fac un film despre legenda vrăjitoarei din Pădurea Blair, pentru ca în cele din urmă ei să dispară în mod misterios.

[22] Albumul de debut (1967) al trupei rock americane Velvet Underground şi cotat de revista *Rolling Stone* pe locul 13 în clasamentul celor mai bune albume discografice din toate timpurile. Desenul de pe copertă îi aparţine lui Andy Warhol.

[23] Contraceptive orale.

[24] Referire la romanul lui Franz Kafka, *Metamorfoza.*

25 Bibilică (în original, în limba franceză).

Cuprins

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]
[20]
[21]
[22]
[23]
[24]
[25]
Nedenumit

Table of Contents

[1] 293
[2] 293
[3] 293
[4] 293
[5] 293
[6] 293
[7] 293
[8] 294
[9] 294
[10] 294
[11] 294
[12] 294
[13] 294
[14] 294
[15] 294
[16] 294
[17] 294
[18] 294
[19] 294
[20] 295
[21] 295
[22] 295
[23] 295
[24] 295
[25] 295
Nedenumit 207